

နမော ဓတ ဗုဒ္ဓဝိရဏ္ဏ

ထုဝဏ္ဏသွင်စာစဉ်

ဘဝကြမ်းမှဓမ္မလမ်းသို့

မောင်သွေးချွန်

- မြောင်မြင်ဂါးကျောင်းဆရာတော် ဦးပုဂ္ဂိုတစ် ဘဝဓမ္မသစ္စာ
- ရေနံချောင်းကြီးနယ် ကျားကိုက်ချောင်းသုသာန်မှ အရှင်ဝိပလင်္ဂိတစ် ဘဝဓမ္မအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားလမ်းစဉ်

အဓိဋ္ဌာန်

အဖကိုယ်စား သာသနာထား၍
အမိကိုယ်စား နိုင်ငံထား၍
ချစ်သားပြုစု လုပ်ကျွေးမှုဖြင့်
နုရာမှရင့် ရင့်ပြီးပွင့်အောင်
ခွဲဖြင့်နှောင်
ကျင့်ဆောင် အားသစ် ရပါစေ။

မောင်သွေးချွန်

သုဝဏ္ဏသျှပ်

သာသနာပြုစာစဉ်

၇၄၊ သာယာအေးလမ်း၊ (၃)ရပ်ကွက်၊

မရမ်းကုန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၆၆၀၆၇၀

ပထမအကြိမ်

၁၃၆၅ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်း-နတ်တော်

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၅၈/၂၀၀၃(၈)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၃၅/၂၀၀၃ (၉)
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာဖုံး - အိုက်မွန်း
- စာစီ - 'စံကွန်ပျူတာ'၊ ၁၂၈၊ ၂၄၄လမ်း
- အတွင်းဖလင် - AZ
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုတင်အေး (လှိုင်)
- ဖုန်း-၃၇၈၈၅၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်စိုး(ယာယီ)-၈၃၂၊ ပန်းစကြာစာစဉ်
၇၄၊ သာယာအေးလမ်း၊ ၃ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်း၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျော်စိန် (မြ-၀၂၉၀၉) ဒကျောက်စိမ်းအေ့ဖ်ဆက်
အမှတ်-၁၇၁၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးစွန်ကော်ယု၊ မာကျူရီအေ့ဖ်ဆက်
အမှတ်-၄၉၊ ရေကျော်လမ်း၊ မပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်လုပ်ရေး

နန်းရွှေအေး၊ ငြိမ်းချမ်းသာ၊ နန်းစုစန္ဒာစိုး

တန်ဖိုး - ၄၀၀ ကျပ်

မွမ်းမံဖန်တီးမှု - အိုက်မွန်း

နမော တေ ဗုဒ္ဓ ဝီရတ္ထ၊

သုဝဏ္ဏသျှမ်
သာသနာပြုစာစဉ်- ၂၁

ဘဝကြမ်းမှ ဓမ္မလမ်းသို့

မောင်သွေးချွန်

- ◆ မြောင်းမြဝါးကျောင်းဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ၏
ဘဝဓမ္မသစ္စာ
- ◆ ရေနံချောင်းမြို့နယ် ကျားကိုက်ချောင်းသုသာန်မှ
ကိုရင်ကြီး ရှင်ဝိမလ၏ ဘဝဒုက္ခအပေါင်းမှ
လွတ်မြောက်ကြောင်းတရားလမ်းစဉ်

ဒို့တာဝန် အရေး(၃)ပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး၊ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏
 ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဥပဒေဘောင်တွင်း နေထိုင်ခြင်း
 ဘေးရန်ကင်းကွာ ပြည်သာယာ။

မာတိကာ

အမှာစာ(ဘဝကြမ်းမှဝေပွလမ်းသို့)	၁
ပြောင်းပြောင်းကျောင်းဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ၏ ဘဝဝေပွသစ္စာ	၇
- စိတ်နှင့်စာ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်မှ သစ္စာ	၁၄
- ပြည်တွင်းပြည်သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ	၁၉
ကိုရင်ကြီးရှင်ဝိမလ၏ဘဝဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ကြောင်းတရားလမ်းစဉ်	၄၁
- မကွေးမြဲသလွန်မှကျားကိုက်ချောင်းသုသာန်သို့	၄၃
- ဝိပဿနာအစ သံဝေဂက	၅၅
- သံသရာမှာတစ်ဘဝမနာချင်တော့ဘူး	၆၇
- တစ်ကိုယ်စာလွတ်မြောက်ရေး	၈၁
- ခန္ဓာအပြင်တရားမရှိ	၉၁
- အိပ်ရာကနိုးခဲ့ပြီ	၁၀၇
- ဒီဘဝတရားရလိုသော်	၁၁၇

နမောတေဗုဒ္ဓဝိရတ္တု အမှာစာ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူချိန်မှသည် မျက်မှောက်ခေတ် သာသနာတော် ထွန်းလင်းချိန်အထိ အရိယာ သူတော်ကောင်းများ စဉ်ဆက်မပြတ် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုထို သူတော်ကောင်းများ သည်ဘဝအလွှာအသီးသီးမှ ဓမ္မခရီးနှင့်လာခဲ့သူများ ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်ဘုရင်ဘဝရခဲ့သူ သန္တတိအမတ်ကြီးမှ သည်အင်္ဂုလိမာလလို လူဆိုးသူခိုးကြီးအထိ အရိယာ သူတော်ကောင်း ဖြစ်လာစေသော ဘဝဇာတ်ကြောင်း များသည် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလှပါသည်။ ရှင်ဘုရင်၊ စစ်သူကြီး၊ မှူးမတ်၊ ပညာရှိ၊ ကုန်သည်၊ လယ်သမား၊ အစေခံ၊ မုဆိုး စသည်ဖြင့် ဘဝ၏ ပုံသဏ္ဍာန်များ ဘယ်လိုပင် ကွာခြားခဲ့ကြပါသော်လည်း သံသရာဝဲဩဃမှ ကူးမြောက်ခဲ့ကြပုံချင်းကား တူညီကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်များကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်၍ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်သွားသူများ ရှိသလို စာပေပရိယတ္တိ ဟုတ်တိပတ်တိ မသင်ကြားဘူးပါ

လျက် သံသရာဘေးဆိုးကြီးမှ ထွက်မြောက်အောင် အသက်ကိုပင် ပဓာနမထားဘဲ ကြီးကြီးစားစား တရား ရှာပြသွားသူတွေလည်း ရှိနေပါသေးသည်။

ပဋိပတ္တိ သာသနာ့သမိုင်းတွင် အထင်ကရ ဖြစ်တော်မူသော ‘စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး’ ဆိုလျှင် စာပေမတတ် သာမန်အညတရ မင်းစောဝလယ်သမားဘဝမှ ဓမ္မလမ်းပေါ်သို့ စွမ်းစွမ်းတမံ ပေါက်ရောက်ခဲ့ကာ ရဟန္တာဟု ကျော်ကြားတော်မူခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ စာပေပရိယတ္တိအရာတွင် ထူးချွန်လှသော မင်းကွန်းဇေတဝန် ဆရာတော်အား အလယ်တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက နိဗ္ဗာန်မြတ်ကိုလိုလားခဲ့လျှင် ‘ဘူတံ ဘူတတော ပဿတိ’ နှင့်ပင် ရနိုင်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုမိန့်ကြားချက်ကို မင်းကွန်းဇေတဝန် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကျေနပ်တင်းတိမ်ခြင်း မရှိခဲ့ဘဲ ဆက်လက်၍ သာ စာပေပရိယတ္တိကို သင်ကြားလာခဲ့ရာ နိကာယငါးရပ်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ချောက်ချားမွှေနှောက် တတ်မြောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ပဋိပတ် အကျင့်လမ်းသို့ ကူးတော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ၊ ဂဏ္ဍီ စသည်တို့ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် အဖန်ဖန် ရှေ့နှောက်ညှိနှိုင်း၍ မွှေနှောက်ရှာဖွေခဲ့ရာတွင် ‘ဘူတံ ဘူတတော ပဿတိ’ ဟူသော မိန့်ခွန်း

နှင့် လွတ်ကင်းသောတရားကို လုံးဝမတွေ့ခဲ့ပါချေ။
(မူလ မင်းကွန်းဇေတဝန် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ထေရုပ္ပတ္တိ စာ-၂၉ ရှု)

မြင်- မြင်တယ်၊ ကြား- ကြားတယ်၊ နံ- နံ
တယ် စသည်ဖြင့် ထင်ရှားရာကို ပေါ်လာတိုင်း ရှုမှတ်
သောသတိတစ်လုံးဖြင့်သာလျှင် အဆုံးနိဗ္ဗာန် ဝင်ကြရ
သည်ဟု အာမခံချက် အပြည့်အဝပေးထားပါသည်။
ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်က သာဝတ္ထိပြည်သူ
ပြည်သားများသည် လူဝတ်ကြောင်ဘဝဖြင့် သောတာ
ပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် တည်ခဲ့ကြခြင်းသည်
မြင်ရာ၊ ကြားရာ၊ စားရာ၊ ထိတွေ့ရာတိုင်းမှာ
သတိမကွာ အသိ ပါခဲ့ခြင်းကြောင့်ပါတည်း။

သာသနာတော် ၂၅၀၀ ကျော်လာသော
ယနေ့ခေတ်အခါတွင်ကား လူအများတို့သည် ကိလေ
သာ အားကြီးကြကုန်လျက် တရားဓမ္မဘက်၌ လက်
လျှော့ချင်ချင် ဖြစ်လာကြပါသည်။ စာမတတ်တာ
လှည့်ချ၊ ပါရမီနုသေးလို့ပါ နွဲ့ပြုနှင့် အကျနာလှသော
ဘဝများစွာအတွက် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ချမိချိန်တွင်
တုံးအောက်ကဖားတမျှ နိမ့်ကျလှပါသော ဘဝမျိုးမှ
တရားဓမ္မကို အရယူပြ ပေးဝေငှခဲ့ပါသော အရှင်မြတ်
နှစ်ပါး၏ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားများကို နှလုံး
သားဖြင့် နာကြားခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

အရှင်မြတ် တစ်ပါးကား... ‘မြောင်းမြဝါး
 ကျောင်းဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ’ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ
 တော်ကြီး ဦးပဏ္ဍိတကို အထူးမိတ်ဆက်ပေးစရာ
 လိုမည်မထင်ပါ။ ဆရာတော်ကြီး၏ တရားပွဲ သတင်း
 များကို ကြေးမုံ၊ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာများတွင်
 မကြာခဏ တွေ့နေရသောကြောင့်ပါတည်း။ ဆရာ
 တော်ကြီးသည် ၂၀၀၀ပြည့်နှစ်လောက်ကစ၍ ရန်ကုန်
 မြို့တော်၏ တန်ခိုးကြီး ထင်ရှားသော ဘုရားများ၊
 ဓမ္မာရုံများတွင် တရားပွဲပေါင်းများစွာ ချီးမြှင့်တော်
 မူခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဇူလိုင်လကပင် ဆူးလေ
 ဘုရားပေါ်မှာ တရားပွဲကြီး ခြံမ့်သည်းစွာ ကျင်းပခဲ့ပြီး
 ဖြစ်ပါသည်။ မန္တလေး၊ မုံရွာ၊ ပခုက္ကူ စသော မြို့ကြီး
 များသို့လည်း အခါအားလျော်စွာ ကြွရောက်၍ တရား
 မိုး သွန်းဖြိုးတော်မူလျက် ရှိပါသည်။

မြောင်းမြ ဝါးကျောင်း ဆရာတော်ကြီး၏
 တရားတော်များနှင့် စတင် မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ ဗိုလ်မှူး
 သန်းမြင့်အောင်ဖြစ်ပြီး သူ့ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဆရာ
 တော်ကြီး၏ တရားပွဲများသို့ သွားရောက်နာကြားဖြစ်
 ခဲ့ပါသည်။ တရားတော်များကို ကြည်ညိုလှသဖြင့်
 ၂၀၀၃ခု မတ်လထုတ် ဂမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘မြောင်းမြ
 ဝါးကျောင်းဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ၏ ဘဝဓမ္မသစ္စာ’

ဆောင်းပါးကို ရေးသားပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ (ထိုဆောင်း
ပါးကိုဖတ်ပြီး ဗိုလ်မှူးသန်းမြင့်အောင်က လှိုက်လှိုက်
လဲ့လဲ့ သာဓုခေါ်ခဲ့ပါသည်။)

အခြားသော အရှင်မြတ်တစ်ပါးကား...

ရေနံချောင်းမြို့နယ် ကျားကိုက်ချောင်း
သုသာန်မှာ သီတင်းသုံးသော ကိုရင်ကြီး ရှင်ဝိမလပါ
တည်း။ ခရီးသွားရင်း မမျှော်လင့်ဘဲဖူးတွေ့ခဲ့ရပါသော
ကိုရင်ကြီးရှင်ဝိမလ၏ တရားများကိုလည်း ဦးဦးဖျား
ဖျား နာကြားခွင့်ရကာ ၂၀၀၃ခုနှစ် ဇူလိုင်နှင့် ဩဂုတ်
လထုတ် ဂမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားပူဇော်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ
သည်။ ကျွန်တော့် ဆောင်းပါးများကိုဖတ်ပြီး ကြည်ညို
ကြ၊ ကိုရင်ကြီးထံ အဖူးမြော်ရောက်ကြ၊ တရားနာ
ကြားခွင့်ရကုန်သော ဓမ္မမိတ်ဆွေများကလည်း လှိုက်
လဲ့စွာ သာဓုခေါ်ကြပါသည်။ ယခုသော် ကိုရင်ကြီး
ကား မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်ပြီးခဲ့လေ
ပြီ။ ကိုရင်ကြီးအား ဖူးမျှော်ခွင့်၊ တရားနာခွင့်ရအောင်
စီစဉ်ပေးသော ရေနံချောင်းမြို့ ပညာလွင်ဘော်ဒါမှ
ဆရာဦးမောင်မောင်လွင်နှင့် ဆရာဦးမြင့်စိုးတို့အား
လည်း ကျေးဇူးမှတ်တမ်း ပြုအပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
၏စာမူများကို ဖော်ပြခဲ့သော ဂမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်း စာတည်း
အဖွဲ့နှင့် သက်ဆိုင်ရာ သာသနာရေးဦးစီး ဌာနနှင့်

စာပေစိစစ်ရေးမှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များအားလည်း
ကျေးဇူးအထူးတင်ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။

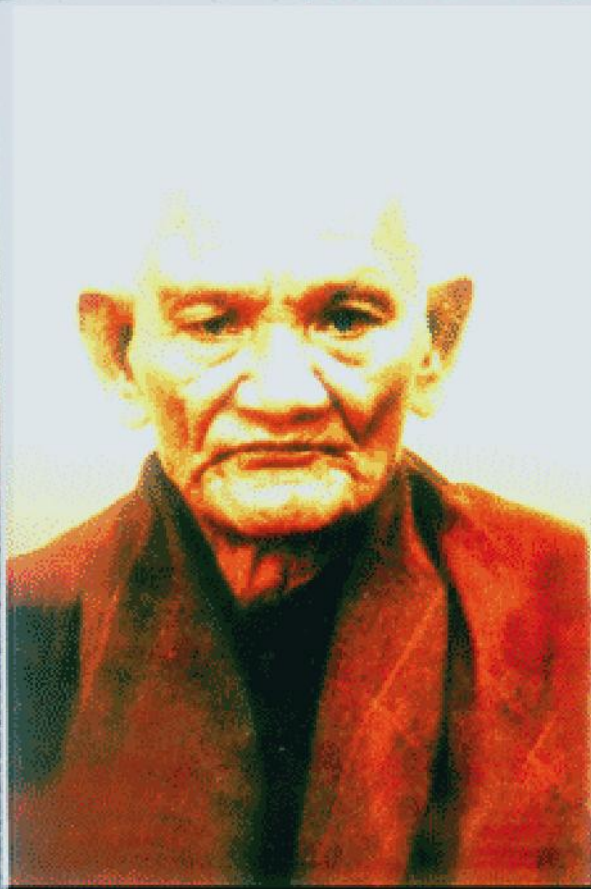
ဤစာအုပ်တွင် ချွတ်ချော်အားနည်းမှု ပါရှိခဲ့
ပါက ကျွန်တော်၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း ဝန်ခံ
ရင်း ဘဝကို ဓမ္မဖြင့် တည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေဟု
ဆုမွန်ကောင်းတောင်းအပ်ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

မောင်သွေးချွန်

၁၃၆၅ခု ဝါခေါင်လဆန်း ၈ရက်
၂၀၀၃ ဩဂုတ်လ၊ ၅ရက်

ပြောင်းပြားကျောင်းဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ၏
ဘဝဓမ္မသစ္စာ

မြောင်းမြဝါးကျောင်းဆရာတော်

ဦးပဏ္ဍိတ

ပြောင်းပြောင်းကျောင်းဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ၏
ဘဝဓမ္မသစ္စာ ၂

သီတင်းမကျွတ်မီ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်အလို
လောက်မှာ ကျွန်တော် အင်မတန်ဖူးတွေ့ချင်နေတဲ့
ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးကို ဖူးတွေ့ခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။
ဒီလိုဖူးတွေ့ခွင့်ရဖို့ ကြေးမုံ၊ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာ
တွေထဲမှာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တရားပွဲသတင်းကို အမြဲ
စောင့်မျှော် ရှာဖွေကြည့်ခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့
တရားပွဲသတင်းတွေကို သတင်းစာတွေထဲမှာ တစ်လ
တစ်ခါ၊ နှစ်ခါလောက်တွေ့ရတတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဆရာ

တော်ကြီးဟာ မန္တလေးမြို့အထိ ကြွရောက်ကာ တရား
 ချီးမြှင့်ခဲ့ကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ဖူးတာပါ။
 တစ်ရက်ကတော့ ဆရာတော်ကြီး ရန်ကင်း မိုးကောင်း
 ဘုရား အရိယာဓမ္မာရုံကြီးမှာ တရားဟောမယ်ဆိုတာ
 သတင်းစာဖတ်ရင်း တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ရန်ကင်းဆို
 တော့ သွားရေးလာရေးလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။
 အဲ့ဒီနေ့ (၁၃ ရက်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်)
 အလုပ်တွေ ဖြတ်ထားခဲ့ပြီး မိုးချုပ်နေဝင်ချိန်မှာ မိုး
 ကောင်းဘုရား၊ အရိယာဓမ္မာရုံကြီးဆီ ရောက်ခဲ့ပါတော့
 တယ်။

တရားပွဲစမယ့်အချိန်က ည(၇)နာရီ... ညနေ
 ခြောက်နာရီမှာပဲ ဓမ္မာရုံကြီးတစ်ဝက်အပြည့် လူတွေ
 နေရာဦးထားနှင့်ပြီ။ တရားပွဲစီစဉ်သူတစ်ဦးက ဆရာ
 တော်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို မိုက်နဲ့အော်ဟစ်
 မိတ်ဆက်ပေးနေပါတယ်။

“မြောင်းမြ၊ ဝါးကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဦးပဏ္ဍိ
 တဟာ တောထဲမှာ တစ်ပါးတည်းသီတင်းသုံးနေခဲ့တာ
 ပါ။ တပည့်ဒကာတွေ ပင့်ဖိတ်လွန်းလို့ မြို့ပေါ်ကြွပြီး
 မင်မျိုးစေ့ လာပေးနေတာပါ။ ဝေနေယျတွေ အပါယ်
 မကျအောင်၊ အပါယ်ပိတ်အောင် လာရောက်သတိပေး
 ကယ်တင်နေတာပါ...”

သုဝဏ္ဏသျှမ်စာစဉ်

ဓမ္မာရုံကြီးထဲမှာ ထိုင်နေရင်း ယူလာခဲ့တဲ့ စာအုပ်
 ကလေး ထုတ်ဖတ်နေမိပါသည်။ ဒီစာအုပ်ကလေးကို
 ငါးကြိမ်၊ ခြောက်ကြိမ်ထက်မနည်း ဖတ်ပြီးခဲ့ပါပြီ။ မျဉ်း
 သားမှတ်သားထားတာတွေလည်း ပွစာတက်နေပါပြီ။
 သာစည်က ကျွန်တော့်ညီ ဓမ္မဒါနပြုလိုက်တဲ့စာအုပ်ပါ။
 ဆရာတော်ကြီး ရန်ကုန်၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားစေတီရင်ပြင်
 မှာ သုံးညဟောခဲ့တဲ့ ‘ခန္ဓာကိုယ်တွေ့တရားတော်’များ
 ကို စုစည်းပုံနှိပ်ထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးပါ။ စီစဉ်ပူဇော်
 သူ ‘ဗိုလ်မှူးသန်းမြင့်အောင်’လို့ တွေ့ရပါတယ်။ တရား
 တော်များကို မှတ်တမ်းတင်ပေးထားတဲ့အတွက် အထူး
 ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

ထေရုပ္ပတ္တိမိတ်ဆက်

ဗိုလ်မှူးသန်းမြင့်အောင် စီစဉ်ပူဇော်တဲ့ စာအုပ်ကလေးထဲက ကောက်နုတ်ပြီး ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိကို မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။

ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ (မြောင်းမြမြို့မှ သိသည်မှာ ဘုန်းကြီးဦးမြမောင်)သည် ဧရာဝတီတိုင်း၊ အိမ်မဲမြို့နယ်၊ သရက်ကုန်းကျေးရွာတွင် ခမည်းတော် ဦးချီးတိုး၊ မယ်တော် ဒေါ်အုံးမေတို့မှ (၁၂၉၀)ပြည့်နှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း(၁၃)ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ လူ့ဘဝနာမည်မှာ ဦးမြမောင်ဖြစ်သည်။

စိတ်နှင့်စာ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်မှ သစ္စာ

မွေးချင်း(၆)ယောက်ရှိပြီး ငယ်စဉ်ကပင် မွေးချင်းအားလုံး သေဆုံးခဲ့သည်။ ဆရာတော်တစ်ပါးသာလျှင် ကျန်ရှိသည်။ ငယ်စဉ်က အခြေခံမူလတန်း နှစ်တန်းထိသာ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်စာမဖတ်တတ်ချေ၊ စာမတတ်ပါ။

ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း တရားပွဲစလိုက်သည်နှင့် တရားပွဲအဖွင့်အဖြစ်...

“ဦးပဉ္စင်းက စာပေကျမ်းဂန် မတတ်ပါဘူး။ အသက်ကြီးမှ ဝိပဿနာအသိနဲ့ လုပ်ပါတယ်။ အားလုံးရှိတဲ့ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်၊ ကိုရင်လေးကစပြီး တော့ ဦးပဉ္စင်းပြောလိုက်တဲ့စကားတွေဟာ မှားယွင်းသွားရင် သည်းခံကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ဘယ်လောက်နှိမ့်ချလိုက်ပါသလဲ။ သို့သော်...

“စာမတတ်ပေမဲ့ ခန္ဓာသီလေး သဘောလေး ပြောသွားမယ်။ စာနဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်အောင် ဟောရမယ့်တရား အင်မတန်အရေးကြီးတယ်။ စာနဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်မှ သစ္စာလို့ခေါ်တယ်”

နာရသောတရားများက တရားဦးအစမှာပင် နှလုံးသားကို လှုပ်ခါလိုက်ပါပြီ။ နှလုံးသားမှာ တစ်လုံးချင်းပွဲတင်နေပါပြီ။ ‘စာနဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်မှ

သစ္စာ’ အလွန်ကျစ်လျစ်ပြီး အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ဟောတရား၊ စကားလုံး နည်းနည်းလေးနှင့် အလွန်ခိုင်မာအားကောင်းလှသော ဟောတရား၊ ဆရာတော်ကြီးက ရိုးရိုးလေးဟောလိုက်သော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်မှာ အဆန်းတကြယ် နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်သွားရသည့် ဟောတရား။

တစ်စက်ချင်း ကျနေသည့်ရေကို အိုးနှင့်ခံယူသကဲ့သို့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တရားစကားများကို ကျွန်တော့်နှလုံးသားဖြင့် တစ်လုံးချင်း ခံယူနာကြားနေမိလေပြီ။

“သူဟာ အသက် ငါးဆယ်ကျော်လောက်မှ လောကီမှာ(လောကမှာ) အားကိုးစရာမရှိလို့ လောကုတ္တရာကို နှလုံးသွင်းပြီးတော့၊ သာသနာကို အားကိုးပြီးတော့ အနတ္တတရားကို ရှာခဲ့တာပါ။ ကိုယ်ဖြစ်နေတာ အတ္တ၊ အတ္တဆိုတာ စာလိုပြောတာ။ အဓိပ္ပာယ်က အစွဲ။ ငါမြင်တယ်၊ ငါကြားတယ်၊ ငါ့မိန်းမ၊ ငါ့သား၊ ငါ့လင်၊ ငါ့သမီး... ဆိုတာတွေ အတ္တကနေ မှတ်သားထားတဲ့ အစွဲတွေ။ သညာလို့လည်း ခေါ်တယ်”

အဆုံးစွန်သော ဘဝတစ်ခုမှ ပဲ့တင်လာသော ဓမ္မအသံ၊ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော လောကဓံလှိုင်းတံပိုးတို့ကို ထိုးဖောက်ပဲ့တင်လာသော ဓမ္မအသံ။

ဗိုလ်မှူးသန်းမြင့်အောင်၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း (မိတ်ဆက်)ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်ပါတယ်။

အသက်(၁၃)နှစ်သားအရွယ်တွင် မိဘများနှင့် မြောင်းမြမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ကြုံရာကျပန်း ကူလီ အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ရသည်။ (၁၈)နှစ်တွင် ရဲတပ် ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ရဲသင်္ဘောတွင် သင်္ဘောကြီးချည်ရသော ရဲသားဖြစ်သည်။ အသက် (၂၄)နှစ်အရွယ်တွင် ဧရာဝတီတိုင်း၊ မော်လမြိုင်ကျွန်း မြို့မှ ဒေါ်မြင့်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ မြောင်းမြမြို့၊ မြိုင်မာလာရပ်ကွက်၊ (၂)လမ်းတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။

ရဲတပ်သားဘဝတွင် ထီပေါက်ပြီး ရဲတပ်သား ဘဝမှ ဆေးပင်စင်နှင့် ထွက်ခဲ့သည်။ထီပေါက်သောငွေ ဖြင့် သုံးဖြုန်း သောက်စားမှုးယစ်၊ အပျော်အပါးလိုက် စား၊ မိန်းမရှုပ်ခဲ့သည်။ ထီပေါက်သောငွေများ ကုန် သောအခါ အရပ်ထဲတွင် ရေထမ်းရောင်းရခြင်း၊ အနှိပ် သည်လုပ်ရခြင်းတို့ဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ရသည်။ လူ့ဘဝ မကောင်းမှုများနှင့် ဆိုးသွမ်းလွန်းသဖြင့် မိသားစုကပင် ဦးမြမောင်၏ ဆိုးသွမ်းမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူမှာ ဦးမြမောင်တစ်ယောက်တည်းကို ထား

ပစ်ခဲကာ သမီးကြီးရှိရာ လပွတ္တာမြို့သို့ သွားရောက်နေ
ထိုင်ခဲ့သည်။

(လောကမှာတော့ အားကိုးရာမရှိတော့ဘူး၊
လောကုတ္တရာ သာသနာမှာပဲ အားကိုးရာခွဲတယ်လို့
ဆရာတော်ကြီးမှ တရားပွဲများတွင် ထည့်သွင်းမိန့်ကြား
လေ့ရှိပါတယ်။)

ထိုအခါကျမှ သံဝေဂရကာ ကောင်းတာလုပ်
ကောင်းတာဖြစ်မှာပဲလို့ စဉ်းစားမိပြီး တရားစတင်လုပ်
ခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ရေထမ်းလာရင်း ရပ်ကွက်ထဲရှိ အိမ်
တစ်အိမ်မှ သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး တရား
ကက်ဆက်တွေ ဖွင့်သံကြား၍ ရေထမ်းချကာ တရားနာ
ခဲ့သည်။ သဲအင်းဂူဆရာတော်ကြီးတောင် ဓားပြတိုက်၊
ဆိုးသွမ်းရာကနေ တရားရအောင် လုပ်နိုင်သေးတယ်။
ငါလည်း ဓားပြတော့မတိုက်ခဲ့ဘူး၊ တရားလုပ်ရင် ရမှာ
ပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ အသက်(၄၀)နှစ်တွင် တော
ထွက်၍ တရားစတင်ကျင့်ခဲ့သည်။

လူဝတ်ဖြင့် တောထဲတွင် (၂)နှစ်ကျော်ကြာ
တရားကျင့်ခဲ့သည်။ အသက်(၄၇)နှစ်တွင် ကိုရင်ကြီး
ဝတ်ခဲ့သည်။ ကိုရင်ကြီးဘဝဖြင့် (၆)နှစ်ကျော်ကြာ
မြောင်းမြမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်တောထဲတွင် တရားကျင့်ခဲ့
သည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ သွေးသားလည်း ပြောင်းခဲ့
သည်၊ စိတ်လည်း ပြောင်းခဲ့သည်။

အသက်(၅၄)နှစ်တွင် မြောင်းမြမြို့၊ ပဇ္ဇေတာ ရုံပါဠိတက္ကသိုလ်တွင် ဆရာတော်ဦးဝံသပါလ (ယခု သြစတြေးလျနိုင်ငံ သာသနာပြု)ကို ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြု၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ရဟန်းဒါယကာမှာ ဦးဆန်းအောင်(ဦးစန်းလွင်) ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဆရာတော်ကြီး ဦးပဏ္ဍိတမှာ သက်တော်(၇၄)နှစ်၊ ဝါတော်(၂၀) ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဧရာဝတီတိုင်း၊ မြောင်းမြမြို့၊ ဝိသုဒ္ဓိမဟာမြိုင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း (ဝါးကျောင်း)တွင် သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။

ပြည်တွင်းပြည်ပ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ

မြောင်းမြဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတသည် မြောင်းမြ၊ ပုသိမ်၊ ဝါးခယ်မ၊ ရန်ကုန်မြို့များတွင် ခန္ဓာကိုယ်တွေ့ ဝိပဿနာတရားများ ဟောကြားခဲ့သည်။ ၎င်းမြို့နယ်များတွင် ဘုရား၊ ပုထိုး၊ ကျောင်း၊ ကန်များ တည်ထားပေးခဲ့သည်။ မြောင်းမြမြို့နယ်၊ တောင်ကလေးရွာအနီးရှိ ‘အောင်သစ္စာ မဟာဓာတ်ပေါင်းချုပ်ဘုရား’ တည်ထားပြီးစီးခဲ့သည်မှာ ကိုးနှစ်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုတိုင် ထီးမတင်သေးပေ။ ပြည်ပသာသနာပြုအနေဖြင့် ဆရာတော်၏ ဒကာ၊ ဒကာမများ ပင့်လျှောက်ချက်အရ တရုတ်ပြည် ထိုင်ဝမ်သို့ နှစ်ကြိမ်၊ ဟောင်ကောင်သို့ တစ်ကြိမ် ကြွရောက်၍ ပြည်ပသာသနာပြုခဲ့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဘဝနှင့်သာသနာ (ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း) ပုံကြမ်းခြစ်ကောက်ကြောင်းမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ကျန်နေနိုင်ပါသေးတယ်။ ဘဝနာနာနဲ့ ရှာခဲ့တဲ့တရား ဟောကြားသိမြင်ပေါ်လွင်လွန်းလှပါတယ်။

“သံသရာ ဘယ်ကစလဲ။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံမှာ မနောကံက စတယ်။ သံသရာ ဘယ်မှာ ဆုံးသလဲ၊ မနောကံမှာ ဆုံးတယ်၊ ပြတ်တယ်။ နိဗ္ဗာန်သည် ခန္ဓာမှာစတယ်။ (ဝိပဿနာတရားများကို စတင်ရှုမှတ်ရတယ်။) ခန္ဓာမှာဆုံးတယ်၊ သီလမှာ ချုပ်တယ်”

ဒီနေရာမှာ သီလဆိုတာ အပြင်သီလ၊ ပညတ်သီလကို မဆိုလို၊ ပရမတ်သီလက ချုပ်ထားတာ။

အပြင်သီလ၊ ပညတ်သီလဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဆောက်တည်လေ့ရှိတဲ့ ငါးပါး၊ ရှစ်ပါး စတဲ့ သီလများကို ဆိုလိုပါတယ်။ သီလယူပြီး ညှိုးချင်ညှိုး၊ ကျိုးချင်ကျိုးနဲ့မို့ မခိုင်ခဲ့တဲ့သီလ၊ ပါးစပ်က လိုက်ဆိုပြီး စိတ်လုံခြုံအောင်မထိန်းသိမ်းတဲ့အတွက် ပညတ်သီလ၊ အပြင်မှာ သီလခံယူပြီး အတွင်းစိတ်ကို မစောင့်စည်းတဲ့ အတွက် အပြင်သီလမျှသာ။

သူ့အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါမည်။
မုသားပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါမည်။

စသည်တို့ဟာ ‘ရှောင်’ထားတဲ့သီလ၊ အတွင်း
မနော(စိတ်)ကို စောင့်ထိန်းခြင်းသာ ‘ဆောင်’ထားတဲ့
သီလ။ အဲ့ဒီအတွင်း မနောကလေးမှာ အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါ
ဒနှင့် ဒိဋ္ဌိ၊ ဒီတရားဆိုးတွေကို ထိန်းထားတာ။

ဝိပဿနာတရားမှာသဘောကလေးသိအောင်
နာ၊ သဘောကလေးကို ပြောနေတာ။

ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ် ကိုယ်သိရမယ်၊ ကိုယ်လုပ်
တဲ့အလုပ်မှာ အသီးတစ်ရာ အညှာတစ်ခုတဲ့။

အသီးတွေ တစ်လုံးချင်း လျှောက်ဖြုတ်နေရင်
ကြာတယ်ဗျို့။ အညှာကိုသာ ဖြုတ်ချလိုက်၊ အသီးတွေ
အကုန်ပါတာပဲ။ အတွင်းစိတ် မနောကလေးဟာ
အညှာပဲ။ စိတ်အညှာ မနောကံကိုင်လိုက်ရင် ကာယကံ၊
ဝစီကံ (အပြင်သီလတွေ) အကုန်ချုပ်ရမယ်။ ကျွဲကူးရင်
ရေပါတယ်။

ကာယကံ၊ ဝစီကံ စောင့်ထိန်းထားတဲ့ အပြင်သီ
လတွေနဲ့ အတွင်းစိတ်ပူနေတာကို ငြိမ်းအောင်လုပ်နိုင်
ပါ့မလား။ ဥပမာ- ခင်ဗျား ဥပုသ်ယူထားတုန်း ခင်ဗျား
အိမ် မီးလောင်နေပြီ၊ ခင်ဗျားသားလေး ရေနစ်နေပြီ
ကြားရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

“ပူပါတယ်ဘုရား”

အတွင်းသီလ (စိတ်မနော)လုံသွား၊ နိုင်သွားတဲ့

သူမှာ အိမ်ပဲမီးလောင်လောင်၊ သားပဲရေနစ်နစ် မပူဘူး။ အေးမြအေးနေတယ်။ အိမ်မီးလောင်၊ သားရေနစ်ဆိုတဲ့ အာရုံတွေကို မှတ်လည်းမမှတ်ဘူး (စွဲလည်းမစွဲဘူး)၊ ယူလည်းမယူဘူး။ သညာအမှတ်တွေကနေပညာကို ကူးထားသူမှာ ပူစရာမရှိတော့ဘူး။ ဒါဝိပဿနာပဲ။ အဲ့ဒါ လုပ်ရမှာ။ စားကောင်း သောက်ကောင်းရုံလောက် လုပ်မနေကြနဲ့။ စာထဲရေးထားတဲ့သစ္စာတရားတွေ သိအောင်လုပ်။

စာနဲ့ စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်မှ သစ္စာ၊ အရိယာသစ္စာ။ စာနဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းမဖြစ်သေးရင် သမုတိသစ္စာ (လောကီသစ္စာ)က မလွတ်သေးဘူး။

ကံသုံးပါးလို့ ဆိုထားတယ်။

ကာယကံက သွားရိုက်၊ ဝစီကံက သွားပြော၊ သွားဆဲ၊ မနောကံက ခြေမရှိ၊ လက်မရှိနဲ့ ပြစ်မှားကျူးလွန်နေတာ။ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ သံသရာလည်စေတာ သူပဲ။ မနောကံပဲ၊ စိတ်ပဲ။ သံသရာလည်တဲ့တရား၊ သံသရာပြတ်တဲ့တရား၊ ဘယ်တရားက ကောင်းသလဲ။

“ပြတ်တဲ့တရားက ကောင်းပါတယ်ဘုရား”

သံသရာပြတ်ချင်ရင် ကံကိုဖြတ်၊ အစွဲကိုဖြတ်။ စွဲရင်ကံ၊ မစွဲရင်ဉာဏ်။

အတ္တက အာရုံကို အစွဲအမှတ်သညာနဲ့ ယူနေသမျှ ကံဖြစ်နေတယ်။ အောင်မယ်လေး... ဘလေးတပြီး ငါ့သား၊ ငါ့သမီးစွဲနေသမျှကံတွေဖြစ်နေဦးမယ်။ ကံတွေဖြစ်နေသမျှ သံသရာ မဆုံးဘူး၊ မပြတ်ဘူး။ အင်မတန်သိမ်မွေ့တဲ့တရား၊ ဒါတွေ သိစေချင်လို့ အဖေလို၊ အမေလို၊ ဆွေမျိုးတွေလို သဘောထားပြီး လာဟောနေတာ။

ဒီတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်၊ သုံးချက်ပြတ်ပဲ။ မနောဒုစရိုက်တွေ သတ်လိုက်တာနဲ့ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်တွေ မပြုလုပ်တော့ဘူး၊ သေတယ်။ အပြင်မှာ စင်ကြယ်သွားရင် ခန္ဓာမှာ စင်ကြယ်တယ်။ ခန္ဓာမှာစင်ကြယ်မှ ဉာဏ်မှာစင်ကြယ်မယ်။ ဝိပဿနာဆိုတာ ဉာဏ်စခန်းခေါ်တယ်။ သမထနဲ့တင်းတိမ်နေရင် ဝိဇ္ဇာခိုရ် ဝိဇ္ဇာပေါက်ပဲဖြစ်မယ်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလမ်းဆုံးတော့ ဉာဏ်စခန်းကို ရောက်လိမ့်မယ်။

ဉာဏ်စခန်းကို မရောက်သေးသမျှတော့အတ္တတွေ၊ အစွဲတွေ၊ သညာတွေနဲ့ နေကြရဦးမယ်။ ငါ့သား၊ ငါ့မယား၊ ငါ့မြင်တယ်၊ ငါ့ကြားတယ်ဆိုတာတွေနဲ့...။ မနောလေးက သူ့ဟာသူ မနေနိုင်ဘူး။ မြင်တာနဲ့ သွားပေါင်း၊ ကြားတာနဲ့ သွားပေါင်း၊ နံတာနဲ့ သွားပေါင်း၊ အရသာနဲ့ သွားပေါင်း၊ ထိတွေ့မှုတွေနဲ့ သွားပေါင်း၊

အာရုံတွေနဲ့ သွားပေါင်းတော့ ကံတွေဖြစ်၊ ကံစခန်းက မတက်နိုင်သေးဘူး။ ကံစခန်းမှာ အကြိုက်မပယ်နိုင် သေးတော့ အဲဒီကြိုက်တာက တဏှာ၊ ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ်ကြိုးကွင်းစွပ်နေတာ မသိကြဘူး။

အကြောင်းလည်း မသိ၊ အကျိုးလည်း မသိကြ ဘူး။ သူများအကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်းမလုပ်နဲ့။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်စစ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်စစ်လို့ရ အောင် တရားထိုင်၊ စိတ်ကို အာရုံငါးပါးနဲ့မပေါင်းစေနဲ့။ တရားထိုင်တော့ မြင်တာ၊ ကြားတာ၊ နံတာတွေ မရှိ တော့ဘူး။ ဝင်လေ၊ ထွက်လေပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီ ဝင်နေ၊ ထွက်နေတာကလေးကို သတိနဲ့စောင့်ကြည့်နေ ရင် ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်သိလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်စစ်။

သိနေတဲ့ ဘဝင်စိတ်ကလေးကိုထိန်းထား၊ စိတ် ငြိမ်လာတော့ သမာဓိရပြီ၊ ဉာဏ်မဖြစ်သေးဘူး။ ဝင် လေ၊ ထွက်လေ အာရုံအပေါ်မှာ သတိမကပ်နိုင်လို့ စိတ်ကလေး ဟိုရောက်ဒီရောက် ပျံ့လွင့်နေရင် သင်္ခါရ က မလွတ်သေးဘူး။ ဒါ... သင်္ခါရလို့ ခေါ်လိမ့်မယ်ထင် တယ်။ သင်္ခါရက မလွတ်သေးရင် ရုပ်ဖြစ်ပျက်၊ နာမ် ဖြစ်ပျက်ကို မသိသေးသမျှ ကိလေသာကြွေးတင်မယ်။ ကိလေသာကြွေး၊ တဏှာကြွေး တင်နေသေးသမျှ သံသရာက မလွတ်ဘူး။

ဦးပွင်းက စာမတတ်ပေမဲ့ တဏှာကို ဉာဏ်နဲ့ ကစားသွားခဲ့တာ။ အနားကပ်နေသူတွေတောင် မသိဘူး။ ခန္ဓာငါးပါးကို ဒိုးလိုမွှေ ရေလိုနှောက်မှ ရုပ်၊ နာမ်ကိုသိတာ။ အဲဒီရုပ်နာမ်ဟာ ကိုယ့်ဒုက္ခပေးတဲ့ ကံတရားကြီးပဲ။ ရုပ်ကို မသိတော့ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဥပါဒါန်နာမ် က လိမ်ပြီဗျို့။ နာမ်က ခိုင်းစားခဲ့တာ ရုပ်လည်းခွေးဖြစ်နေပါပြီ။ ခြေမရှိ၊ လက်မရှိတဲ့ကောင်က (နာမ်က) ခိုင်းစားသွားတာ ရုပ်ကြီး ခွေးဖြစ်တာပဲဗျို့။ ကြည့်စမ်းနာမ်က၊ တဏှာက ခိုင်းစားနေတာတွေ။

ဘုရားကြိမ်းသွားတာ ဒီတဏှာကိုပဲ ကြိမ်းသွားတာ။

လောကကြီးမှာ ဘုရားက ဘယ်သူ့မှ ကြိမ်းမသွားဘူး။ ဒီတဏှာကိုပဲ ကြိမ်းသွားတာ။

“တဏှာယောက်ျား ဟဲ့... လက်သမားတဲ့။ ငါသင့်ကို ချိုးဖျက်လိုက်ပြီ။ ငါ သင့်ကို လက်ရမိနေပြီ။ သင်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဘဝဆိုတဲ့ အိုးအိမ်တွေကိုလည်း ငါ မြင်နေပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ အခုအချိန်ကစပြီးသင့်ရဲ့အသင်းအပင်း အချင်း၊ ဒိုင်း၊ မြားနဲ့တူတဲ့ ကိလေသာအားလုံးကိုလည်း ချိုးဖဲ့ပြီးပြီ။ သင့်အိမ်မှာ အထွတ်ကဲ့သို့ တပ်ဆင်ထားတဲ့ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော ကိလေသာကိုလည်း ငါ ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးပြီးပြီ။ တဏှာကုန်ခန်းရာပြု

ပြင်မှုကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း အာရုံပြုသောအားဖြင့် ရောက်ပြီ” တဲ့။

အကုသိုလ်ကံ၊ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်စိတ်၊ ကုသိုလ်စိတ်၊ ဒါ... အစွဲတရားတွေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုစွဲနေတာ။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံလည်တဲ့တရားတွေ။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံက လွတ်ချင်ရင် အာရုံငါးပါးပယ်၊ ဝိပဿနာတရားထိုင်၊ ထိတယ်၊ သိတယ်၊ အနတ္တရူ၊ အတ္တပယ်၊ အဲဒါ ဒိဋ္ဌိသတ်တာ။ ဒိဋ္ဌိက အာရုံနဲ့မနော ပေါင်းတာ။ ပေါင်းပြီးတော့မှ သင်္ခါရတွေ ဖြစ်ကုန်တာ။ ဒိဋ္ဌိသတ်မှတဏှာပြတ်မှာ။ ဒီတော့ ‘အတွင်းသီလ’ လုံအောင် ထိန်းဖို့လိုလာပြီ။

အတွင်းသီလလုံရင် ရေကလည်း ဆေးဖြစ်တယ်။ လက်ဖက်ခြောက်ကလည်း ဆေးဖြစ်တယ်။ ပယောဂနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ရောဂါတွေ အကုန်ကုပေးနိုင်တယ်။ ဘာဆေးမှ မသုံးဘူး။ ခေါင်းကလေးကိုင်ပေးတာနဲ့ ပျောက်ရော။ တောင်ပိုင်၊ ကွင်းပိုင်၊ စုန်းပြုစားထားတာတွေလာခဲ့၊ လမိုင်းနဲ့ ပေါင်းပြီး လုပ်နေတယ် မထင်နဲ့။ စိတ်ကို ပိုင်သွား၊ ဓာတ်ကို နိုင်သွားလို့ ကုပေးနိုင်တာ။ စိတ်စင်ကြယ်သွားရင် ‘ဓမ္မစေတီ’ ထိုက်ပြီ။ ဦးပဉ္စင်းကို လာဖူးကြတယ်ဆိုတာ အဲဒီဓမ္မစေတီကို လာဖူးကြတာ။ အဲဒါ ဖူးလိုက်တာနဲ့ ဆုမတောင်းရဘူး။

အာရောဂျံ ပရမံ လာဘံ ကျန်းမာရေးလာဘ်ရတယ်။

အပြင်သီလနဲ့တော့ သံသရာမပြတ်ဘူး။ ဂုဏ်
တော်နဲ့လည်း မပြတ်ဘူး။ ဒီဥပါဒါန်အစွဲတွေဟာ မဂ်
ဉာဏ်ရမှ ပြတ်တာ။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး လမ်းဆုံးတော့ ရွာတွေ
လိမ့်မယ်။ စိတ်က ဓာတ်ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။ သညာ
သိက စိတ်ခေါ်တယ်၊ ပညာသိက ဓာတ်ခေါ်တယ်။ ဒါ...
ခန္ဓာကဟောတဲ့ တရားတွေ။ စာတတ်ချင်ပါတယ်၊
စာတတ်ရင် စကားပြောလို့ အားကြီးကောင်းတယ်နော်။
ပါဠိပြောလိုက်၊ မြန်မာပြန်လိုက်နဲ့ သိပ်ကောင်းတယ်။
အခုစာမတတ်တော့ ခန္ဓာသိကလေးပဲ လာပြောနေ
တာ။ တောထဲမှာ အသေခံပြီး ကျင့်ထားတဲ့တရား၊
သိတဲ့တရား လာပေးတာ၊ မဂ်မျိုးစေ့ လာပေးတာ။
မဂ်အောင်တဲ့ ရဟန်းခေါ်တယ်။

တောင်ပိုင်၊ ကွင်းပိုင်၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ယက္ခ၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊
ကုမ္ဘဏ္ဍ စာထဲမှာရှိသလား၊ ရှိရင်သိလား။ ဘာကြောင့်
မသိတာလဲ။ မသိတာ အဝိဇ္ဇာ၊ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ကသိတယ်။
ဝိဇ္ဇာတွေ၊ ဝိဇ္ဇာခိုရ်တွေ သူတော်ကောင်းအစားစားတွေ
ရှိသေးတယ်။ သူတော်ကောင်းအစားစားက ကံနယ်ထဲ
မှာနေတာ။ အရိယာက လောကုတ္တရာမှာနေတာ။ ဒီ က
ဟိုဘက်ကမ်းကိုရောက်လို့ ဒီဘက်ကမ်းကို သစ္စာ
လေးပါး လာဟောတာ။ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့

ဒီဘက်ကမ်း ပြန်လာတယ်၊ ခန္ဓာ ပြန်လာတယ်၊ ကိုယ် ပိုင်အိမ်ကို ပြန်လာရတယ်။ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ ရုပ်ကြီး နဲ့ ပေါင်းသင်းရတယ်။ ဆင်းရဲမွန်းသိတယ်။ အခုလာ တာ မဂ်မျိုးစေ့လာပေးတာ။

ဘုရားလှူရင် ဘုရားမျိုးစေ့ရမယ်၊ ရဟန္တာလှူရင် ရဟန္တာမျိုးစေ့ရမယ်၊ သမထကျင့်နေသူကို လှူရင် သမထမျိုးစေ့ရမယ်၊ ကံသမားလှူရင် ကံမျိုးစေ့ပဲရ မယ်။ ကံဆိုတာ အာရုံကို မပယ်နိုင်ဘူး။ အာရုံကြော မျောနေပြီ။ အပြင်မှာ ဘာနဲ့ယူသလဲ၊ အမှတ်သညာနဲ့ ယူတယ်။ ပညာနဲ့ ယူနိုင်တာ ကျင့်ထားတဲ့ရဟန်းခေါ် တယ်။ မကျင့်ရင် အာရုံမပယ်နိုင်တော့ အယူမှား၊ အမှတ်မှားနဲ့ အမှားကိုပဲ အမှန်ထင်လာကြဦးမယ်။

ကဏန်းမကြီးကိုကဏန်းမလေးကပြောတယ်။ အမေရယ်... တည့်တည့်သွားစမ်းပါ။

ဟာ... ဒါ... တို့ရဲ့ မိရိုးဖလာ၊ ဘေးတိုက်သွားရ တယ်ကွဲ့။ အမေ ဘေးတိုက်သွားသလို သမီးလည်း ဘေးတိုက်သွားရမယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒါ... မိရိုးဖ လာတွေ။ ကံနယ်ထဲမှာ အာရုံကို မပယ်ဘဲနေတာ မိရိုး ဖလာ။ အာရုံပယ်မှ စိတ်စင်ကြယ်ပြီး လွတ်မြောက်နိုင် တယ်။ ရုပ်မှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်မှာ ခဏပဲနေပြီး စိတ်လွတ် မြောက်သွားပြီ။ ဒီတော့ အတွင်း၊ အပြင် စင်ကြယ် အောင်လုပ်ကြပါ။

ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူကို ရိုသေပါ။ ကိုယ်နဲ့တန်းတူကို ကြင်နာပါ။ ကိုယ့်အောက်ကသူကို သနားပါ။ ကိုယ်ကျင့်တရားထားပါ။ သံဝေဂတရားထားပါ။ ဗြဟ္မစိုရ်တရားထားပါ။ ရာဇမာန်၊ ဓနမာန်၊ ဗလမာန်၊ ငါမာန်တွေ၊ စာမာန်တွေ မစွဲပါနဲ့။ စွဲရင် ဥပါဒါန်ကံ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သဘောလေးနော်။

ဒီတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်စစ်၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနဲ့စစ်။

မှန်တာကျင့်၊ မှန်တာပြော၊ မှန်တာကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်၊ အဲဒါ သီလမဂ္ဂင်ခေါ်တယ်။ တရားထိုင်တဲ့အခါကျတော့ အာရုံငါးပါးပယ်ပြီ၊ မိစ္ဆာအယူဝါဒ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးလည်း ပယ်ပြီ၊ မနောကလည်း အာရုံနဲ့ မပေါင်းတော့ဘူး။ မပေါင်းရင် ဗျာပါဒ၊ အဘိဇ္ဈာ၊ ဝန်တိုမိစ္ဆာ၊ ကုက္ကုစ္စစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ လောဘစိတ်၊ မောဟစိတ် ဒီစိတ်တွေ မရှိတော့ဘူး။

ခင်ဗျားတို့ ဆေးလိပ်သောက်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်တယ်၊ လမ်းသွားတယ်၊ အာရုံနဲ့ပေါင်းတာပဲ။ ခင်ဗျားကိုဆဲရင် မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကောင်းတာပြောတော့ သာယာနေပြီ။ အစွန်းနှစ်ပါး မလွတ်တော့ဘူး။ အာရုံပယ်နိုင်အောင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနဲ့တက်ပါ။ ကြားတာ၊ မြင်တာ၊ နံတာ၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့ အကုန်ပယ်ပြီ။ အာရုံငါးပါး၊ သမုတိအာရုံ၊ ပစ္စုပ္ပန်အာရုံ ပယ်

ထားတာ။ အတိတ်ရဲ့ကံ သတ်မယ်။ အတိတ်ရဲ့ကံဟာ
ဟောဒီ ကိလေသာရုပ်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒါ အတိတ်ရဲ့ကံ။

အဲဒီ ကိလေသာရုပ်က အဖေ၊ အမေ ပေါင်းသင်း
တွဲကိလေသာ။ ဘာက စလဲ၊ တဏှာက စတာ။ အဲဒါ
ရုပ်ကြီးဖြစ်လာတာ။ ဒီရုပ်ခန္ဓာဟာ ကိလေသာတုံးကြီး ပဲ။
သူ့မှာ တဏှာတွေရှိတယ်။ အပြင်အာရုံတွေနဲ့ပေါင်း ပြီး
ဒုက္ခရောက်တယ်။ အဲဒါ ပယ်ရမှာပဲ။ ပယ်တော့
တကုတ်ကုတ်ချတာပဲ။ ဒီမှာ တောထဲကနေပြီးတော့
သားမယားတွေ လှမ်းလှမ်းပြီး တွေးနေသေးတယ်၊ ပူ
နေသေးတယ်။ အဲဒါ ဘာစိတ်လဲ၊ စွဲလို့တွေးနေတာ။ ဒါ
လောကီစိတ်တွေပဲ။ အပြင် ပစ္စုပ္ပန်အာရုံက လာ
နှောင့်ယှက်နေတာပါလား။ ဒါ စိတ်စေတသိက် မသေ
သေးဘူး။ ‘အောက်မဂ်’နဲ့ ဖြတ်ချလိုက်တော့မှ စိတ်၊
စေတသိက်က မနှောင့်ယှက်တော့ဘူး။

စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ် အဲဒီသုံးချက် ကိုယ့်ကိုယ်
ကို မနှောင့်ယှက်တော့ဘူးဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ပဲဗျို့။ နီးနီးလေး
ပဲ။ အလုပ်မှန်ဖို့လိုတယ်။ အကျင့်မှန်၊ အသိမှန်ဖို့လို
တယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကို မဂ်နဲ့ထိန်းထားနိုင်ရင် ဘယ်သူက
ပဲ ပါးချချ သည်းခံလာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ကို စိတ်နဲ့
ထိန်းပါ။ စေတနာမပျက်ပါနဲ့။ စိတ်ပြောင်းတော့ သွေး
သားလည်း ပြောင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ သွေးသားဆိုတာ

ကိလေသာ၊ ကိလေသာသွေးကနေ ဓမ္မသွေးသားဖြစ် သွားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဒါဟာ ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြခဲ့တဲ့ ဓမ္မလမ်းစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အတွင်းနဲ့အပြင် ညီမျှပါစေ၊ အပြင်ပြောလိုက် တဲ့ပါးစပ် မနောနဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ပါစေ။

ရေကန်ကြီးထဲက မှော်တွေဖယ်ပစ်တုန်း ခဏ တော့ ရေကြည်၊ ရေသန့်လေး မြင်ရနိုင်တယ်။ ဒီလိုပဲ... တရားနာနေတုန်း ခဏတော့ စိတ်ကလေးကြည်သန့် နေနိုင်တယ်။ ခဏကြာတော့ ရေကန်ကြီး မှော်တွေ၊ အမှိုက်တွေ ပြန်ဖုံးသွားသလို အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ပူတွေ ပြန်ဖုံးသွားဦးမယ်။ ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ထိန်း၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်စစ်ကြပါ။

ကံတွေကို ဓမ္မဖြစ်အောင်၊ ဓမ္မအစစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြပါ။

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံက လွတ်သွားရင်၊ ရုပ်နာမ်က လွတ်သွားရင် နာယံ ဘေးမရှိတဲ့။ နတ်သိကြားတွေက တောင် စောင့်ရှောက်ရတယ်။ ပရိယတ္တိသာသနာ၊ ပဋိ ပတ္တိသာသနာ၊ ပဋိဝေဓသာသနာမှာ ဦးပဉ္စင်းက ပဋိ ဝေဓသာသနာကို လာဖွင့်တာပါ။ ဒီသာသနာ နတ် တွေပါတယ်။ ခွက်ထိုးခံတဲ့ သာသနာမဟုတ်ဘူး။ မိုက်

နဲ့အော်ပြီး အလှူမခံဘူး၊ သူ့ဟာသူ လာလှူကြတာ။
 ဘုရားတွေ တစ်ဆူပြီးတစ်ဆူ တည်ပေးနေပါတယ်။
 တစ်ခါက ဘာသာခြား ကရင်လင်မယား ကျောင်း
 ကို ရောက်ရောက်လာတယ်။ တရားစကား ကြားဖန်
 များတော့ မူလအယူဝါဒစွန့်ပစ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်လာ
 ပါတယ်။ ဒါကို မိစ္ဆာနတ်တွေက မကျေနပ်လို့ နာမ်ချင်း
 တိုက်ရော၊ အဲဒီမှာ ကရင်မလေး စကားမပြောတတ်
 တော့ဘူး။ နဂိုက အကောင်းနော်၊ ပြောတတ်တယ်။
 မြောင်းမြ ရွှေကြက်ယက်ဓမ္မာရုံမှာ ဖြစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီမှာ
 ဦးပဉ္စင်းက ဝင်ချွတ်ပေးရတယ်။ ဒီတော့မှ ကလေး
 မလေး စကားပြန်ပြောလာတယ်။

ဦးပဉ္စင်းချွတ်တာ အတွင်းကိုချွတ်တာ။ တောင်
 ပိုင်၊ ကွင်းပိုင်၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ယက္ခ၊ ကုမ္ဘဏ္ဍ၊ ဂန္ဓဗ္ဗ...
 ဒီကောင်တွေ လူ့လောကကို အတွင်းက နှိပ်စက်နေ
 တာ။ မိစ္ဆာကောင်တွေ၊ ဒီကောင်တွေ လက်နက်ချမှ
 အေးသွားမယ်။ အတွင်းအေးမှ အပြင်လင်းသွားမယ်။
 အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ ဒီမိစ္ဆာကောင်တွေကို ဦးပဉ္စင်း
 က သစ္စာခံစေပြီးတော့၊ ချွတ်ပြီးတော့ အေးအောင်
 လုပ်နေတာ။

ရုပ်ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲပါစေ၊ စိတ်မဆင်းရဲပါစေ
 နဲ့လို့... ။

မိစ္ဆာအယူ စွန့်ကြဲပါဆိုတာ သာသနာ့အကျိုးကို မြင်လို့ပြောနေတာ။ ခန္ဓာက ဓာတ်ကိုနိုင်လို့ အားလုံး ကိုနိုင်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် ပယောဂပြုစားသလား... ၊ လာခဲ့၊ ဓမ္မဓာတ်နဲ့ ထိုးထားတာ။ ဘုရားတည်တာ တောင် ကန်တော့ပွဲမထိုးတော့ဘူး။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ လည်စေတဲ့ ကံအလုပ်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မလုပ် တော့ဘူး။ ပဋိဝေဓသာသနာအတွက် သင်္ကန်းဝတ် တာ၊ သာသနာဖော်ထုတ်တာ၊ မြှုပ်ထားတာတွေ ဖော် တာ၊ ဓာတ်ဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်။ ဓာတ်ကူး၊ ဓာတ် ဆက် လုပ်ပေးတာ၊ ခေါင်းကိုင်ပေးတာ... ငါ့လိုဖြစ်ပါ စေဆိုပြီး သာသနာ့မျိုးစေ့ပေးတာ။ နာယံ ဘေးမရှိ၊ နတ်က စောင့်ရှောက်ပေးရတယ်။

ဒီတော့ ကျင့်ပါ။ သို့သော် ကျင့်တာကို လူမသိ ပါစေနဲ့။ လူသိတော့ လူလာမယ်။ ဝိဇ္ဇာလိုလို၊ အကြား အမြင်လိုလို၊ ဗေဒင်မေးသလိုလိုနဲ့ အလုပ်ပျက်တယ်။ ဒီတော့ ဖြစ်ပျက်အနတ္တလိုက်၊ တစ်ယောက်တည်းထိုင် ပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဖြစ်နေသေးရင် သီလ ပျက်တယ်။ အပြင်သီလက အကာ၊ အတွင်းသီလက အနှစ်။ ဖြစ်သွားရင် နတ်တွေ၊ သိကြားတွေ လာမယ်။ မင်္ဂ၊ ဖိုလ်ဆိုတာက အရာဝတ္ထုမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ထုတ်ပြလို့မရဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သိတယ်။ ဗိုက်ထဲ

ရေခဲတုံးကြီး ထည့်ထားသလို အေးနေတယ်။ ဒီဘဝ
 နောက်ဆုံးဘဝထားပြီး ကံကို သတ်ချင်လို့ကံအညွှာကို
 ဖြတ်ချလိုက်တော့ အသီးတွေပြုတ်ကရော။ ဒုစရိုက်
 ဆယ်ပါး တစ်ခုစီ လိုက်မသတ်တော့ဘူး။ မနော သတ်
 မယ်၊ အတွင်းအာရုံ သတ်မယ်၊ ကာမဝဋ်ကို ဖြတ်ချ
 လိုက်တော့ ဘဝဝဋ်က လွတ်သွားပြီ။ နိရောဓဆိုက်မှ
 သိမယ်။ ဒါ... လမ်းတိုကသွားတာ၊ လမ်းရှည်က သွား
 တာမဟုတ်ဘူး။

အကျိုးနဲ့အကြောင်းကြားမှာအလယ်ကသွားပါ၊
 အဲဒါ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ။ ရုပ်၊ နာမ် ဘင်စွန်းနှစ်ပါးက လွတ်
 သွားတာ။ ခန္ဓာမှာ ကံတွေဖြစ်လို့ ခန္ဓာမှာ ဉာဏ်စိုက်
 ပြီး တရားရှာကြပါ။ ရုပ်ခန္ဓာကြီးက အိုရ၊ နာရနဲ့ ဗျာပါဒ
 ဖြစ်နေပြီ။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေရတယ်။ အကျိုးမသတ်
 တော့ အကြောင်းမရပ်တော့ဘူး။ ဝဋ်တွေလည်နေ
 တယ်။ သံသရာတွေ လည်နေတယ်။ သံသရာအခုလည်
 ရင် နောင်လည်းလည်မှာပဲ။ အခုပြတ်မှ နောင်လည်း
 ပြတ်မယ်။

ကြက်ကလည်း ကံ၊ ဝက်ကလည်း ကံ သူ့ကံနဲ့
 ကိုယ့်ကံ မတူဘူးဗျာ။ စေတနာဟာ ကံပဲ၊ ကံကိုယ့်
 ကြည်ပါ။ ပြုလုပ်တဲ့ကံရှိသလို မပြုလုပ်တဲ့ကံလည်း ရှိပါ
 သေးတယ်။ ကံပြတ်သွားရင် နှလုံးသားမှာ ဉာဏ်ဖြစ်

သွားပြီ။ သညာနေရာမှာ ပညာဖြစ်သွားပြီ။ အတ္တနေရာမှာ အနတ္တ ဖြစ်သွားပြီ။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါကနေ ဝိပဿနာလုပ်ရင် အပါယ်ပိတ်တာပဲ။ သမထကတော့ သုံးလလောက်ကျင့်ရင် ရပါတယ်။ ဗြဟ္မာဘုံ၊ နတ်ဘုံတွေ၊ ပင်လယ်၊ သမုဒ္ဒရာတွေ မြင်လိုမြင်နဲ့၊ အဲဒီအာရုံနောက် လိုက်သွားရင် လမ်းလွဲမယ်။ ပေါ်လာတဲ့ အာရုံတွေ ပယ်ပြီးတော့၊ ခန္ဓာကိုပဲ စိုက်ပြီးတော့ အနတ္တရူရတာပဲ။ ဖြူးနယ်မှာ သွားကျင့်တုန်းက ဖြူးကဆရာတော်တစ်ပါး သင်ပေးလိုက်တာ။ နောက်တော့ ဖြူးက ဆရာတော်လည်း မြောင်းမြလိုက်လာပြီး အားပေးပါတယ်။ ဒီတော့ ခန္ဓာရူရတာပဲ။ ဧကောဓမ္မောဘယ်ကလာသလဲ။ ရုပ်ပေါ်၊ နာမ်ပေါ်က လာတယ်။ ပညတ်ချုပ်၊ ပရမတ်ချုပ် နှစ်ခုချုပ်မှ ရုပ်၊ နာမ် လွတ်မယ်ဆိုတာ ကျင့်ရင်းသိလာပါတယ်။

တရားမှာ အဆင့်ကလေးတွေရှိတယ်။ ကျင့်တဲ့သူပဲ သိပါတယ်။ ခန္ဓာရူတယ် ပြောပေမယ့် စစ်တာကတော့ မနောစစ်တာပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်စစ်ဆိုတာ၊ မနောစစ်တဲ့အခါကျတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတွေ ခေါင်းပါးသွားပြီး အာရုံမှာလည်း မသာယာတော့ပါဘူး။ အတွင်းမှာလည်း တွေးတော

ကြံစည် အထမြောက်စေတဲ့စိတ်တွေ ခေါင်းပါးသွားပါလား။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိလာတယ်။ တရားပေါက်သွားပြီဆိုရင် သွားရင်လာရင်းနဲ့လည်း သိနိုင်တာပဲ။

သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက၊ ဩကာသလောက ငါသည် ဘုံသုံးပါး သိသွားပြီ၊ အတိတ်ကိုလည်းသိသွားပြီ၊ အနာဂတ်ကိုလည်း သိပြီ။ အတိတ်ကိုသိတော့ ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဆိတ် တိရစ္ဆာန်တွေကို ဗြဟ္မစိုရ်တရားနဲ့ ကျွေးမွေးထားတယ်။ ဒီကောင်တွေကို တိုက်(တိရစ္ဆာန်ရုံ) ဆောက်ပေးထားတယ်၊ သူများလာလူတာတွေ။ သူတို့အကြောင်းနဲ့သူတို့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေတာကို ဗြဟ္မစိုရ်တရားနဲ့ အနားသတ်ပေးထားတာ။

လောကမှာရှိတယ်။ စာလည်း တတ်တယ်၊ အလုပ်လည်းလုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရီးပေါက်ရောက်တယ်၊ မပေါက်ရောက်ဘူးဆိုတာ သေချာမပြောနိုင်ဘူး။ ဦးပွင်းက တဏှာသတ်ခဲ့တာ။ ရုပ်၊ နာမ်သိတာ ဝိဇ္ဇာ၊ မသိရင် အဝိဇ္ဇာ။ စာထဲမပါတဲ့ ခန္ဓာအကြောင်းတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာအကြောင်း မသတ်နိုင်ရင် ဆင်းရဲနေကြဦးမယ်။ ကောက်ကသန် (ကကုသန္ဓ)မြတ်စွာဘုရားကို ထန်းလျက်လှူခဲ့ဖူးတဲ့အကြောင်း ကလေးကြောင့် ဂေါတမဘုရား သာသနာငါးထောင်အတွင်း ကံသိ၊ ဉာဏ်သိတွေ ရခဲ့တာပဲ။ အဓိသီလ၊

အဓိစိတ္တ၊ အဓိပညာ သိက္ခာသုံးပါး ရအောင်လုပ်၊
အကုန် ပြီးပါတယ်။

ဆရာနဲ့ဒကာ၊ သံဃာနဲ့တပည့် ဝေနေယျတွေ
ဆိုတာ ရေပုံးနဲ့ကြိုးလိုပါပဲ။

ဘုန်းကြီးဦးပဏ္ဍိတ ခန္ဓာဝန်ကြီးက ရေပုံးကြီး၊
ရေတွင်းက ဆယ်တောင်လောက်နက်တယ် ဆိုပါတော့။
တွင်းထဲကရေကို ကြီးမရှိဘဲနဲ့ ခပ်လို့ရပျဲမလား။

“မရပါ ဘုရား”

ဒီတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ကြီးလာလှူတယ်။
ရေပုံးကြီးချည်ပြီး တွင်းထဲက ရေခပ်ယူတော့ရေပါလာ တယ်။
အဲဒီရေက တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးဆိုတာ
လေ။ ဘုန်းကြီးတို့ ကျင့်နိုင်အောင် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ က
ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ပစ္စည်းလေးပါး လာလှူတာ။ ကြိုး
လာလှူသလိုပဲ။ တွင်းနက်နက်ထဲက ရေအေးအေးလေး
ခပ်ပေးနိုင်ပါပြီ။ ဝိပဿနာ တရားရေအေးလေး
ရအောင်ယူကြပါ။ ရေပုံးနဲ့ကြိုး ဟေတုပစ္စယောပါပဲ။
သဘောပေါက်နော်။

ကဲ... ဒီလောက်ဆို တော်ရောပေါ့ဗျာ။

* * *

အဲဒီနောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ တရား
ပလ္လင်ကဆင်းပြီး ပလ္လင်ခြေရင်းမှာထိုင်၊ သင်္ကန်းဖြန့်ပြီး

အလှူခံတော်မူပါတယ်။ မင်မျိုးစေ့ကို ဒါနနဲ့ယူကြပါ။ အလှူအယက် လှူကြပါတယ်။ တရားပွဲတစ်ပွဲကို ငွေတစ်သိန်းကျော်အလှူခံ ရလေ့ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီငွေတွေ ဆရာတော်ဘုရား တစ်ကျပ်တစ်ပြားမှ မယူ၊ ဆိုင်ရာ ဂေါပကအဖွဲ့သို့ ပြန်လှူခဲ့တာ အားလုံး သိန်းပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ပြီလို့ သိရပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မိုးကောင်းဘုရား၊ အရိယာဓမ္မာ ရုံကြီးထဲမှာ ဆရာတော်ဘုရားကို အနီးကပ်ဖူးခွင့်ရ၊ တရားနာခွင့်ရတဲ့အတွက် အားတက်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတွေ ခံစားရပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဘဝနှင့်ဓမ္မအကြောင်းကိုလည်း မိတ်ဆွေတွေကို ပြန်ပြောပြပါတယ်။ သာသနာတော် မဆိတ်သုဉ်းသေး၊ သာသနာတော်ကြီးရဲ့ အံ့ဖွယ်တွေ ထွန်းသစ်နေပြီ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုဝင်းမင်းထွေး(တေးရေးစကားလုံး ဝင်းမင်းထွေး)လည်း Reporter ဂျာနယ်စာတည်းချုပ် ဦးစိုးမင်းဦးနှင့်အတူ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တရားပွဲကို (၂၇-၁၀-၂၀၀၂)နေ့က ပုဇွန်တောင်၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဓမ္မာရုံမှာ သွားရောက်နာကြားခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ သူလည်း ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တရားတွေကို အားရပါးရ ပြန်ဆွေးနွေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တရားတိပ်ခွေနှစ်ခွေ လာပေးပါတယ်။

အထက်မှာ ကျွန်တော်ရေးခဲ့တာတွေဟာ-

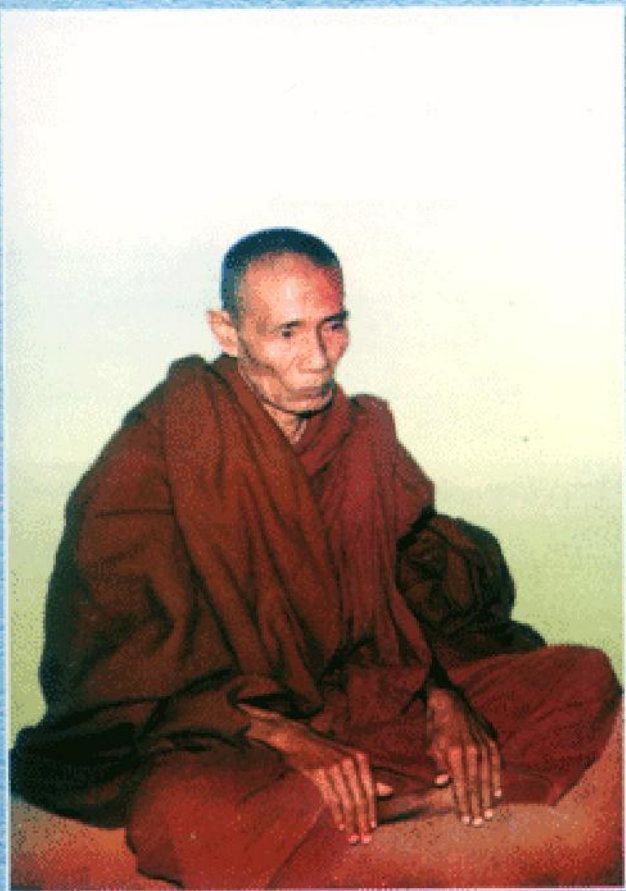
- * (၃၁-၈-၂၀၀၂) သာကေတ၊ ဇန်နဝါရီလအောင်ဘုရားကြီးမှာ ဟောတဲ့တရားပွဲ၊
- * (၂၁-၉-၂၀၀၂) လှိုင်သာယာ၊ (၂)ရပ်ကွက် ဓမ္မာရုံတရားပွဲ၊
- * (၁၆/၁၇-၁၀-၂၀၀၂) တရားပွဲ၊
- * (၁၃-၁၀-၂၀၀၂) မိုးကောင်းဘုရားအရိယာဓမ္မာရုံ(ကိုယ်တိုင်နာကြား)တရားပွဲ၊
- * (၅၊ ၆၊ ၇ ဇန်နဝါရီလ ၂၀၀၁ ခုနှစ်) ကမ္ဘာအေးဘုရားတရားပွဲများမှတ်တမ်း (ဗိုလ်မှူးသန်းမြင့်အောင် စုစည်းပူဇော်)

တို့ကို အခြေပြု အချိန်ယူပြီး တရားအဆီအနှစ်များကို ကောက်နုတ်ပူဇော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ရာပါရှိခဲ့သော် ကျွန်တော့်မှာသာတာဝန်ရှိပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီး ကြွလာသော အသံကြားလျှင် ဖူးဖြစ်အောင်ဖူး၍ တရားထူးကိုလည်း နာဖြစ်အောင် နာကြားကာ မဂ်မျိုးစေ့၊ ဉာဏ်မျိုးစေ့ ရကြပါစေကုန်သတည်း။

ကိုရင်ကြီးရှင်ဝိမလ၏ ဘဝဒုက္ခအပေါင်းမှ
လွတ်မြောက်ကြောင်းတရားလမ်းစဉ်

အရှင်ဝိမလ
ရန်ဆောင်-မြန်မာ

ကိုရင်ကြီးရှင်ပိမလ၏ ဘဝဒုက္ခအပေါင်းမှ
လွတ်မြောက်ကြောင်းတရားလမ်းစဉ်

**မကွေးမြသလွန်မှ
ကျားကိုက်ချောင်းသုသာန်သို့.**

မကွေးတက္ကသိုလ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာအဓိက
ဖြင့် ပထမနှစ်သင်တန်းတက်လျက်ရှိသော သားကို
အကြောင်းပြု၍ မကွေးမြို့သို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။
မကွေးမြို့သို့ ရောက်တိုင်း မြသလွန်ဘုရားကြီးသို့ သွား
ရောက်ဖူးမြော်၊ အကျင့်စရုဏ်ဖြင့် ပူဇော်ခဲ့သည်မှာ
ဆယ်ကြိမ်ထက်မနည်းတော့ပါပြီ။ ယခုတစ်ခေါက်တွင်
သား၏ စက်ဘီးဖြင့် မြသလွန်ဘုရားကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ပါ
သည်။ နေ့လယ်(၂)နာရီဝန်းကျင် နေကျဲကျဲပူချိန်ဖြစ်ရာ

ဘုရားမှာ လူသူကင်းရှင်းနေသဖြင့် အလုပ်လုပ်လို့ ကောင်းလှပါသည်။ မြသလွန်ဘုရားကြီးအား တဝကြီး ပူဇော်ပြီး မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေလိုက်ချိန်တွင်ကား ဘုရား၏ အထက်ပစ္စယံတွင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို ရိပ်ခနဲ ဖူးမြင်လိုက်ရပါသည်။ ရဟန်းတော်မှာ ပိန်ပိန်လို့လို့၊ အသားမည်းမည်း၊ သင်္ကန်းဟောင်းဟောင်းနှင့်... ။

ပြန်တော့မည်ဆိုပြီး ရွှေသားအတိပြီးသော ဘုရားကြီးအား ဖူးမြင်ကန်တော့လိုက်စဉ်မှာပဲ ထို ရဟန်းတော်ကို မတွေ့လိုက်ရတော့ပါ။ အရိပ်ကောင်း ရှာပြီး အလုပ်လုပ်နေလောက်ပေပြီဟု ခပ်လွယ်လွယ် အောက်မေ့လိုက်ပါသည်။ ဘုရားကပြန်လာတော့ ညနေ(၄)နာရီ၊ နေစောင်းစပြုပြီ။ သားလည်း ကျောင်းက ပြန်လာပြီ။ အချိန်ရသေးသည်နှင့် ရေနံချောင်းသို့ ခရီးဆက်ဖို့ သားအဖနှစ်ယောက် သဘောတူညီလိုက်ကြသည်။ သားက ရေနံချောင်းမြို့ပညာလွင်ဘော်ဒါမှ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သည်။ သားသည် ပညာလွင်ဘော် ဒါတွင် ရှစ်တန်းမှ ဆယ်တန်းအထိ သုံးနှစ်နေခဲ့သည်။ ထိုသုံးနှစ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့လည်း ရေနံချောင်းသို့ အခေါက်ခေါက်ရောက်ခဲ့တော့သည်။ ရေနံချောင်းမြို့ပေါ်နှင့် မြို့နယ်အတွင်းရှိ သမိုင်းဝင်တန်ခိုးကြီး ဘုရားအတော်များများသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖူးမြင်

ပူဇော်ခွင့်ရခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်၏ ဘာဝနာအကျင့်ခရီးတွင် ပညာလွင်ဘော်ဒါ၏ ကျေးဇူးကားကြီးကြီးမားမားပါဝင်ခဲ့လေပြီ။ သားအတွက်ကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။ ပညာရေးအောင်မြင်မှုသာမက ဘာသာရေးမျိုးစေ့ကိုပါ ပေးလိုက်ကြသည်။ ပညာလွင်ဆရာများကိုယ်တိုင် ဘာသာရေးကို အလေးအနက် စံပြုလုပ်ဆောင်နေကြသည်။

ကားစောင့်ရတာ ကြာသွားသဖြင့် ပညာလွင်သို့ ညခုနစ်နာရီလောက်မှာ ရောက်သွားသည်။ အသင့်တွေ့ရသော ဆရာစိုးက ‘ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးဆီ ဖုန်းဆက်တာ သုံးခါလောက်ရှိပြီ။ လွဲ... လွဲနေလို့။ အခုရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်’ဟု ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောပါသည်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားမှုရှိနေပြီဟု ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုကြီး မသိဘူး၊ မမြင်ဘူးတဲ့သူ၊ အင်း... ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးပေါ့ အစ်ကိုကြီးရာ။ အဲဒီကိုရင်ကြီးက မောင်သွေးချွန် လာလိမ့်မယ်လို့ သုံးကြိမ်သုံးခါလောက် ပြောတာ ကျွန်တော့်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ ဟုတ်မဟုတ် စောင့်ကြည့်မယ်လုပ်နေတုန်း အစ်ကိုကြီးရောက်လာတာ အံ့ဩစရာပါဗျာ”

ဆရာစိုးက အားတက်သရော ပြောလာလေ ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားစရာတွေ ပိုများလာလေ ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ပြောစရာတွေ အများကြီးထဲက ထိုညက ထိုမျှသာပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မကြာမီ ဆရာစိုးလည်း စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေရာ ညဆယ်နာရီခန့် အထိ ပြန်ထွက်မလာတော့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ပညာလွင်ရုံးခန်းသို့ကူးပြီး ဘော်ဒါအုပ် ဦးမောင်မောင်လွင် (ဆရာမောင်)နှင့် အခြားသောဆရာများကို တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ပါသည်။ အားလုံးက 'ဖြည်းဖြည်းမှ ပြန်ပါ။ သွားလိုရာ ပို့ပေးပါမည်' စသည်ဖြင့် ပါရမီ ကူညီဖြည့်သော စကားများဖြင့် ဆီးကြိုကြပါသည်။

ကျွန်တော် တကယ်သွားချင်သောနေရာကား ပုပ္ပား။

ပုပ္ပားသည် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးသော အဓိဋ္ဌာန်စခန်းလည်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်လောက်ခန့်က သူတော်စင်၊ သူတော်ကောင်းများနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့သောနေရာလည်းဖြစ်သည်။ ပုပ္ပားတောင်ကလပ်ပေါ်က ထီးသုံးဆင့်ဘုရားသည်ကျွန်တော့်အား ပါရမီနိုးစေခဲ့သော အောင်မြေဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုပ္ပားသို့ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ကျွန်တော် ရောက်သွားပါသည်။ ယခုတစ်ခေါက် ပုပ္ပားတောင်ကလပ်ထိပ်ကို

ရောက်တော့ မွန်းတည့် (၁၂)နာရီ ဒင်ခနဲ ထိုးသွားသည်။ ချိန်သားကိုက်အောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်လျှင် လွဲချင်လွဲသွားနိုင်သည်။ ယခုတော့ အချိန်ကိုက် တိုက်ဆိုင်ပုံမှာ နေ့တစ်နေ့၏ အမြင့်ဆုံးဓာတ်ကို ဖမ်းမိခဲ့ပြီ ထင်သည်။

အပြန်ခရီးရောက်တော့မှ မနေ့ညက စခဲ့သော ကိုရင်ကြီးအကြောင်းကို ဆရာစိုးက ပြန်ဆက်သည်။

“ကိုရင်ကြီးကတော့ လောကီကိစ္စ သမထပိုင်းကို ငါးနှစ်ကျင့်တာနဲ့ ပြီးသွားတယ်လို့ဆိုတယ်”

“ကိုရင်ကြီးကို ဖူးပြီးပြီပေါ့။ ဘယ်မှာသီတင်းသုံးနေသလဲ”

ကျွန်တော်၏စိတ်ဝင်စားမှုက ကိုရင်ကြီးဆီ ဦးတည်သွားပါပြီ။

“ဖူးခွင့်ရတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ လောလောလတ်လတ် တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်ပဲ ရှိဦးမယ်။ အဲဒီတုန်းက ပြောတာ မောင်သွေးချွန် လာလိမ့်မယ်လို့ ကိုရင်ကြီးကပြောတာ။ ကိုရင်ကြီး သီတင်းသုံးတာက ကျားကိုက်ချောင်းသုသာန်ထဲမှာ၊ ဖူးခွင့်ရတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ တပည့်ကလေး ပိုပို့အိမ်မှာ”

“ပိုပို့ကို ကျွန်တော်သိတယ်လေ။ ဘွဲ့ရပြီးလို့ ပညာလွင်မှာပဲ ဆရာပြန်လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုးတန်းသင်တယ်။ ပိုပိုနဲ့ ကိုရင်ကြီးက တစ်ရွာတည်းသား။ ကိုရင်ကြီးအကြောင်း ပိုပိုက ပိုသိပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး မေးကြည့်ပေါ့။ တစ်ရက်မှာ အကြောင်းကိစ္စရှိလို့ ကိုရင်ကြီး မြို့ပေါ်ကြွလာတုန်းလေး ပိုပိုက သူ့အိမ်ကို ရအောင်ပင့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို လာခေါ်တယ်။ ကိုရင်ကြီးက စာမတတ်ပေမဲ့ ဝိပဿနာပိုင်းမှာ ဆရာတို့ မေးချင်တာမေးပါပေါ့လေ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကိုရင်ကြီးဆိုတော့ ရုတ်တရက် အထင်မကြီးမိဘူး။ ကိုရင်ကြီးနဲ့ ဝိပဿနာဆက်စပ်လို့ မရခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ပိုပိုက ညွှန်းတာဆိုတော့ နည်းနည်းပေါ့နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်က နှိုးဆော်နေတယ်။ ဒါနဲ့ စာသင်ပြီးတာနဲ့ ကိုရင်ကြီးကို သွားဖူးတယ်”

“ဘာတွေထူးလဲ”

“သမထဝိပဿနာဆိုင်ရာ ထူးခြားချက်တွေ အများကြီးထဲက အပေါ်လွင်ဆုံး ထူးခြားချက်ကိုပြောရရင် ကိုရင်ကြီးမအိပ်တာ၊ မကျိန်းစက်ဘဲ နေခဲ့တာ ငါးဆယ့်ငါးလ (၅၅ လ)ရှိပြီလို့ သိရတယ်။ ဒါဟာ ကိလေသာတဏှာကို အောင်နိုင်သွားတာပဲလို့ မှန်းဆကြည်ညိုရတာပဲ။ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီးဟောတဲ့ တရားတစ်ပုဒ်ကို အစ်ကိုကြီးရေးခဲ့တာလည်း

ကျွန်တော်မှတ်မိနေတယ်။ အိပ်တာ ကိလေသာကြောင့် အိပ်တာ။ ကိလေသာအားကြီးလေ အိပ်လေပဲဆိုတာ၊ အရိယာအရှင်သခင်ကြီးတွေ မအိပ်တော့ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ်... ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားကြီးလည်း နေ့နေ့ညည (၂၄)နာရီ မအိပ်ဘူး။ တစ်နေ့(၂)မိနစ်လောက်ပဲ နားတယ်လို့ မှတ်သားခဲ့ရ ပါတယ်။ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ပါပဲ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ခြေ တော်ရင်းမှာ ကျွန်တော် ညပေါင်းများစွာ နေခဲ့ဖူးတယ်။ အိပ်ဖို့ဝေးရော... သမ်းဝေတာတောင် မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၈)နှစ် (၁၃၄၆ ခုနှစ်)လောက်က ဖူးကြီး သံသုမာရတောင်မှာ ကျင့်နေတုန်းက တစ်နေ့(၂၂)နာရီ ကျင့်ခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့ (၂)နာရီကလည်း အိပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဣရိယာပုဒ်ပြောင်းတယ်ဆိုရုံပြောင်းပြီး အမှတ်နဲ့နေတာ၊ တရားမှတ်နေတာ။ အခု ကိုရင်ကြီး မအိပ်တော့ဘူးဆိုတာ ကိလေသာခေါင်းပါးသွားပြီး တရားဘက်က အနိုင်ရ အားကောင်းတာကို ပြနေတယ် လို့ ထင်တာပဲ”

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် ရေနံချောင်းမြို့အဝင် သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ‘ပင်းစက္ကလံပဘုရားသို့’ ဟူသော လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ကလေးရှိသော လမ်းခွဲသို့ ရောက်

သောအခါ ကားကလေးသည်လည်း ချိုးကွေ့သွားပြီး မြေလမ်းကလေးပေါ် ဆက်ပြေးနေတော့သည်။ လမ်း သိပ်မကောင်းသော်လည်း မောင်မျိုးမင်းသိမ်းက ကား မောင်းကျွမ်းကျင်သဖြင့် ရေနံမြေကို ရိပ်ခနဲ ကျော်ဖြတ် သွားတော့သည်။

“ဘုရားသွားမှာလား၊ ပင်းစက္ကလံပဘုရားကို”
သားက ကြားဖြတ်ပြီး ဝင်မေးသည်။ မောင်း ရင်းရွှေရောင်ဝင်းသော ပင်းစက္ကလံပဘုရားကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရပြီ။ အနော်ရထာမင်းကြီး၏ ကောင်းမှု တော် ဤဘုရားမှာ ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ ဖူးသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဆုတောင်းပြည့်သော ဘုရား ကြီးပါတည်း။

“အပြန် အချိန်ရရင်တော့ ဘုရားဝင်တာပေါ့ကွာ။ အခုတော့ ကိုရင်ကြီးဆီပဲမောင်းကွာ”

မကြာမီ ‘ပင်းဘုရားကုန်း’ဟူသော ရွာကြီးကို ဖြတ်ပြီး လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း တအိအိဆက် မောင်းလာခဲ့သည်။

ရှေ့တွင် ခြောက်သွေ့သော တောင်စဉ်တန်း တစ်ခု ဆီးကာထားသည်။ တောင်တန်းသည် စိမ်းစိုပြာ မှိုင်း၍မနေ၊ ဖြူရော်ရော်၊ ဝါကျင်ကျင်၊ အနီရင့်ရင့်၊ ညို ညစ်ညစ်အရောင်တွေကပင် ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်နေ

သေးတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာလေ တောင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ရင်သပ်လှိုက်မောဖွယ် ဖြစ်ရလေ ဖြစ်တော့သည်။ ဆားတစ်ဘက် တစ်ချက်သို့ ပြန့်ကားသွယ်ဆင်း နိမ့်လျှောသွားသောတွေ့နေကျတောင်များ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးမဟုတ်၊ ချောက်ကမ်းပါးကြီးတွေက နီရဲနေပြီး မြင့်မြင့်မတ်မတ်၊ တောင်ထိပ်ပိုင်းမှာ အချွန်အတက်ကြီးတွေနှင့် မကောင်းဆိုးဝါး သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် နားရွက်ထောင်နေသလို ရှိတော့သည်။

တောင်ခြေလမ်းတွေ့ကလေးကို လွန်ပြီး ကားကိုရပ်ထားခဲ့သည်။ ဆရာစိုးခေါ်ရာအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ပိုပိုအိမ်တွင် ကိုရင်ကြီးကို ဖူးပြီး သည့်နောက် ဤနေရာအထိ အရောက်လာ တရားနာခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆရာစိုးကဆိုသည်။ တောင်ကြားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး မကြာမြင့်မီမှာပင် အလွန်မြင်မကောင်းသော ခနော်နီခနော်နဲ့ နိုင်လှသည့် စုတ်ချာလှသော ကိုရင်ကြီး၏ ကျောင်းကလေးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

“ဒါ... သချိုင်းကုန်းသုသာန်ပဲ အစ်ကိုကြီး”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ အသာချလျက် ဆားဘီကို အကဲခတ်ကြည့်ပါသည်။ အုတ်ဂူတွေ၊မြေပုံတွေ ခုံးထနေလျက်၊ တောင်ကြားမြေကွက်လပ်ကို

သီချိုင်းကုန်း လုပ်ထားပုံရပါသည်။ ဆားပတ်ပတ်လည်တွင် တောင်ကုန်းတောင်တန်းတွေ တံတိုင်းသဖွယ် ဝန်းရံနေလျက်၊ အလယ်တွင် မြေကွက်လပ်ဖြစ်နေပုံမှာ လည်း ထူးခြားနေပါတော့သည်။

ကိုရင်ကြီးသည် ကျောင်းအိုကလေး၏ တံစက်မြိတ်စွန်းအောက်တွင် ဝါးကုလားထိုင်အဟောင်း တစ်လုံးပေါ်၌ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိဦးချကန်တော့သောအခါ ‘ဆရာစိုးတို့ပါလား’ဟု နှုတ်ဆက်ပါသည်။

‘တင်ပျံ့ဘုရား... ဟောဒါ စာရေးဆရာ မောင်သွေးချွန်ပါပဲဘုရား။ အရှင်ဘုရား ပြောတဲ့အတိုင်း ရောက်လာပါပြီ။ တပည့်တော်ရဲ့ အစီအစဉ်က အရှင်ဘုရားခွင့်ပြုရင် ပညာလွင်ကိုပဲ ပင့်ချင်ပါတယ်ဘုရား။ ဒီက ဒကာကြီးကလည်း အေးအေးဆေးဆေး မေးမြန်းလျှောက်ထားချင်တာတွေ ရှိနေပါတယ်’ဟု ဆရာစိုးက ရောက်မဆိုက်ပင် လိုရင်းကို လျှောက်ထားပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော် ကိုရင်ကြီးကို ဖူးမြော်အကဲခတ်နေပါသည်။ အသားညိုသော်လည်း မျက်နှာက ဝင်းပြီးကြည်နေပါသည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ သို့သော်... ပါးချောင်၊ နားချောင်ကျနေလျက်၊ နားရွက်

မှာ ကားကားစွင့်စွင့်၊ လက်မောင်း လက်တံတွေမှာ အရိုးပေါ် အရေတင်ဆိုသကဲ့သို့ သေးကွေးကျုံ့လှီနေ လျက်၊ လက်ချောင်းများကား ထူးထူးခြားခြား ရှည် သွယ်နေပါသည်။ ဝေဘူဆရာတော်၊ မဟာဗောဓိမြိုင် ဆရာတော်တို့၏ လက်ချောင်းတော်များကို သတိရ စရာဖြစ်ပါသည်။

“လိုက်ရတာပေါ့လေ”

ကိုရင်ကြီးက ဖြည်းဖြည်းပြော၍ မြန်မြန်ထပါ သည်။ ထိုင်ရာက ထလိုက်မှ ကိုရင်ကြီးသည် အရပ် တော်တော်ရှည်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကို ရင်ကြီး ကျောင်းပေါ်တက်လေတော့မှ ကျောင်းကလေး ၏ စုတ်ချာပုံကို အကဲခတ်ခွင့် ရပါတော့သည်။ ထရံ အဟောင်းအဆွေးတွေ ကာသည့်နေရာကာ၊ သက် ကယ်ထန်းလက် ကာသည့်နေရာကာ၊ အမိုးက ကျိုးတိုး ကျဲတဲ၊ တိုင်တွေက ယိုင်နဲ့ကွေးကောက်၊ တချို့နေရာ တွေ သံပင်ရိုက်မထား၊ နှီးနှင့်တုပ်ကာ ဖြစ်သလိုလုပ် ထားရရှာသည်။

“ကိုရင်ကြီးက... ကျောင်းကောင်းကောင်း အဆောက်မခံဘူး။ ဒီသုသာန်ထဲက ရသမျှအလေ အလွင့် ပစ္စည်းကလေးတွေနဲ့ပဲဆောက်ပေးထားရတာ။ ကိုရင်ကြီးက အစက သစ်ပင်အောက်မှာပဲနေတာ”

မြေပေါ်မှာ အနေများလို့လားမသိ၊ ကိုရင်ကြီး
 ၏ အသားအရောင်သည် မည်းညို၍နေသည်။ အသား
 အရေက ကျုံ့လှိပ်နီကပ်လျက်ရှိသည်။ ကိုရင်ကြီးသည်
 လွယ်အိတ်စုတ်ကလေးကိုယူပြီး ကျောင်းထဲက ထွက်
 လာသည်။ သွားဖို့အသင့်ဖြစ်ပြီ။ မကွေးမြေလွန်မှာ
 ရိပ်ခနဲ ဖူးခဲ့ရသော ရဟန်းတော်ကို သတိရစရာဖြစ်
 လာသည်။

ဝိပဿနာအစ သံဝေဂက

ပညာလွင်ဘော်ဒါသည် များပြားလှသော ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့ဖြင့် ပျားပန်းခပ်စည်ကား သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်။ စာကျက်သံ၊ စာသင်သံတို့ ဖြင့် ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့ ရှိသည်။ ပညာလွင်ဘော်ဒါတွင် လှုပ် ရှားမှုများနှင့် အသံဗလံများမှ သီးခြားကင်းလွတ်နေ သော နေရာကား ‘ကွန်ပျူတာခန်း’ဖြစ်သည်။ အတန် အသင့်ကျယ်ဝန်းသော အုတ်တိုက်အဆောက်အအုံဖြစ် ၍ အထဲမှာ ကွန်ပျူတာသုံးလုံး၊ မိတ္တူကူးစက်တစ်လုံး၊ တီဗီနှင့် ဆက်တီတွေရှိသည်။ ကိုရင်ကြီးကို သည်အခန်း ထဲသို့ ပင့်ခဲ့ပါသည်။

သုဝဏ္ဏသျှမ်းစာစဉ်

“ကျွန်တော်က ပိုပိုတို့အိမ်မှာ ကိုရင်ကြီးကို ဖူးပြီး သိချင်တာလေးတွေလျှောက်ထား၊ နောက်နေ့ကျမှပဲ ဆရာမောင်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ။ ဟောဗျာ... နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ဆရာမောင်က ကိုရင်ကြီးကိုပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်ပြီး သားဖြစ်နေပြီ။ အတော်လျင်ပါတယ်”

ကိုရင်ကြီးသည် ပညာလွင်ဘော်ဒါနှင့် မစိမ်းတော့ပါ။ ယခု ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အခွင့်အရေးရသခိုက် နည်းနည်းလေးမှ အနားမယူတော့ဘဲ ကိုရင်ကြီးကို ဦးချကန်တော့ကာ စတင်မေးမြန်းလျှောက်ထားပါတော့သည်။ ကိုရင်ကြီးသည် အလွန်ညင်သာစွာ၊ အလွန်ပီသစွာဖြင့် ဤသို့ စတင်မိန့်ကြားပါလေသည်။

“ဝိပဿနာအစ သံဝေဂက... တဲ့”

ကျုပ်က စာမတတ်ပါဘူး။ စာမတတ်လို့ဘဲ မိုက်ခဲ့လေသလား၊ နဂိုမိုက်မို့ပဲ မိုက်တွင်းနက်နက် ကျင်းယက်ပြီး ဆက်မိုက်ခဲ့လေသလား။ သေချာတာကတော့ ကျုပ်ဟာ လူမိုက်တစ်ယောက် ဆိုတာပါပဲ။ ကျုပ်ဘဝရဲ့ လူငယ်လူရွယ် လူလတ်ပိုင်းအချိန်များဟာ အမိုက်တိုက်ထဲမှာပဲ ကုန်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ် အရွယ်ရောက်တာနဲ့ သောက်တတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ မူးမူးထွေထွေ

ကလေးမှ မနေရရင် ဒီဘဝဟာ နေပျော်တယ်လို့ ကျုပ်
 မထင်ဘူးလေ။ ကျုပ်ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းက
 တော့ လောင်းကစားလို့ခေါ်တဲ့ ဖဲရိုက်၊ ဂျင်ထိုးခြင်းပါပဲ။
 ကစားတာများ မြစ်ကူးချောင်းခြား လှည့်လည်သွားလာ
 ပြီး တမေ့တမောကြီး ကစားခဲ့တာပဲ။ ဧရာဝတီမြစ်ရိုး
 တစ်လျှောက် ကိုးကုန်း၊ ကိုးကျင်းအနွဲ့ဟာ ကျုပ်ခြေရာ
 တွေချည်းပဲပေါ့။

မဟုတ်မခံ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ကြီးဆိုတော့ ကျုပ်
 မျက်ခုံးမွှေးပေါ် စင်္ကြံလာလျှောက်တဲ့သူတွေကို ရိုက်ချ
 ခဲ့တာလည်း မနည်းဘူး။ ဖဲလောက၊ ဂျင်လောက၊
 အရက်လောကမှာ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ရိုက်နှက်ကြတယ်ဆိုတာ
 မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာက ဇကလေးနဲ့ဆိုတော့
 ဆန်းသလိုလိုအရှိသား။ ဒီလိုလေ... ကျုပ်က ဘာလုပ်
 လုပ် ကမ်းကုန်မှကြိုက်တယ်။ ဒီတော့ ရိုက်ပြီဟေ့ဆို
 ရင်လည်း ကမ်းကုန်သွားရော၊ လက်လွန်သွားရော။
 ဟော... သူလည်း ဆေးရုံရောက်၊ ကျုပ်လည်း အချုပ်
 ထဲဝင်။

ရေနံချောင်းမြို့ လက်မှတ်ကုန်း အချုပ်ထဲကို
 ခြောက်ကြိမ်ဝင်ခဲ့ရတယ်။ ကြီးကြီးမားမားကတော့
 ပြည်ထောင်မှာ ပြစ်ဒဏ်ကျခံခဲ့ရဖူးတယ်။ ဘဝဟာ
 အဲဒီလောက်အထိ မှောင်အတိကျခဲ့ပေမယ့် နောင်တ

လည်း မရခဲ့ဘူး၊ သံဝေဂလည်း မရခဲ့ပါဘူး။ သို့သော်
 လည်း သူ့အချိန်ကျတော့လည်း ဘဝအမှောင်ကို
 ဖောက်ခွဲထွန်းလင်းမယ့် အလင်းတန်းကလေးဟာ
 လျှပ်ပြက်လိုက်သလို ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခိုက်
 အတန်းကလေးကိုပဲ အလွတ်မပေးဘဲ အမိအရဖမ်းကာ
 ဘဝလမ်းကို ပြောင်းပြန်ကြီး ချိုးကွေ့စေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိုးအကွေ့ကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့
 ဘူး။ အဲဒီနေ့က နှင်းတွေ၊ မြူတွေ ထူးထူးခြားခြား ကျ
 ဆင်းနေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်တစ်ပြင် မှိုင်းမှုန်
 လို့နေတယ်။ ကျုပ် ပျင်းပျင်းရှိရင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်
 နေကျ ဧရာဝတီမြစ်ရေအလျဉ်ဟာလည်း မစီးဆင်း
 တော့ဘဲ ငြိမ်သက်ရပ်တန့်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ မြစ်
 ကြောင်းတစ်လျှောက် မြူခိုးတွေ ဝေနေလိုက်တာ မြေ
 နဂါးကြီးတစ်ကောင် ကိုယ်ထင်ပြနေသလိုပဲ။

ကျုပ်ဟာ မလှုပ်မယှက် အေးတိအေးစက်နဲ့
 မျက်စိတစ်ဆုံး စိမ်းစိုနေတဲ့ ကြက်သွန်ခင်းကြီးတွေဆီ
 ငေးရီနေမိပြန်ရဲ့။ ကြက်သွန်တွေမှာတောင် အမြိတ်ဆို
 တာရှိတယ်။ ကျုပ်ဘဝကတော့ ငုံးတိကြီးပါလား။
 ကြက်သွန်ပင်ကလေးတွေ စိမ်းစိုနေသလောက် ကျုပ်
 ဘဝကတော့ ခြောက်သယောင်းလှပါရောလား။ ကြက်
 သွန်မိတ်ကလေးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် အညွန့်

တလူလူရှိနေသယောင် ကျုပ်ဘဝကတော့ ငိုက်စိုက် ကျိုးကျနေပါရောလား။ အခုတော့ဖြင့် ကျုပ်မှာ ဖဲဝိုင်း၊ ဂျင်ဝိုင်းနား မကပ်နိုင်လောက်အောင် ပြတ်လပ်နေပြီမို့ 'ကြက်သွန်ခင်းစောင့်' အလုပ်ကို လုပ်နေရပြီလေ။

သည်တစ်ကြောကထွက်တဲ့ ကြက်သွန်တွေက မြန်မာပြည်တစ်ဝန်း နာမည်ကြီးလှပါတယ်။ မိုးအကုန် ဖြစ်ရေအကျ ကျွန်းတွေ၊ သောင်တွေပေါ်ထွန်းလာပြီ ဆိုရင် သည်တစ်နယ်လုံး ကြက်သွန်စိုက်ကြတော့တာ ပဲ။ ကြက်သွန်တွေက ဖြစ်ထွန်းသလောက် သူခိုးဘေး ကလည်း ကြီးလေးလှတယ်။ တစ်ည... တစ်ည ကြက် သွန် အချိန်တစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ရအောင် ခိုးကြဆိုပဲ။ လုပ်ရက်ကြပါပေဗျာ။ ကျုပ်က သောက်လား၊ စားလား လုပ်တတ်ပေမယ့် သည်လိုတော့ မခိုးတတ်ပါဘူး။ ခြေ မြန်လက်မြန် တုံ့ပြန်တတ်တာတစ်ခုပါပဲ။ သည်တစ်ခု တည်းသော မိုက်ဂုဏ်ကို အားကိုးပြီးတော့ ကျုပ်ကို ကြက်သွန်ခင်းစောင့်အဖြစ် ငှားကြတာထင်ပ။

“လှအောင်ကြီးစောင့်တဲ့ အခင်းကတော့ဟေ့... ဘီလူးစောင့်တာထက်တောင် လုံခြုံသေး၊ ငှက်ကြီး တောင်ဓားကြီး သွေးထားတာလည်း ခြေသလုံးမွှေး တောင် ရိတ်လို့ရသတဲ့ဗျ”

ကျုပ်ဟာ မလုံခြုံလှတဲ့ တဲကလေးတစ်ခုအတွင်း

မှာ ဓားတစ်လက်ကိုသာ အဖော်ပြုလိုပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝကြင်ဖော်ဆိုတာတွေကတော့ မရှိကြတော့ပါဘူး။ ပြောရဦးမယ်... ကျုပ်က မိန်းမသုံးယောက် ရဲ့ဖူးတယ်လေ။ ကျုပ် (၁၆)နှစ်သားကတည်းက အိမ်ထောင်ကျတာ။ ပထမအိမ်ထောင်က ကျုပ်တို့ရွာကပဲ၊ နောက်တစ်ယောက်က ပြည် ထုံးဘိုက၊ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း တစ်ရွာသူပါပဲ၊ ချောက်မြို့နယ်ထဲက။ မယားသုံးယောက်က သမီးတစ်ယောက်စီ မွေးပေးခဲ့ပြီး သေတဲ့သူကသေ၊ ကွဲတဲ့သူက ကွဲနဲ့ သေကွဲ၊ ရှင်ကွဲတွေ ကွဲသွားကြပါတယ်။ သမီးတွေနဲ့ကတော့ တွေ့တွေ့နေရပါတယ်။ သမီးတစ်ယောက်ကတော့ ကျုပ်နဲ့ အတူနေ၊ ကျုပ်မှာ အမေကလည်း ရှိနေသေးတော့ ဒီသမီးလေးက အမေရဲ့ ဆေးပေးမီးယူပေါ့လေ။ အမေက ကြီးလှပြီဆိုတော့ ဒီမြေးရှိနေလို့ ဟန်ကျသေးတော့တာ။

“ဟဲ့... ငါ့မှာ အသက်ကြီးလေ ပူရလေဟဲ့။ နှင့်အတွက် ပူနေရတာနဲ့ ဘုရားကျောင်းကန်ဆိုတာလည်း ဝေလာမှဝေး။ ငါ ဘယ်တော့ အေးအေးနေရမှာတုန်း လှအောင်ရဲ့” တဲ့။

“သော်... အမေရယ်၊ မိုက်အိုးကွဲ သတ္တိခဲကြီး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ရှာပါဘူး။ အခုလို ခြူးတစ်ပြား မကပ်ဘဲ ကြက်သွန်ခင်းစောင့် လုပ်နေရတာကိုပဲ အမေ

က ကြံဖန်ပြီး ဝမ်းသာနေသေးတော့။ အမေ့သားကြီး ဒိုင်ကျော်နယ်ပေါက် အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက် မသွားနိုင် တော့ဘူးဆိုတော့ အမေ ဝမ်းသာနေတာပေါ့။ ဒီမှာဖြင့် မြောက်လေက တအားတိုက်၊ နှင်းတွေက ရိုက်သန့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေပြီ။ စောင်စုတ်ကလေးကို တင်းတင်းဆွဲခြုံလိုက်တာနဲ့ ဗြဲခနဲပြ... ပြသွားလိုက်တာ စောင်ဇကာပေါက်ကြီး ဖြစ်နေပါရောလား။ ဒါနဲ့ ခင်းဖို့ ယူလာတဲ့ ဂုန်နီအိတ်စုတ်ကြီးကိုပဲ ခြုံထားရတယ်။

ဪ... ကြမ်းလိုက်တာ၊ ကျားလျှာနဲ့ ပွတ်သ လို ကြမ်းလိုက်တာ။ ငါ့ဘဝနဲ့ ဒီဂုန်နီစုတ်နဲ့ ဘယ်သူက ပိုကြမ်း၊ ပိုစုတ်လိုက်လေသလဲ။ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲ လျှပ်ပြက်လိုက်သလို လင်းသွားတယ်။ ဒါ... ဒါနနည်းခဲလို့ပဲ၊ ဒါနနည်းခဲလို့ပဲ။ အတွေးထဲမှာ အသံ တွေပဲ့တင်နေတယ်။ ကိုယ့်ရှိတာလေး ဘယ်သူ့မျှ ဝေ ပေးဘူးခဲလို့လဲ။ ကိုယ့်အမေကိုတောင် ဝအောင်ကျွေး ခဲ့ဖူးလို့လား။ မေးခွန်းက ကြောက်စရာကောင်းလိုက် တာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်မေး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန် ကြောက်လာတယ်။ ဖဲနိုင်၊ ဂျင်နိုင်တုန်းကရော တစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် သောက်စားမူးရှူး သုံးဖြုန်းပစ် တာ မဟုတ်လား။ ဘုရား... ဘုရား... ။ ဒီဘဝမှာရော ဒါနဆိုတာ ပြုခဲ့ဖူးပြီလား၊ ဘယ်သူ့မှ မမျှဝေ တစ်ကိုယ်

ကောင်းဆန်ဆန် သုံးဖြုန်းပျော်ပါးခဲ့တာတွေက ဆင်းရဲ
တွင်းထဲ တွန်းပို့ခဲ့တာပါလား။ အခုမှတော့ ဒါနဆိုတာ
ဘယ်ကစလို့ စရမှန်းမသိအောင် ချွတ်ခြုံကျနေခဲ့ပြီ။

ဆင်းရဲခြင်းသံဝေဂက အိပ်လို့မှမပျော်အောင်
နှိပ်စက်နေခဲ့ပြီ။ ဘဝရဲ့ ဇောချွေးအပူတွေက တဖွဲဖွဲ
ကျနေတဲ့ နှင်းစက်တွေကို လျစ်လျူရှုနေကြပြီ။ ကျုပ်
လမ်းထလျှောက်တယ်၊ ဂဏှာမငြိမ်တော့ဘူး။ ကြက်
သွန်ခင်းတွေဆီ ရှေ့ယမ်းပြီး ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးတယ်။

“ဟေ့... ဖိုးလှအောင်၊ ချမ်းလို့မအိပ်နိုင်ဘူးထင်
တယ်”

ဟိုဝေးဝေးတဲဆီက ဦးမာဒင်ကြီးရဲ့အသံ ပေါ်
လာတယ်။ သူလည်း ကျုပ်လိုပဲ ကြက်သွန်ခင်းစောင့်၊
ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်လို လူမိုက်မဟုတ်ခဲ့ဘူး။
ဘုရားမှန်း၊ တရားမှန်း၊ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိတဲ့သူ။

“ဟုတ်ဗျာ... ဒီညတော့ တစ်မှေးမှ မအိပ်ရ
သေးပါဘူး”

ကျုပ်က အော်ပြောလိုက်တယ်။ ညတိတ်ဆိတ်
နေလို့သာ တစ်ယောက်အသံ တစ်ယောက်ကြားနိုင်
တာ။ ဝေးတော့ အတော်ဝေးတယ်။

“မင်းက မအိပ်ရသေးဘူးလို့... မိုးပဲလင်းတော့
မယ်။ ငါ ခဏနေပြန်မယ်၊ ဆွမ်းပြန်ချက်ချင်လို့”

“ပြန်... ပြန်... စိတ်ချ”

ကျုပ်က တုံးတံကြီး အဖြေပေးလိုက်တယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ကုလားတက်ခေါက်သံတွေ ပေါ်လာ တော့တယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အရှေ့မိုးကောင်း ကင်တစ်ခွင်လုံး ရောင်နီတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားတော့တယ်။ ဟော... ဟော... ရောင်နီတွေနဲ့အတူ ထိန်ထိန်ညှိးတဲ့ မီးရောင်တွေ လျှံတက်လာပါပေါ့လား။ လူတွေ မီးတုတ် ကိုင်ပြီး ဒီဘက်ကို ပြေးလာနေသလိုပဲ။ မီးရှူးမီးပန်း တွေ ဝဲပျံနေသလို မီးပွားတွေ ရဲခနဲ ရဲခနဲ လွင့်စင်နေ တာလည်း မြင်ရတယ်။ လေကလည်း တရူးတူးတိုက် လာလေရာ မီးတောက်မီးလျှံတွေ ပိုကြီးလာတယ်။ တစ်စီ၊ တစ်ကျိကျိ အော်သံတွေကလည်း ကမ္ဘာပျက် မတတ် ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ဟော... တောမီးလောင် နေတာပဲ။ အချိန်မဟုတ်၊ ဘယ့်နှယ်... တွေးလို့အဖြေ မပေါ်တဲ့အဆုံး ဓားဆွဲပြီး မီးလျှံတွေဆီ ကျုပ်ပြေးလာ မိတယ်။

မီးလျှံတွေဆီ ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့ ပြေးလာမိတယ် ဆိုတာ ကျုပ် မသိလိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြေးရင်း... ပြေးရင်း အမောဆိုလာတော့မှ ဒီတောမီးနဲ့ ကြက်သွန် ခင်းတွေ တော်တော်ဝေးပါလားလို့ကျုပ်သိလိုက်တယ်။ သစ်ပင်ချုံ့ပုတ် ရိုးပြတ်ငုတ်နဲ့ နွယ်မြက်ပေါင်းပင်တွေ

ကို တဖျင်းဖျင်း၊ တဖျစ်ဖျစ် မီးစွဲလောင်နေသံတွေ
 တောင် အတိုင်းသားကြားနေရတယ်။ တစ်စီ တကျီကျီ
 အော်သံတွေက ပိုကျယ်လာတယ်။ ဒါ... ဘာသံတွေပါ
 လိမ့်။ အို... သိပြီ၊ တောကြက်၊ တောငှက်နဲ့ ပိုးကောင်
 ကလေးတွေ၊ ရှဉ့်ကလေးတွေ၊ ကြွက်ကလေးတွေ၊
 တောတိရစ္ဆာန်ကလေးတွေရဲ့ အသံပေပဲ။ သူတို့အဖို့
 ကမ္ဘာမီးလောင်တာပါပဲ။ လူလိုပြောရင်တော့ ကယ်ပါ
 ယူပါ တစာစာအော်နေပုံမျိုးပါပဲ။

ဟော... လေငြိမ်သွားပြီ။ တောမီးလည်း အား
 ပျော့သွားပြီ။ ရောင်နီကိုလွန်ပြီး နေခြည်အလင်းတန်း
 တွေလည်း ဝင်းဝင်းပပပေါ်လာကြပြီ။ မီးခိုးတွေအူနေ
 ဆဲ၊ တောမီးဟာ ရိုးပြတ်ကြီးတစ်ခုရဲ့အစပ်မှာ အားကုန်
 ငြိမ်သက်သွားတယ်။ သည်ဘက်မှာက သဲပြင်ကြီး၊
 လောင်စရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာရယ်လို့မှန်း
 မသိ၊ မီးလောင်ပြင်ဆီ ဦးတည်လာခဲ့မိတော့တယ်။
 အလိုလေး... ကျုပ် လန့်ခုန်မိတယ်၊ ကျုပ်ရှေ့မှာ ဘုတ်
 ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ဘုတ်ခနဲ ကျလာတယ်။ ပျံရင်း
 က အသက်ငင်ပြီး ကျလာတာ။ ကျုပ်ကောက်ယူလိုက်
 တယ်။ ဘုရား... ဘုရား... အမွှေးတွေ၊ တောင်ပံတွေ
 မီးကျွမ်းလို့၊ အရေပြားတွေ အသားနီလန်လို့၊ မျက်လုံး
 ကလေးတွေက တစ်ဘက်ပွင့်၊ တစ်ဘက်ပိတ်၊ ပွင့်နေ

တဲ့ မျက်လုံးလေးနဲ့ ကျုပ်ကို အသနားခံသလို ကြည့်နေ
 သေးတယ်။ ပြီးတော့... ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက် အသက်
 ရှူနေတယ်။ ဖူး... ဖူးနဲ့ ကျုပ် လေနဲ့မှတ်ပေးတယ်။
 ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး၊ ကျုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်း
 စိုက်ကျိုးကျသွားတယ်။ သေပြီ... ဒုက္ခနဲ့ သေခဲ့ရပြီ၊
 စောစောစီးစီး မီးလောင်ရာကြီးနဲ့ သေခဲ့ပြီ။

ဘုရား... ဘုရား... ကျုပ် ရှေ့ဆက်သွားတော့ ဟိုမှာ
 ဒီမှာ သေနေလိုက်ကြတာ၊ မြင်မကောင်းဘူး။
 ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ကျုပ် အမြင်မှားလေသလား။ အို...
 ဒိဋ္ဌဓမ္မ ဧကန်ဧကပါ။ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်
 နေရတာပါ။ ကြွက်ကလေးတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေ၊ ဖား
 ကလေးတွေ၊ ရှဉ့်ကလေးတွေ၊ လိပ်ပြာကလေးတွေ၊
 ဓားတုတ်ကောင်ကလေးတွေ သေဘေးကြီးကလွတ်တဲ့
 အကောင်ရယ်လို့ ရှိသေးရဲ့လား။ အသေချင်းထပ်နေ တဲ့
 မီးလောင်ပြင်မှာ အသေလွတ်ရာကို ကျုပ်ရှာမိရဲ့။
 ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရတာတောင်မှ
 သက်တမ်းစေ့မနေရဘဲ ပိုးစိုးပက်စက်သေသွားရတဲ့
 အကောင်ကလေးတွေ။

ငါကော...

ငါကော ဒီလို ဘယ်နှစ်ဘဝ သေခဲ့ပြီးပြီလဲ။ အို
 ငါ ဒီလိုပဲ သေခဲ့တာများပြီထင်ရဲ့။ ငါ ဒီလိုဘဝတွေကပဲ

လူ့ဘဝရောက်ခဲ့တာထင်ရဲ့။ ငါ့ရဲ့ လူ့ဘဝဆိုတာက
 လည်း လူမိုက်လူမွဲဘဝ၊ စောင်ကလေးတစ်ထည်မှ
 မပိုင်အောင် မွဲလှတဲ့ဘဝ၊ သူတကာ နွေးနွေးထွေးထွေး
 အိပ်လို့ကောင်းနေချိန်မှာ သူတကာပိုင်ပစ္စည်း (ကြက်
 သွန်ခင်း)တွေကို ချမ်းချမ်းစီးစီး မအိပ်ဘဲ စောင့်နေရ
 တဲ့ ငါ့ဘဝ။

ဒီဆင်းရဲတွင်းကလွတ်အောင် မကြံဆောင်နိုင်
 တော့ဘူးလား။ ဒီလိုပဲ အသေခံသွားမလား။ သေပြီး
 နောက်ဘဝ(မီးလောင်ပြင်မှာ အသေခံရဦးမယ့် ဘဝ
 မျိုးတွေဆီ) ပြန်လာဦးမှာလား။ ဘုရား... ဘုရား...
 ဒီလိုဘဝမျိုးတွေဆီ နောက်မလာပါရစေနဲ့တော့ဘုရား။
 မရဏဘေးကြီး ကြောက်စရာကောင်းသလို ဇာတိဘေး
 ကြီးလည်း ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ် ဘုရား။
 တပည့်တော် မြင်ပါပြီ။ ဒီဘဝ ရှိသမျှခွန်အားနဲ့ တပည့်
 တော် လွတ်အောင်ရုန်းပါတော့မယ်။

သံသရာဘေးဆိုးကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင်
 တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီဖြစ်လို့ ဒီဘဝ၊ ဒီ သံဝေဂသည်ပင် လွတ်
 မြောက်ရေး၏ ခွန်အားအစစ် ဖြစ်ပါစေတော့ အရှင်
 ဘုရား။

သံသရာမှာ တစ်ဘဝမနာချင်တော့ဘူး

“အဲဒါကြောင့် ဝိပဿနာအစ သံဝေဂကလို့ ပြောခဲ့တာပါ”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ သံဝေဂမရဘဲ တရားမရနိုင်ဘူး လို့ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ဖူးပါတယ်။ အရှင်ဘုရားရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံထဲက သံဝေဂဟာ တကယ် ထိတ်လန့်စရာပါပဲ။ အဲဒီ တောမီးကြီးလောင် ပြီး မရုဏဘေးကြီးကို ပြခဲ့တာ သမ္မာဒေဝနတ်တွေ၊ သာသနာတော်စောင့်နတ်တွေကများ ဖန်ဆင်းပြနေ သလားလို့ ထင်စရာပါဘုရား”

“တကယ်ပါဗျာ... တကယ်လောင်ပြီး တကယ်ကြံ
 တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ကျုပ်တို့တောမှာ တောမီးလောင်တာ
 မဆန်းပါဘူး။ တောမီးလောင်တိုင်းလည်း တော
 တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ သေကြေခဲ့ရတာချည်းပါပဲ။ သတိ
 မထားမိကြလို့၊ မဆင်ခြင်ခဲ့ကြလို့သာပါ”

မှန်သည်။ သတိတစ်လုံးနှင့် ဆင်ခြင်အားသည်
 ဘယ်လောက်တာသွားသလဲ။ ဘဝ၏ ဆင်းရဲခြင်းကို
 မျက်ခြည်ဖြတ်ပြီး တရားဓမ္မဖြင့် ချမ်းသာနေသော ကို
 ရင်ကြီးကို ဖူးရတာပင် ချမ်းမြေ့လှပါသည်။ ကိုရင်ကြီး
 က ကျွန်တော် မေးလျှောက်သမျှ ညင်ညင်သာသာ ပီ
 ပီသသ အဖြေပေးနေပါသည်။ ပညာလွင်၏ ဆောင်း
 ညကလည်း တဖြည်းဖြည်း အေးစိမ့်လာလျက်၊ ကိုရင်
 ကြီး၏ တစ်ခါက ကြက်သွန်ခင်းစောင့်ညများသည်
 မည်မျှချမ်းတုန်၍နေမည်လဲ။

“အဲဒီမှာ အရှင်ဘုရား သံဝေဂရတာနဲ့ ဘယ်လို
 တရားရှာပါသလဲဘုရား”

“ဝင်လေ ထွက်လေ မှတ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောသံ
 ကြားဖူးတယ်။ ဒါကလည်း ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်
 သာသနာရဲ့ ကျေးဇူးပဲ။ ဝင်လေ ထွက်လေ မှတ်ရတယ်
 ဆိုတာ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ရွာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြားနိုင်တဲ့
 စကား၊ အားလုံးနဲ့ယဉ်ပါးနေတဲ့ စကား၊ ကျုပ် လူမိုက်

ဘဝကတည်းက ကြားဖူးလာတဲ့စကားပဲ။ အခု သံဝေဂနဲ့ယှဉ်တော့ ဒီ ဝင်လေထွက်လေကပဲ စသတိရတယ်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်ရင် ဝင်လေ ထွက်လေ မှတ်ဆိုတာ ကြားဖူးနေတော့ ဒါပဲ စလုပ်တယ်။ စာလည်းမတတ်တော့ ဝင်လေထွက်လေကို အာနပါနလို့ ခေါ်မှန်းတောင် မသိဘဲ စလုပ်ခဲ့တာပါ။ ကျုပ်ရှာတာ ဗဟုသုတမဟုတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲလွတ်မြောက်ရေး”

အလွန်မှတ်သားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ကိုရင်ကြီးက ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြောပြနေသမျှတို့မှာ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မှတ်လို့မကုန်နိုင်အောင် ရှိပါတော့သည်။

“သံဝေဂရပြီး ဝင်လေထွက်လေ စမှတ်တာ အရှင်ဘုရား အသက်ဘယ်လောက်မှာပါလဲဘုရား။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုကျင့်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အခက်အခဲတွေ ကြုံခဲ့ရင်လည်း အမိန့်ရှိပါဘုရား”

*

တောမီးလောင်ရာမှ တောတိရစ္ဆာန်ကလေးတွေရဲ့ မရဏဆားကြီးကို ရှုမြင်ပြီး ကျုပ် သံဝေဂရခဲ့ပုံ ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ သံဝေဂဟာ တရားဓမ္မရဲ့ မောင်းနှင်ရေးအားပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်အသက် (၄၃)နှစ်၊ အဲဒီကစပြီး ကျုပ် ဝင်လေထွက်လေ စမှတ်တာပဲ။ မှတ်စက

တော့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ ဝင်လေထွက်လေဟာ ဖွာလန်ကြံ
 နေတယ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... ဒီ ဝင်လေထွက်လေ
 လေးကို ရွှေကျင်သလို ကျင်ယူခဲ့ရတာပါ။ ဝင်... ဝင်မှန်း
 သိ၊ ထွက်... ထွက်မှန်းသိ၊ အသိကလေးတစ်ချက် ပေါ်
 လိုက်တာနဲ့ အေးခနဲ တစ်ချက်ခံစားရတယ်။ လောင်း
 ကစားသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဇောအပူတွေနဲ့ ကွာချင်
 တိုင်းကွာလိုက်တာ။ ဝင်လေထွက်လေကို ရှုမှတ်နေခြင်း
 သည်ပင်လျှင် ဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ရာ
 လမ်း။

ကြက်သွန်ခင်းတွေကို မျက်လုံးနဲ့စောင့်ကြည့်၊
 ဝင်လေထွက်လေကို သတိနဲ့စောင့်ကြည့်၊ ဆာလို့ဆာ
 မှန်းမသိအောင် ဒီ ဝင်လေထွက်လေမှာပဲ ဇောကပ်
 ထားလိုက်တယ်။ ရွာကိုတောင် မပြန်တော့ဘူး၊ ဒီတဲ
 ကလေးထဲမှာပဲနေတော့တယ်။ နေ့ရော ညပါ ကြက်
 သွန်ခင်းစောင့်ပေးနေတော့ အခင်းရှင်တွေက ဝမ်းသာ
 လိုက်တာ၊ ဝမ်းအသာဆုံးက အမေပေါ့လေ။ သူမွေး
 ထားတဲ့ သူ့သားဆိုတာတောင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရရှာ
 သတဲ့။ ဟိုရွာဒီရွာက သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း အပေါင်း
 အသင်း ပုလင်းတူဘူးဆိုတွေလည်း ကျုပ်ရှိရာကို လိုက်
 လာကြတယ်။ ဘုရားပွဲတွေမှာ ရုံသွင်းပြလေ့ရှိတဲ့ ရှား
 ပါးသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်နှယ် ကျုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြ

တယ်။ တချို့က ရယ်ကြ၊ တချို့က သက်ပြင်းချကြ၊ အမျိုးမျိုး ပြောဆိုဝေဖန်ကြပေါ့။

“ဖိုးလှအောင်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ လာပါကွာ... ပိုက်ဆံမရှိလည်း မျှသုံးတာပေါ့။ ဟောဒီမှာ ငနီရယ် ဂျင်နိုင်လာတယ်”

“မင်း... တရားလုပ်တာက မြန်လွန်းသကွာ။ ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်လောက်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားပြီး ကပ္ပိယလုပ်ရောပေါ့”

“အေးလေကွာ... ဘယ့်နှယ်... သူ့ဟာက ဘုရားကျောင်းကန်မှာ အားထုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကြက်သွန်ခင်းကြီးဘေးမှာ လာထိုင်နေရတယ်လို့”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကျုပ် မတုံ့ပြန်ဘူး။ သည်းခံနိုင်လွန်းလို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အတင်းချုပ်တည်း အောင့်အည်းပြီး ပေခံနေတာ။ မောတော့တန်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ပြောချင်ရာပြောကြပါစေ၊ ဟောဒီ ဝင်လေ ထွက်လေကလွဲပြီး ကျုပ် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ မြင်ရတဲ့အနှောင့်အယှက်တွေ စဲသွား၊ ရှဲသွားပြန်တော့ မမြင်ရတဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေနဲ့ ကြုံရပြန်တယ်။

တစ်ညမှာ ဝင်လေထွက်လေ ကောင်းနေတုန်း တဗုန်းဗုန်းပြေးလွှားသံတွေ ကြားရတယ်။ ကြက်သွန်

သူခိုးတွေထင်ပြီး ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တယ်။ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။ ဓားဆွဲပြီး ဟိုဒီ လိုက်ရှာကြည့်တယ်။ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရှေ့က သွားရင် နောက်က အသံတွေပေါ်လာတယ်။ အသံကြားရာဘက် ဦးတည် လိုက်တော့ နောက်တစ်နေရာက အသံတွေ ပေါ်လာ ပြန်တယ်။ ညည်းသံလိုလို၊ ရယ်သံလိုလို အသံတွေ လည်း ပါလာတယ်။ ကျုပ် ကြက်သွန်ခင်း စောင့်လာ တာကြာပြီ၊ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ ကဲ... ဘာသံ တွေဖြစ်ဖြစ် ငါ့အလုပ်မဟုတ်တော့ဘူးကွာ၊ ငါ့အလုပ် က ဝင်လေထွက်လေ မှတ်ဖို့ပဲ။ တဲပြန်လာပြီး စောင် စုတ်ကလေးခြံလို့ တရားမှတ်နေတယ်။ အမှတ်စိပ်ပြီး မှတ်လို့ကောင်းလာချိန်မှာပဲ ဖျောခနဲ ဖျောခနဲ သဲတွေ နဲ့ ဝိုင်းပက်တာ ခံရပါရော။ ကျုပ် မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဓားဆွဲပြီး တဲအပြင်ထွက်လာတယ်။ ရှေ့နောက်ဝဲယာ လေထဲမှာ ဓားစကြာလည်သွားတယ်။

“ကဲကွာ... ကဲကွာ...”

မည်းမည်းမြင်ရာ အကုန်ခုတ်တယ်။ ချုံပုတ် တွေ၊ သစ်ပင်တွေ အပိုင်းပိုင်ပြတ်ကျတယ်။ ကျုပ် စိတ် မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ သတိလွတ်သွားပြီ။ ခုတ်လိုက်တာ များ လက်မောင်းကြီးတောင် ပြုတ်ထွက်လုမတတ်။

“ဟေး... ဖိုးလှအောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဓာတ်မီးရောင်နဲ့အတူ ဦးမာဒင်ကြီးအသံ ပေါ်လာတော့မှ ကျုပ် အခုတ်ရပ်တော့တယ်။

“မင်း မှော်ပေါက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ငါ လာခဲ့မယ်”

ကျုပ်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရတယ်။ ဦးမာဒင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်ရင်း...

“အဲဒါ မိစ္ဆာတွေ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေပဲကွ။ တောထဲမှာလာပြီး တရားထိုင်ရင် ဒီလိုပဲ နှောင့်ယှက်တတ်တယ်လို့ ငါကြားဖူးတယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး... မင်း တရားထိုင်တာ ပရိကံမယူဘူးထင်တယ်”

“ဘာဗျ... ပရိကံဆိုတာ ဘာတုန်း”

“ပရိကံဆိုတာ တရားမထိုင်မီ ရှေးဦးပဏာမကြိုတင်လုပ်ဆောင်ရတာတွေကို ပြောတာကွ။ ဥပမာ ကွာ... တရားမထိုင်မီ ဘုရားရှိခိုးတာမျိုးပေါ့။ မင်း ဘုရားရှိခိုးရဲ့လား”

“မရှိခိုးမိဘူးဗျ၊ အဲဒါ ကျုပ်မှားတာပဲ”

“ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ အမှားရှိမှ အမှန်ရှိတာမျိုးကွ။ ပြီးတော့... မင်းရဲ့ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးလည်း ဘုရားလှူထားရတယ်။ ဒီလို ပရိကံယူထားရင် ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်တော့ဘူးကွ...”

“ဒါဖြင့် အဲဒီပရိကံယူနည်းလေး စနစ်တကျ သင်ပေးစမ်းပါဗျာ”

ဦးမာဒင်က အားတက်သရော ပြောပြနေတော့ ကျုပ်ကလည်း လိုလိုလားလား တောင်းခံမိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ‘ငါ... ဒီနေ့ အချိန်မရတော့ဘူးကွ၊ နောက်နေ့မှ စာနဲ့ရေးပြီး ယူလာခဲ့မယ်’ဆိုပြီး ဦးမာဒင်ကြီး ထွက်သွားပါလေရော။

ဪ... ကျုပ်ဘဝက ပရိတ်ယူနည်းလေးတောင်မှ လက်ငင်းမရခဲ့ပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမာဒင်ပြောခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းလောက်နဲ့ပဲ အတော်ခရီးပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ညမှာပေါ့... ထိုင်လို့ ကောင်းနေတုန်း (ဝါ) ဝင်လေထွက်လေ မှတ်ကောင်းနေတုန်း ဗုန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သံကြီးနဲ့အတူ ကျုပ်ဟာ ပက်လက်လန် လဲကျသွားတယ်။ ကျုပ်ရင်ဘတ်ကြီးကွဲထွက်မတတ် နာကျင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး။ ချက်ချင်းပဲ သတိကပ်ပြီး ဝင်လေထွက်လေ ရှုမှတ်နေလိုက်တယ်။

“လက်စားချေရင် တစ်ဘဝနာမယ်”

“လက်တုံ့ပြန်ရင် သံသရာမှာ တစ်ဘဝနာလိမ့် ဦးမယ်”

သတိက မွေးဖွားပေးလိုက်တဲ့ အသိတရား၊ ဘုရား... ဘုရား... တန်ဖိုးရှိလွန်းလှပါလား။

ကျုပ်ဟာ ပက်လက်လန် လဲကျနေရာက မထနိုင်သေးဘဲ ဆက်ပြီးတော့ မှတ်နေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့

အသက်ရှူသံကလွဲပြီး ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး။ ဘာ
 အနှောင့်အယှက်မှ မလာတော့ဘူး။ ကျုပ်ရင်ဘတ်က
 အနာလည်း ပျောက်သွားပြီထင်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မှတ်
 ရင်း ... မှတ်ရင်း ကျုပ်အိပ်ပျော်သွားတယ်။ တစ်ရေးနိုး
 လာတော့လည်း မှတ်လျက်ပဲ။ ယောင်ယမ်းပြီး မှတ်နေ
 တာများလား၊ အတွေးဝင်လာတာနဲ့ အမှတ်ပျက်ပြီ။
 အတွေးထဲမှာ အမေ့မျက်နှာ၊ သမီးမျက်နှာ၊ ခမျာများ
 ဘယ်လိုနေရှာပါလိမ့်၊ အတွေးနဲ့အတူ အပူပါလာပြီ။
 အေးနေတဲ့ စိတ်ကလေး ပူပြန့်လန့်ခုန်သွားလိုက်တာ
 ကြက်သွန်ခင်းထဲ ရောက်သွားရော။ အမေတို့အတွက်
 ကြက်သွန်ကလေး နည်းနည်းနုတ်သွားရကောင်း
 မလား။ အို ... နုတ်ချင်းနုတ် များများနုတ်ပေါ့။ ဆီဖိုး၊
 ဆန်ဖိုးကလေးရအောင် နုတ်ပါရောလား။ ဘုရား ...
 ဘုရား ... ရုပ်ကြီးက တရားမှတ်နေသယောင်နဲ့ စိတ်က
 ခိုးမှုတွေ ကျူးလွန်နေတာပါလား။ ဒီစိတ် ဘယ်ကို
 ဆက်သွားဦးမလဲ၊ လိုက်ကြည့်တယ်။ စိတ်နဲ့ ကြက်သွန်
 တွေခိုးနေတာ ဆီဖိုး၊ ဆန်ဖိုးလောက်တင် မကတော့
 ဘူး။ ကြက်သွန်ခင်းကြီး တစ်ခုလုံး အပြောင်ရှင်းပစ်နေ
 ပြီ။ ဟေ့... တော်တော့၊ ရပ်တန်းကရပ်၊ ဟယ် ... စိတ်
 မိုက်။

“တစ်သံသရာလုံး ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ တရားခံကို ငါ
 မိပြု...”

စိတ်မိုက်မနောက် ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ဆီမလာနဲ့ တော့၊ သင့်ကို လက်ခံထားစရာ ငါ့နှလုံးအိမ်မှာ နေရာ မရှိ၊ သွားတော့၊ ပြန်တော့။ တရားခံကို ငါသိပြီ။ အညှာက တိခနဲဖြတ်ချလိုက်သလို ဒီစိတ်မိုက်ကို ကျုပ် မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ကြွေပြီးတဲ့သစ်သီး သစ်ကိုင်း မှာ ပြန်မဆက်တော့သလိုဘဲ စိတ်ယုတ်စိတ်ညံ့တွေ ပြန်မဆက်စေရတော့ဘူး။ ရေညှိတွေ ဖယ်ရှားလိုက် တော့ ရေကြည်ကြည်ပေါ်လာသလိုပဲ စိတ်ညစ် စိတ် ယုတ်တွေ ဖယ်ရှားလိုက်တော့ စိတ်ကလေးကြည်လာ တယ်။ စိတ်ကလေးတည်လာတယ်။ စိတ်ရဲ့တည်ကြည် မှုကို ‘သမာဓိ’ လို့ခေါ်မယ်ထင်တယ်။

ဒါကြောင့် သမာဓိအစ ကံသုံးပါးကလို့သင်ခန်း စာထုတ်ယူလိုက်ပါတယ်။

ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံဆိုတဲ့ ကံသုံးပါးတို့ မှာ မနောကံက အဓိက၊ မနောစင်ကြယ်ရင် အပြော စင်ကြယ်တယ်၊ အလုပ်စင်ကြယ်တယ်။ အပြောစင် ကြယ်တာမှ ဘာမှကို မပြောချင်တော့တာ၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ မရောနှော မဆက်ဆံချင်တော့ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးပဲနေချင်တော့တာ။

“ကိုလှအောင်ကြီး... စားပြီးပြီလား”
 “ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုလှအောင်”

ထုံးတမ်းစဉ်လာ နှုတ်ဆက်စကားတွေတောင် 'အပိုတွေ'လို့ ကျုပ်ထင်လာခဲ့ပြီ။ ကျုပ်က လမ်းလျှောက် နေတယ်ဆိုပေမဲ့ တရားမှတ်ပြီး (ဝါ) အသိကပ်ပြီး လျှောက်နေတာ။ လူတွေကတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲလေ။ သည်တော့ ဟိုကနှုတ်ဆက်၊ ဒီကနှုတ်ဆက်နဲ့ အလုပ် ပျက်လိုက်ပုံများပြောပါတယ်။ လူတွေဟာ အပိုအလုပ် တွေ၊ အလုပ်ပိုတွေနဲ့ တစ်သက်လုံးအချိန်ကုန်သွား တော့မှာပါလား။

ကျုပ်ကိုတော့ဖြင့် တစ်ရှာတည်းသားချင်း အထူး အဆန်းလုပ်ပြီး လာ... လာကြည့်တဲ့သူတွေလည်း ရှိရဲ့။ ဒီလောက်မိုက်တဲ့ လှအောင်ကြီးကွာ၊ ဘယ်လိုပြောင်း သွားသလဲ။ အခု ဘယ်လောက်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေပြီ လဲ။ ကြည့်ကွ... သူ့ရုပ်လက္ခဏာဟာ ကြည်လင်လန်း ဆန်းလာသလောက် ကြည်ညိုစရာကောင်းလာတယ်။ ဘုရား၊ တရားကျေးဇူးတွေပေါ့ကွာ။ မင်းတို့လည်း ဖိုးလှအောင်လိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြ၊ သက်ကြီးရွယ် အိုတွေက ဒီလိုညွှန်ပြခဲ့ပေပြီ။

ကျုပ်ရဲ့ ကြက်သွန်ခင်းစောင့် အလုပ်ကလည်း တစ်နှစ်လုံးလုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နတ်တော်၊ ပြာသို၊ တပို့တဲ့ ဆောင်းတွင်းသုံးလ လုပ်ရတာပါ။ အဲဒီ သုံးလ လုံးလုံးက ကျုပ် ရွာမပြန်တော့ဘူး။ ကျန်တဲ့ ကိုးလက

ရွာမှာနေတယ်။ အမေအိုကြီးက ကျုပ်ကို တစ်မိမိမိ
ကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာနေတယ်။ ကျုပ်သမီး အပျို
ပေါက်ကလည်း ‘အဖေ... ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ တရားပဲ
ထိုင်ပါ။ သမီးလုပ်ကျွေးပါ့မယ်’တဲ့၊ လိမ္မာလိုက်တာ။

ကျုပ်လည်း သမာဓိအား တစ်နေ့တခြား တက်
တက်လာလိုက်တာ အမေနဲ့သမီးတို့သာမက ခုနစ်ရက်
သားသမီးတို့ရဲ့ အားကိုးရာ ဖြစ်လာတော့တယ်။ ကျုပ်
တို့ရွာ အရှေ့ခြမ်းက ကိုညိုနွားကလေး ပျောက်တုန်းက
ပေါ့။ ကိုညိုတို့က နွားခိုးတွေလက်ချက်လို့ထင်တာ။
ဆူညံပူညံအသံတွေ နားမခံနိုင်တော့တာနဲ့ ‘ကိုညိုရေ...
ခင်ဗျားနွားကလေးက ချောက်ထဲကျနေတာပါ။ ထန်း
သုံးပင်ချောက်ထဲမှာပါ။ ကဲ... အခုပဲ သွားကယ်လိုက်
ပါတော့ဗျာ’လို့ လမ်းညွှန်လိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီကနောက်
ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်ကအစ ကြွေးယူ ကြွေးပုန်း
ကိစ္စတွေအဆုံး အပူလှိုင်းလုံး၊ လူလှိုင်းလုံးတွေ တဝန်း
ဝန်းရိုက်ပုတ်တာ ခံရတော့တာပါပဲ။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှု
ကိုယ့်အတတ်ကိုယ်စူးဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါတယ်။

ကျုပ်မှာ လူရိပ်မြင်တောင် ကြောက်နေပြီ။
ကျုပ်ကို တရားအမှတ်ပျက်အောင် နှောင့်ယှက်တော့
မယ်လေ။ တောင်မေးမြောက်မေး အပူပေးတော့မယ်
လေ။ တရားကြောင်းကလေးများ ဆွေးနွေးရရင်တော့
ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လေမလဲ။

“ဦးလေး ဦးလှအောင်ကြီးရဲ့ ... တောင်ရွာက ကိုဖိုးထယ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ညားမညား ကြည့်ပေးစမ်းပါ”

“ဟာ ... ဒီကလေးမ၊ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ”

“ကျုပ်တို့က ယူကြတော့မှာတော့၊ သေချာအောင်မေးကြည့်တာပါ”

“နင်တို့ မညားပါဘူးဟာ၊ ဖိုးထယ်ကြီးက သေမှာဟ”

“ဟင် ... ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့”

ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တာလည်း မှန်နေရော။ ဖိုးထယ်ကြီး နောက်သုံးရက်ကြာတော့ ပိုးထိလို့ သေတယ်။ မိန်းမတွေ ကျုပ်အနား သိပ်မလာရဲကြတော့ဘူး။ ကျုပ် တစ်ခုခုပြောမှာကို ကြောက်နေတယ်။ ဒီကြားထဲ ဘဝဟောင်းက ပေဖော်ပေဘက်နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ...

“မင်း ... ဘိုးတော်ဖြစ်နေပြီကြားလို့ လာခဲ့တာ။ မင်းဟောလိုက်တာတွေလည်း သိပ်မှန်ဆိုပဲ။ စိတ်ကူး မလွဲနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ မိုးရွာတုန်းရေခဲကြစို့။ မြို့တက်ပြီး စားလမ်းထွင်ကြရအောင်ကွာ’လို့ ရွှေညဏ်တော် စူးရောက်စွာနဲ့ အကြံပေးတယ်။

“ငါ... ဘိုးတော်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်ကိုတောင် ငါမလိုချင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ နောက်မလာပါနဲ့ကွာ’လို့ တောင်းပန်လွှတ်ရတယ်။ ဘယ်လိုတောင်းပန် ... တောင်းပန် လူတွေကတော့ လာနေတာပဲ။ လူတွေလာသမျှ အပူတွေ ပါလာတာချည်း။ ဒီတော့ အပူဝေးရာ တရားရိပ်သာဆီ ကျုပ်ပြေးတယ်။

ရိပ်သာကလည်း နီးနီးကလေးတော့မဟုတ်ဘူး။ ဟိုး ... ချောက်မြို့နယ်ထဲက ‘မင်းကျန်ကုန်း’ဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ။ အဲဒီမှာ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တရားတော်များနဲ့ ပက်ပင်းပါ တိုးမိတော့တာပါပဲ။ ထိုးဂဏန်းနဲ့ ပေါက်ဂဏန်း တည့်တည့်တန်းတန်းကြီးကို မှန်တော့တာ။

- * ရှေ့ကဖြစ်ပျက် နောက်ကမင်... တဲ့၊
- * နာမ်ဓာတ်ကို ဉာဏ်ကပ်ပြီး ကံဖြတ်တဲ့တရား... တဲ့။

တစ်ကိုယ်စာလွတ်မြောက်ရေး

တရားရှိသူကို တရားက ပြန်စောင့်ရှောက်၏
တဲ့။

တရားတော်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဆပ်လို့ကုန်မယ်
မထင်ပါဘူး။ လူရာမဝင်တဲ့ လူမှိုက်ဘဝကနေ လူနဲ့လူ
ချင်း ယုံကြည်အားကိုးခြင်းခံရတာ တရားတော်ရဲ့ ဂုဏ်
ကျေးဇူးပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဦးလှအောင်ကြီးတို့များ သမာဓိကောင်းလိုက်
တာ၊ သူတရားထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာကလေးတောင် မွေးပြီး
ကျန်ခဲ့တာဗျ”

“မွေးပုံက သင်းသင်းကလေးရယ်၊ သူ စကြံ
လျှောက်တဲ့ လမ်းကလေးတောင် မွေးနေတော့တာ”

“မွှေးရုံတင် ဘယ်ကမလဲဗျ၊ အေးလည်း အေး
နေတော့တာ”

လူတွေက အားကိုးလေ၊ လူတွေ ဝိုင်းအုံလာ
လေ၊ ကျုပ် လူထဲက ထွက်ပြေးချင်လေပါပဲ။ ခပေါင်း
ဆန်းရိပ်သာမှာ ရခဲ့တဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း အရသာ
လေး လုံးပါးပါးသွားမှာ စိုးရိမ်တယ်။ လောကီသမာဓိ
လောက်က တစိုက်မတ်မတ်ကျင့်ရင် ငါးနှစ်လောက်နဲ့
ပြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကျင့်ခဲ့တာ လောကီအလိုငှာ
မရည်ရွယ်ပါဘူး။ လောကုတ္တရာဆိုတဲ့ ကမ်းတစ်ဘက်
ကို ကူးသွားချင်တာ၊ ကမ်းကုန်အောင် လုပ်ချင်တာ။

လောကီသမာဓိနဲ့ လူဝတ်ကြောင်ကြီးနဲ့ လူတွေ
ကြား နေနေသမျှတော့ ဗေဒင်ဆရာသာသာ ဘဝမျိုး
ထက် ပိုမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီသံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကလည်း
လွတ်ဖို့လမ်း မမြင်ဘူး။ လွတ်အောင် ရုန်းမယ်ကြံရင်း
ဆွဲထားကြရင်းနဲ့ ရေနစ်သူကို သွားကယ်ရာ ကိုယ်ပါ
နစ်ရမယ့်ကိန်း။ ဒီတော့ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုကြပါ၊ ကျုပ်ကို
ခွင့်လွတ်ကြပါ။

**“ကိုယ်လွတ်ရုန်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ တစ်ကိုယ်
ကောင်းဆန်တယ်လို့လည်း မထင်ပါနဲ့”**

ကျုပ် ဝတ်ကြောင်ပယ်ပြီး သာသနာ့ဘောင်
ဝင်တော့မယ်။ အမေကတော့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဂုဏ်

ယူတတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သင်္ကန်းဝတ်ပြီး အဝေးကြီးကို ထွက်သွားမှာ လိုလားပုံမရဘူး။ သမီးကလည်း အဖေအတွက် ဂုဏ်တက်လို့ မဆုံးခင် ဒီအဖေကြီး ထာဝစဉ် ထွက်ခွာသွားမှာ စိုးရိမ်နေတယ်။

“ဪ... သံယောဇဉ် ဟူသည် ချည်ရလွယ်သလောက် ဖြည့်ရခက်လှပါလား။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှောင်ကြီးတွေ ပြေပါလေမှ ကျုပ် ရည်မှန်းထားတဲ့ လွတ်မြောက်ရေးလမ်း ဖြောင့်တန်းတော့မယ်။ ဒီတော့ သမီးကို ဖျောင်းဖျရတယ်။

“သမီး... သမီးမှာ ရည်းစားရှိလား”

“အို... အဖေကလည်း”

သမီးက ရှက်နေတယ်။

“အဖေမေးတာ ဖြေပါ”

“မရှိဘူး အဖေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မရှိရင် အဖေနဲ့လိုက်ခဲ့... သမီးက သီလရှင်ဝတ်၊ အဖေက ကိုရင်ကြီးဝတ်မယ်”

“အို... ”

ရှက်ရွံခြင်း၊ အံ့သြခြင်းတွေ ရောယှက်သွားတဲ့ သမီးမျက်နှာကို ကျုပ် အားနာနာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

“အချိန်မရှိတော့ဘူး သမီး၊ လမ်းက ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ သမီး အဖေ့ကို လုပ်ကျွေးချင်တယ်ဆိုရင် သမီး သီလရှင်ဝတ်နဲ့ လုပ်ကျွေးလို့ရနိုင်မယ်ထင်

တယ်။ တကယ်လို့ သမီးမှာ ရည်းစားရှိနေတယ်ဆိုရင် လည်း အဖေ နောက်ကြောင်းအေးအောင် တစ်ခါတည်း ပေးစားခဲ့ချင်တယ်။ ရှိသမျှလေးနဲ့ပဲ သမီးတို့ ရင်းနှီးလုပ် ကိုင်စားသောက်ကြပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ သမီးက ခေါင်းကြီးငုံ့လို့၊ ငြိမ်နေ တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံတယ်။ ဒါနဲ့ လူကြီးစုံ ရာကတစ်ဆင့် ကောင်လေးကို လာတောင်းစေပြီး အိုး အိမ်ထူထောင်ပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်အမေကိုလည်း သူတို့ လုပ်ကျွေးဖို့ တာဝန်ယူကြပါတယ်။ကောင်းရှာပါ တယ်။ သာဓု သမီးရယ်၊ သာဓု... သာဓု။

ပြီးတော့ နွားလေးတစ်ကောင်ရောင်းပြီး မှတ်မိ သမျှကြွေးဟောင်းတွေ ကျုပ်လိုက်ဆပ်တယ်။ ဟောဒါ က ဖဲကြွေး၊ ဒါက အရက်ကြွေး၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ကြ ပါ။ ကျေနပ်ကြပါ။ ဝစီကံ၊ မနောက် အမှားတွေရှိရင် လည်း သည်းခံကြပါ။ ကြွေးယူတုန်းကလည်း ဟိုရွာ ဒီရွာနဲ့ခဲ့လေတော့ ကြွေးဆပ်ချိန်မှာလည်း မြစ်ကူး ချောင်းခြား သွားပြီးဆပ်တယ်။

“ဖိုးလှအောင်ကြီးရယ်... ဒီမဖြစ်စလောက် အကြွေးကလေးများကွာ၊ မင်းပြောမှ သတိရတယ်၊ နေပါစေကွာ”

“ဖဲကြွေးများဗျာ အဆုံးထားပြီး ကစားခဲ့တာပါ။ ပြန်ယူသွားပါ”

“တစ်ဝမ်းတစ်ခါးတော့ ကြောင့်ကြမနေပါနဲ့ကွာ၊
ငါတို့ရှိပါတယ်။ မင်း ဘယ်လောက်လိုသလဲပြော”

“နေပါစေကွာ၊ သူက တရားအားထုတ်ချင်လို့ပါ
တဲ့ဆို”

အားလုံးက ကျေနပ်ပါပြီ၊ ခွင့်လွှတ်ပါပြီဆိုမှ
ကျုပ် သာသနာ့ဘောင်ဝင်ခဲ့တာပါ။ ကျုပ်က ရေး
တတ်၊ ဖတ်တတ်ရုံပဲမို့ ကိုရင်ကြီးပဲ ဝတ်ခဲ့တာပါ။ ပါဠိ
စာတွေ၊ လုံးဆင့်ပါဌ်ဆင့်တွေ ကျုပ် မဖတ်တတ်ပါဘူး။
ဒီတော့ ‘စာမတတ်ဘူး’လို့ပဲ ဝန်ခံပါရစေ။ အသက်လည်း
ငါးဆယ်နားကပ်နေပြီဆိုတော့ စာသင်ချိန်မရတော့ပါ
ဘူး။ ရဟန်းဝိနည်းတွေလည်း နားမလည်လို့ ကိုရင်ကြီး
ပဲဝတ်ခဲ့တာပါ။ ရေနံချောင်းမြို့၊ ပုပ္ဖာရုံကျောင်း ဆရာ
တော် ဦးကောသလ္လက သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ သပိတ်
စတဲ့ ပရိက္ခရာတွေ ကိုယ်တိုင်လှူပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့
ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်ကတော့ မကွေးတိုင်း၊ ဝိနည်းခိုရ်
ဆရာတော် ဦးသောဘဏ ဖြစ်ပါတယ်။ ပင့်ဝကျွန်းရွာ
လယ်ပြင်အေးကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား အမှူးထား၍ ဆရာတော်၊ သံဃာ
တော်များ အမှူးထား၍ ဘုရားတပည့်တော် ‘ကိုရင်ကြီး
ရှင်ဝိမလ’ အထူးအားထုတ်ပါတော့မည်ဘုရား။ ဘုရား၊
ရဟန္တာနှင့် သံဃာတော်များ ကျေးဇူးအထူးဆပ်ခွင့်ပြု

ပါတော့ဘုရား။ တပည့်တော်ကို လူသူဝေးရာ သစ်တစ်ပင်၊ ဝါးတစ်ပင်အောက်မှာသာ အားထုတ်ခွင့်ပြုပါတော့ဘုရား။

“ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သက်ရှိ သက်မဲ့ ရေ၊ မြေ၊ တောတောင်တို့သည် မိမိကြောင့် မပျက်စီးစေရ၊ ဒီသစ္စာအဓိဋ္ဌာန်မှန်ပါက တရားထူးရပါစေသတည်း။”

ဒီသစ္စာအဓိဋ္ဌာန်နဲ့လဲ ကျုပ်ဟာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းအနီးက တောတောင်တွေဆီ ရောက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ကျုပ်ဟာ သစ်ရွက်တစ်ရွက်မခူး၊ မြေကြီးကိုလည်း တစ်လက်မတောင် မတူးခဲ့ပါဘူး။ နီးရာရွာမှာ ဆွမ်းခံဝင်ပြီး တစ်နပ်တည်းသောဆွမ်းနဲ့ မျှတအောင်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ‘နတ်ကန်တောင်’ကို အမှီပြုပြီး လျောင်း၊ ထိုင်၊ ရပ်၊ သွား၊ ဣရိယာပုတ် လေးပါးလုံး အမှတ်စိပ်နေအောင်၊ အမှတ်ချင်း ဆက်နေအောင် သဲကြီးမဲကြီး အားထုတ်ပါတော့တယ်။ ညလည်း ညမို့လို့ မအိပ်မနေ အားထုတ်ပါတယ်။ ထိုင်လို့ ငိုက်ချင်ချင် ဖြစ်လာရင် စကြံလျှောက်ပြီး တရားမှတ်နေတော့တာပဲ။ ကျုပ်အဖို့ တရားအားထုတ်ခြင်းကလွဲပြီး နေ့ရယ်၊ ညရယ် မရှိတော့ပြီ။ ဒီလို အားထုတ်ရင်းက သီလလုံမလုံကိုလည်း တစ်နေ့ လေးငါးကြိမ် ပြန်စစ်တယ်။ သီလစင်ကြယ်ရင် စင်ကြယ်သလောက် တရားအမှတ်

က ကောင်းနေတော့တာလား။ အမှတ်တစ်ချက် လွတ်ထွက်သွားပြီး စိတ်အပြင်ထွက်သွားတာနဲ့ ဆင်းရဲတော့တာပါပဲလား။ ဒီတော့ စိတ်ကို အာရုံတွေမှ သိမ်းဆည်းပြီး မီးပြင်းထိုးလို့ ရေနွေးအိုးကြီး ဆူပွက်သလို ဆူပွက်နေတဲ့ ဒီခန္ဓာကြီး ဖောက်ပြန်နေပုံကို ရှုမှတ်နေလိုက်တော့တယ်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ကံသုံးပါးလုံမှ သမာဓိရတာပါလား။ သမာဓိအစ ကံသုံးပါးက... ။

(၁၅)ရက်ဆက်တိုက် မအိပ်မနေ ကျင့်လိုက်တဲ့ အခါ မြင်၊ ကြား၊ နံ၊ စား၊ ထိတွေ့ဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါး အပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ မတွယ်တာတော့ပါဘူး။ ဘာမှကို မလိုချင်တော့ပါဘူး။ အာရုံတွေ မလိုချင်တော့ပါဘူးဆိုမှ လာလိုက်တဲ့ အာရုံတွေ။ လူတွေနဲ့ အတူပါလာတဲ့ အပူတွေ၊ အာရုံတွေ၊ လာလိုက်တဲ့ လူတွေဆိုတာ ဝိုင်းအုံ့ပြုခဲ့နေတော့တာ။ ထန်းလျက်ခဲ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ခဲနေသလိုပါပဲ။

“ကိုရင်ကြီး ထူးတယ်ဆိုလို့ လာဖူးတာပါ ဘုရား”

“တပည့်တော်တို့လည်း မေတ္တာပို့ပါဦး ဘုရား”

“ပေါက်ဂဏန်းလေးများလည်း ပေးပါဦးဘုရား”

လူစုံ၊ အသံစုံကြောင့် ‘ဉာဏ်ဟုန်’ရမယ့်ကိန်း၊

လူတွေရဲ့လောဘ အထိန်းအကွပ် မဲ့လွန်းလှပါလား။
 လိုချင်လောဘတွေနဲ့ တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ သွားနေကြ
 တာပါလား။ လိုချင်တာလေး ရပြန်တော့လည်း 'ငါ့ဟာ၊
 ငါပိုင်၊ ငါ့ပစ္စည်း' ရယ်လို့ အစွဲသန်လိုက်ကြတာ။
 လောကမှာ ဒီ ငါ့စွဲကြီး ဘယ်လိုချေချွတ်ကြပါ့မတုန်း။
 ဒီ ငါ့စွဲကြီးနဲ့ပဲ ကျုပ်ဆီမှာ တဝုန်းဝုန်း တရုန်းရုန်း။
 ကျုပ် လူဝိုင်းခံရပြီ၊ ကျုပ်အားထုတ်လို့ မရတော့ဘူး။

ဒီတော့ ဒီနေရာက ခွာမှဖြစ်မယ်။ ဒီလိုနဲ့
 ချောက်မြို့နယ်ထဲက နုလင်္ကာကျေးရွာနဲ့ မြေစွန်းရွာ
 ကြားက ချောက်ကြီးတစ်ခုထဲ ရောက်သွားတယ်။
 ချောက်ကြီးထဲဆိုတော့ လူမမြင်တော့ဘူး၊ အနှောင့်
 အယှက် မရှိတော့ဘူး။ အားထုတ်လို့ကောင်း၊ အရှိန်
 ကောင်းလာပါမှ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဒီနေရာ
 ကို စွန့်ခွဲရပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ချောက်မြို့နယ်ထဲ
 က သမိုင်းဝင် တန်ခိုးကြီးဘုရားကြီး 'ဒီပင်္ကရာဘုရား
 ကြီး' အရိပ် ခိုခွဲရတယ်။ ဘုရားအရိပ်က တယ်အေးတာ
 ကိုး။ ဘုရားဝန်းကျင် မြေပြင်ကလည်း ပြန့်ပြူးသနဲ့၊
 စင်္ကြံလျှောက်လို့ အလွန်ကောင်း။ ကျုပ်အဖို့တော့ ထိုင်
 ပြီး မှတ်ရတာထက် စင်္ကြံလျှောက်ပြီး မှတ်ရတာကို
 ပိုအားရပါတယ်။ သမာဓိအား ပိုကောင်းလာတယ်။
 စိတ်ဟာ စည်းလုံးပြီး ခိုင်ခံ့လာတယ်။ ဝီရိယအားကို
 မြှင့်တင်သောအားဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်တင်လိုက်ပြန်တယ်။

“တရားမရသရွေ့ ခေါင်းမရိတ်၊ ရေမချိုးတော့ ဘူး”

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်ဟာ ညည်းသိုးသိုးကြီးဖြစ်လာတယ်။ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ ဥတုဒဏ်ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ညိုတဲ့ အသားဟာ မည်းလာတယ်။ ဆွမ်း... စတဲ့ အာဟာရ ကို ဂရုမစိုက်ခဲ့လေတော့ အရိုးပေါ်အရေတင်ရုံပဲ ကျန် တော့တယ်။ အမြင်မတော်တဲ့ သံဃာတော်တွေက ‘ကို ရင်ကြီးရယ်... ကျင့်တာလည်း ကျင့်ပေါ့၊ ခေါင်းလေး တော့ ရိတ်ပါဦး’ဆိုပြီး ခေါင်းရိတ်ပေးမှ ခေါင်းကပြောင် လာတာ။

ကျုပ်အပေါ် သံဃာတော်များရဲ့ ကျေးဇူးက ကြီးလှပါတယ်။ ပဲ့ပြင်ကြ၊ လမ်းညွှန်ကြ၊ ပြီးတော့ ချီး မြှောက်ကြနဲ့။ ဒီမှာ လူတွေလည်း မနေသာတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကျုပ်ရှိရာ ဝိုင်းအုံလာကြပြန်တယ်။ ကျုပ်က မလာပါနဲ့ တောင်းပန်လွှတ်တော့ သူတို့ရှာတွေ့ ဆွမ်းခံ ကြွဖို့ ပင့်ကြပြန်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့ဆွေမျိုး သားချင်းတွေလည်း ပါပါတယ်။ ဘယ်လိုမှတောင်းပန် မရအောင် လူတွေ တစ်နေ့တခြား ပိုများလာတယ်။ ပိုများလာတဲ့ လူတွေထဲမှာ အလွန်အားနာစရာကောင်း ပြီး အလွန်အုံအားသင့်စရာ ကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူကတော့ ကျုပ်အမေ။

“အောင်မယ်လေး... ကိုရင်ကြီးရဲ့၊ သား ကိုရင်ကြီးရဲ့။ နတ်ကန်က သွားမယ်ဆိုတာလေးများ အမေ တို့ကိုတောင် အသိမပေးခဲ့ဘူး။ တပည့်တော်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုရင်ကြီးသတင်းပဲ နားစွင့်နေရတာ။ ဘယ်တော့ဘယ်တောင်မှာ အားပြတ်ပြီး လဲသေလေမလား နဲ့ ဘုရားတတပြီး ဆုတောင်းလိုက်ရတာ။ အောင်မယ်လေး... ကိုရင်ကြီးရယ်။ ဆိုးတုန်းကလည်း အမေ မျက်ရည်ကျလိုက်ရတာ၊ ကောင်းမယ့်ကောင်းတော့လည်း အမေ မျက်ရည်ကျအောင် ကောင်းတာပါလား ကိုရင်ကြီးရဲ့”

အမေက ငိုရင်းပြော၊ ပြောရင်းငိုတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ‘အမေတို့နဲ့ နီးနီးနေပါ ကိုရင်ကြီးရဲ့။ အမေမှာ အသက်လည်းကြီးလှပါပြီ။ သေမင်းခေါ်ရင်တောင် သား ကိုရင်ကြီးတရားလေး နာပြီးမှ အသေဖြောင့်မှာ ပါ’ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ပြန်ပင့်တယ်။ အမေ့ဘက်ကကြည့်တော့ သံယောဇဉ်၊ ကျုပ်ဘက်ကကြည့်တော့ ကျေးဇူးတရား။

ခန္ဓာအပြင် တရားမရှိ

ဒီလိုနဲ့ ရေနံချောင်းမြို့နယ်ထဲက ကျားကိုက်
ချောင်းသုသာန်ဆီ ရောက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

သုသာန်ဆိုတော့ တော်တန်ရုံ ဘယ်သူမှ မလာ
ရဲတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ လူမလာမှ တရားဖြောင့်
ဖြောင့် အားထုတ်ရမှာ၊ လူဝိုင်းခံရရင် လမ်းပျောက်ပြီ။
အင်း... ဒီနေရာဟာ ကျုပ်အတွက်တော့ ဘူမိနက်သန်
ပဲ။ လေးဘက်လေးတန်မှာ တောင်နံရံ ကာဆီးထား
တယ်။ တောင်တွေကလည်း အကျည်းတန်လှသနဲ့။ ဒီ
တောင်တွေရဲ့ အလယ်မြေကွက်လပ်မှာ သုသာန်၊ ဟို
ရှေးရှေးတုန်းကတော့ ဒီနေရာဟာ ကျား သောင်းကျန်း
ခိုအောင်းရာနယ်မြေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနယ်မြေကို ကျား

ကိုက်ချောင်းသုသာန်လို့ ရှေးပဝေသဏီကတည်းက
ခေါ်စမှတ်ပြုခဲ့ပါတယ်။

ရှေးက ကျားသောင်းကျန်းကြောင့် လူနဲ့တိရစ္ဆာန်
တွေ သေခဲ့တဲ့နေရာ၊ ဒီဘက်ခေတ်မှာ သင်္ချိုင်းကုန်းမို့
လူသေတွေ ရောက်ရောက်လာတဲ့နေရာ၊ ကျုပ် ကိုရင်
ကြီးအတွက်ကား တစ်သံသရာလုံး နှိပ်စက်လာတဲ့
ကိလေသာ သေစေမယ့်နေရာ၊ ဒီနေရာရောက်စ ပထမ
နှစ်က အရှေ့ဘက်တောင်ကုန်းပေါ်က သစ်တစ်ပင်
အောက်မှာ ကျုပ်အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ မိုးရွာရွာ၊ နေပူ
ပူ၊ လေထန်ထန် ဆွမ်းခံချိန်ကလွဲလို့ ဒီသစ်ပင်အောက်
မှာပဲ အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်နှစ်မှာတော့ တောင်ပေါ်ကဆင်းခဲ့
ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်း တစ်ပြင်ထဲမှာ သဲကြီးမဲကြီးအားထုတ်
ပါတော့တယ်။ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း မရဏနုဿတိ စီး
ဖြန်းဖို့အတွက် သုသာန်သင်္ချိုင်းလောက် ကောင်းတဲ့နေ
ရာ ကမ္ဘာမှာမရှိဘူးလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ သုသာန်ဆိုတာ
အသေကောင်တို့ စုဝေးမြှုပ်နှံရာ နိဗ္ဗာန်သာလျှင်
အသေလွတ်ရာအရပ်၊ အရှင်ဓာတ်စစ်စစ်၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ
တွေကို ကြောက်လွန်လွန်းလို့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုပြီး
တရားရှုမှတ်ခဲ့ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်... နိဗ္ဗာန်... ဝင်လေမှာ
လည်း နိဗ္ဗာန်၊ ထွက်လေမှာလည်း နိဗ္ဗာန်၊ နှာသီးဖျား

မှာလည်း နိဗ္ဗာန်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ အာရုံယူပြီး အားထုတ် ခဲ့တဲ့အတွက် တရားက တက်မလာတော့ပါဘူး။ တရား တက်တယ်၊ မတက်ဘူးဆိုတာ အားထုတ်သူပဲ သိပါ တယ်။ နိဗ္ဗာန်ကိုပဲ စောကပ်ပြီး အားထုတ်နေရာ သမထ နယ်မှာပဲ ချာလည်ဝှေ့ဝဲနေပါတော့တယ်။

ဪ... ငါ လှေကားထစ်တွေကျော်ပြီး တက် နေပါပေါ့လား။ ရောက်ချင်ဇောအားကြီးလို့ မရောက် ဘဲဖြစ်နေတာပါလား။ ခြေလှမ်းမှားလို့ ပြန်ပြန်ပြီး လိမ့် ကျနေတာပါလား။ ဒီတော့ ကိုယ့်အမှားကိုယ် ရဲရဲရှု၊ တစ်ကပြန်စ။

သမထနယ်ကို စခန်းသိမ်းသောအားဖြင့် အလင်းနိမိတ်ကြီးကလည်း ညအခါ ကားမီးကြီး ဖွင့် ထားသလို၊ သင်္ဘောဆလိုက်မီးကြီးများ ထိုးထားသလို ပေါ်လာလေရဲ့။ ပြီးတော့ ဒီအလင်းရောင်ကြီးထဲမှာ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည် စီရင်စီရင်ပြန်နေလေရဲ့။ အို... အဲဒါ ကျုပ်သွားချင်တဲ့နေရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ အဖြစ် ရှိရင် အပျက်ရှိနေဦးမှာပဲ။ ကောင်းတာလည်း မဖြစ်ချင် ဘူး၊ ဆိုးတာလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဘဝဆိုရင် ခွေးဘဝ ကနေ နတ်မင်းကြီးအထိ ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှ မလိုချင် တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအလင်းရောင်တန်းကြီးတွေလည်း မသာယာနေတော့ပါဘူး။ သမာဓိနိမိတ်လောက်နဲ့

မတင်းတိမ်နေတော့ပါဘူး။ ဒီအလင်းနိမိတ်ကို မသိမ်း
 ပိုက်တော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ အလင်းနိမိတ်ဆိုတာ
 အချက်ပြကိရိယာမျှသာ။ သူမလာလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊
 လာပြန်တော့လည်း သူ့ကို လက်ခံထားလို့ မဖြစ်ချေ
 ဘူး။ သူ့နောက်လိုက်သွားလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။

လေလမ်းကြောင်းကလည်း တန်းနေလိုက်တာ
 ဖြူဖြူဖြောင့်ဖြောင့် စင်းစင်းကြီး။ လေနောက်လိုက်ပြီး
 မှတ်လိုက်တဲ့အခါ ခါးအထက်ပိုင်းကိုယ်ကြီး နောက်လန်
 သွားတယ်။ လေဝင်ရာလမ်းကြောင်းကို နှာသီးဖျား...
 တစ်၊ ရင်ညွန့်... နှစ်၊ ချက်တိုင်... သုံးဆိုပြီး မှတ်ကြည့်
 သေးတယ်။ လေပြန်ထွက်ရာလမ်းကြောင်းကိုတော့
 ချက်တိုင်... သုံး၊ ရင်ညွန့်... နှစ်၊ နှာသီးဖျား... တစ်ဆိုပြီး
 အပြန်အလှန် မှတ်ကြည့်သေးတယ်။ အေးတော့
 အေးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပျက်မမြင်ဘူး။ ဪ...
 ဒါလည်း သမထဝင်ပါလည်နေတာပဲ။ ဒီတော့ လေ
 နောက်လိုက် လိုက်ပြီးမှတ်နေတာကို တဖြည်းဖြည်းပြင်
 ယူတယ်။ နှာသီးဖျားတစ်နေရာတည်းမှာ သတိကို
 အစောင့်ချထားလိုက်တယ်။

ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အရေပြားဆိုတာလည်း အလွှား
 လိုက် ကွာကျသွားသလို အသွေးအသားဆိုတာတွေ
 လည်း အမှုန်အမွှားများသာ။ ဒီအမှုန်အမွှားတွေဟာ

ဒယ်အိုးကြီးထဲက ဆီပူတွေလို ပွက်နေတယ်။ အမြှုပ်
ထနေတယ်။ ပလုံစီကလေးတွေ ချာလည်နေတယ်။
တဖျစ်ဖျစ် မြည်နေတယ်။ အဖြစ်ချင်း အပျက်ချင်း
ဆက်နေတယ်။ ဖြစ်ပုံ၊ ပျက်ပုံတွေကလည်း မှန်းဆချင့်
တွက်လို့မရအောင် မြန်လွန်းလှတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
တစ်ခုလုံး အမှုန်အမွှားတွေဖြစ်ပြီး ပွက်နေ၊ ပျက်နေ၊
လှုပ်နေလေတော့ ဘယ်ဟာက နှာခေါင်း၊ ဘယ်ဟာက
ပါးစပ်၊ ဘယ်ဟာက မျက်စိ... စသည့်အမည်တပ်ပြီး
ပညတ်နဲ့ ပြောစရာမရှိတော့ဘူး။ ဪ... ပရမတ်ဆို
တာ ဒါပါလား။ ပညတ်ကိုရှုရင်း ပညတ်ကို ဉာဏ်နဲ့
ပယ်သွားတာ ပရမတ်ပါလား။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊
ခြေ၊ လက်၊ ဦးခေါင်း စသည်ဖြင့် သဏ္ဍာန်အပေါ်မှီပြီး
ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ အပျက်
ပုံ အမှုန်အမွှားတွေကြားမှာ ‘ငါ’ ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။
ငါဆိုတာ မရှိတော့လို့ ‘သူ’ ဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး။
ငါ၊ သူ ဘက်ခွဲ အစွဲဒိဋ္ဌိတွေ ဟောဒီသုသာန်မှာ မြှုပ်နှံ
လိုက်ပြီ။

တရားဆိုတာ ခန္ဓာမှာသာ ရှာရတာပါကလား။
ခန္ဓာအပြင် တရားမရှိဘူး။ ထူးတဲ့အသိကလေးကြောင့်
တစ်ဘဝလုံးရဲ့ အပူတွေ အေးသွားတယ်။ ဒီအသိထူး
ကလေးကို ဩကာသလောကထဲက သမ္မာဒေဝနတ်

တွေ သက်သေခံကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျားကိုက်ချောင်း သုသာန်ရဲ့ အရှေ့ဘက် တောင်ကုန်းတောင်တန်းမှာ အလင်းရောင်တွေ အဆန်းတကြယ် ပေါ်ထွက်လာ တယ်။ ကြယ်ရောင်၊ လရောင်၊ အရုဏ်ရောင်နဲ့ ကွဲပြား တဲ့ ဝင်းပပြိုးပြက်တဲ့ တစ်ခဲနက်သော အလင်းရောင် တွေကို ရွာနီးချုပ်စပ်က လူတွေ လာကြည့်ကြတယ်။ ပွဲကြည့်သလို လာကြည့်ကြရင်း အုတ်အော်သောင်း တင်း အချင်းချင်း ဝေဖန်ပြောဆိုသံတွေ ပေါ်လာရဲ့။

‘အဲဒါ... သမ္မာဒေဝနတ်တွေက ကိုရင်ကြီး အားထုတ်နေတဲ့တရားကို အသိအမှတ်ပြုပေးနေတာ’ လို့ စာတတ်ပေတတ် ရဟန်းသံဃာတော်များက ကောက်ချက်ချပါတယ်။ ပရိယတ္တိစာပေတတ်ကျွမ်းတဲ့ ရဟန်းသံဃာများရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျုပ် အကြိမ်ကြိမ် နှလုံးသွင်းပူဇော်နေမိတယ်။ ဒီသံဃာတွေ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေလို့သာ ဘုရား တရားတော်တွေ တည် တံ့ပြန့်ပွားနေတာ။ ဘုရား တရားတော်တွေ ပြန့်ပွားနေ လို့သာ ကျုပ်တို့လို အားထုတ်ချင်တဲ့သူတွေ ဘယ်လို အားထုတ်ရမယ်ဆိုတာ နည်းနာနိဿယတွေ ရခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက အပုပ်နဲ့ အညှီနဲ့တွေ ကို ကျော်လွန်ပြီး ‘ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး တရားအားထုတ် နေသည်’ ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ မွှေးပျံ့နေခဲ့ပြီ။ မကွေး

တိုင်းဝန်ဆောင် ဝိနည်းမိုရ်ဆရာတော် (ကျုပ်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်)လည်း ကျုပ်အတွက် အလွန် ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးအောင် ရှိနေပြီ။

“ကြီးစား ကိုရင်ကြီး... ဆက်ကြီးစား၊ ဘုရား တရားတော်တွေဟာ ဘယ်သူကျင့်ကျင့် အခုကျင့်ရင် အခုရတယ်ဆိုတဲ့ အကာလိကောဂုဏ်ကို ပြလိုက်စမ်း ပါ”

ကျေးဇူးရှင် သံဃာတော်များရဲ့ အားပေးစကား နဲ့ပဲ ကျုပ်ရဲ့ ဓမ္မခရီးကို ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မအမွေ ပေးရစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရား သခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို အားပါးတရ ရှိခိုးပြီးမှ တရားဆက်မှတ်နေလေ့ရှိပါတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ ဝိပဿနာအလုပ်ကို ဘယ်လိုပဲ အားထုတ်နေသည်ဖြစ် စေ ‘ဗုဒ္ဓါနုဿတိ’ (ဝါ) ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော် အနန္တကို မမေ့မလျော့ ပူဇော်ခြင်းဟာလည်း အထူးလိုအပ်တယ် ဆိုတာပါပဲ။ ရှေးရှေးက ဝေဘူဆရာ တော်၊ လယ်တီဆရာတော်... စတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးများ လည်း ဘုရားရှိခိုးချိန် သီးသန့်ယူကြတယ်လို့ ကြားဖူးပါ တယ်။ ဒီတရားက အလွန်ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ တရား၊ ဆွမ်းတစ်ဆုပ် လောင်းလှူလိုက်တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကိုတောင် အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရပါတယ်။ ဘုရား ကျေးဇူးကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။

အနိစ္စလက္ခဏာ ထင်ရှားအောင် မရဏနုဿတိ
 (ဝါ) အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကိုလည်း အမြဲစီးဖြန်းနေအပ်
 ပါတယ်။ ဝင်သက်၊ ထွက်သက်တိုင်းမှာ သတ္တဝါတွေ
 ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဆိုတဲ့ မေတ္တာစေတသိက်လည်း
 ပါနေဖို့လိုပါတယ်။ ဘာဝနာပွားများသူမှာ...

(၁) ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်း၊

(၂) မရဏနုဿတိ၊

(၃) မေတ္တာပို့ အမျှဝေခြင်း

တို့ဟာ မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရမဲ့ ကျင့်စဉ်များပဲဖြစ်ပါ
 တယ်။

ဒီလောက် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့ကြားက
 အနှောင့်အယှက်ဆိုတာလည်း ဝင်တတ်စမြဲ။ အမှန်က
 ကြက်သွန်ခင်းစောင့်ဘဝနဲ့ စကျင့်ချိန်ကတည်းက ဒီ
 အနှောင့်အယှက်ဆိုတာတွေ ကြုံဖူးနေကျမို့ ရိုးနေပါပြီ။
 သို့သော် ဒီမှာကတော့ သင်္ချိုင်းမြေဖြစ်နေလေတော့
 နှောင့်ယှက်ပုံဆန်းတယ်၊ ကြမ်းတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။
 ညမဆိုထားနဲ့၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် အချိန်မျိုးမှာ
 တောင် ကျုပ်ရဲ့ ခနော်နီခနော်နဲ့ ကျောင်းကလေးကို
 ကိုင်လှုပ်ပစ်တတ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အလွန်ဆိုးဝါး
 ပြင်းထန်လှတဲ့ မစင်နဲ့တွေပေးပြီးတော့လည်း နှောင့်
 ယှက်တိုက်ခိုက်တတ်ကြပါတယ်။

“သံသရာမှာ ဆွေမျိုးမတော်ဘူးသူမရှိ၊ ယခု နှောင့်ယှက်နေသူများပင်လျှင် ငါ့အဖေ၊ ငါ့အမေ (သို့ မဟုတ်) ငါ့သား၊ ငါ့သမီးအဖြစ် ဆုံစည်းခဲ့ဖူးကြလေပြီ။ ဤမှန်သော ဘုရားဟော သစ္စာတရားကြောင့် သင်တို့ သည် ဘဝဆိုးမှ လွတ်မြောက်ချမ်းသာကြပါစေ”

ဓမ္မတ္တလည်းပို့၊ သစ္စာလည်းဆို ဒီလိုနဲ့ သင့်တင့် မျှတအောင် အားထုတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဘက်မှာ ကူ ညီစောင့်ရှောက်နေတဲ့ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုတဲ့ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေလည်း ရှိနေတယ်လေ။

‘ငါ့သားကြီး... ငါ့သားကြီး... ဒါမှ ငါ့သားကြီး’ဆို တဲ့ နှစ်ထောင်းအားရ ဥဒါန်းကျူးသံတွေ ကြားနေရ တတ်ပါတယ်။

တစ်ရက်ကတော့ အပြင်းဖျားတယ်၊ အရိုးအဆစ် တွေ ကိုက်ခဲနေတယ်၊ အရေတွေက ပဲ့ကြွေသွားမတတ် နာကျင်ပူလောင်နေတယ်၊ သတိလွတ်သွားမတတ် ကိုက်ခဲနာကျင်နေတယ်။ ခန္ဓာအပေါ် သတိတင်ထားရ တာ မသက်သာလိုက်တာ။ ဝေဒနာက ယာယီပဲဖြစ် ဖြစ် သက်သာပါစေတော့ဆိုပြီး ကျုပ်ရဲ့သိစိတ်ကို ခန္ဓာ က ခွာလိုက်တယ်။ ဟိုး... မိုးပေါ်က ကြယ်ကလေးတစ် လုံးဆီမှာ စိတ်ကိုရွှေ့ထားလိုက်တယ်။ ခန္ဓာမှာ အသိ မကပ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဖျားနာကိုက်ခဲတာတွေ မသိ တော့ဘူး၊ သက်သာလိုက်တာ။ မှိန်းနေတုန်းမှာပဲ...

‘ကိုရင်ကြီး... ကိုရင်ကြီး’ ဆိုတဲ့ ခေါ်သံနဲ့အတူ
 ‘ကိုရင်ကြီး... အခုလုပ်နေတာ အာကာသကသိုဏ်းရှုနေ
 တာပဲ။ ဈာန်ဘုံမှာ ပျော်နေတာပဲ။ ဝိပဿနာ မဖြစ်
 တော့ဘူး။ ဝေဒနာပေါ်လို့သာ ရှောင်လွှဲနေရင် ကိုရင် ကြီး
 ဒုက္ခက မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဘူး’ဆိုတဲ့ လျှောက်
 ထားသံနဲ့အတူ လူတစ်ယောက် အနားရောက်လာ
 တယ်။

‘ဒကာကြီးက ဘယ်သူတုန်း’လို့ မေးလိုက်တော့
 ‘ရတနာမဉ္ဇူဘုရားအတွက် အလှူငွေလိုက်
 ကောက်ရင်း ကိုရင်ကြီးသတင်းကြားလို့ ဝင်လာတာ
 ပါ။ ခန္ဓာအပေါ်မှာသာ ဝိပဿနာတင်ပြီး ရှုမှတ်ပေးပါ
 ဘုရား’လို့ တိုက်တွန်းတယ်။

‘ကောင်းပါပြီ’လို့ ဝန်ခံလိုက်ပြီး အာကာသ
 ရတနာဈာန်ကို ရုပ်သိမ်းကာ ခန္ဓာမှာပဲ ဝိပဿနာပြန်
 ရှုတယ်။ အာနာပါနဆိုတဲ့ ဝင်လေထွက်လေ ရှုမှတ်ခြင်း
 ဟာ မဟာဩသဓ ဆေးတော်ကြီးပါပဲ။ ဓာတ်လေးပါး
 သည်းထန်နေချိန်မှာ ဝေဒနာခံစားရပြီး ဓာတ်လေးပါး
 ညီမျှအောင် အာနာပါနက ညှိပေးသွားတယ်။

နေကောင်းပြီး နောက်နှစ်ရက်လောက်အကြာ
 မှာ ဂိုဏ်းဆရာနှစ်ယောက် ရောက်လာကြတယ်။

“တပည့်တော်တို့ ကိုရင်ကြီးအနားမှာ ကိုးရက်
 လောက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်။ နေရတာကတော့ ဖြစ်သလိုပဲ။ အဲ ... စားတာကတော့ အင်း ... ကျုပ်ပဲ ဆွမ်းခံကျွေး ပါ့မယ်”

‘တပည့်တော်တို့ကသက်သတ်လွတ်စားနေကြ တာပါဘုရား။ ကိုရင်ကြီးကော သက်သတ်လွတ်မစား ဘူးလား။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အသားစားနေရင် အနှောင့် အယှက်ဝင်မှာပေါ့’လို့ ဝေဖန်သုံးသပ်ကြတယ်။

“အင်းလေ... ကျုပ်ရဲ့ အသားစားနည်းကိုလည်း ပြောရဦးမယ်။ ဆိုပါစို့၊ ကျုပ်ရဲ့ သပိတ်ထဲပါလာတဲ့ ဝက်သားတုံးကြီးဆိုပါစို့။ ဒီဝက်သားတုံးကြီး စားတော့ မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဆင်ခြင်လိုက်တယ်။ ငြော်... သူ့ ခမျာ သေဆေးကြီးနဲ့ ကြုံပြီးမှ လူတွေစားဖို့ ဝက်သား ဟင်းကြီး ဖြစ်လာရတာ။ နေတုန်းကလည်း သက်တမ်း စေ့နေလိုက်ရရှာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဝက်မကြီးဝမ်းထဲ ပဋိ သန္ဓေနေစဉ်တုန်းကလည်း ဘယ်လောက်ဆင်းရဲလိုက် လေမလဲ။ ဝက်သန္ဓေသားလေးမဖြစ်မီ ဝက်ထီးနဲ့ ဝက်မတို့ရဲ့ ဘာဝသွေးအညစ်အကြေးတွေ ပေါင်းစပ်ရ ဦးမယ်။ အဲဒါဟာ မူလအစပဲ။ ကဲ... ဒကာတို့ရေ... အဲဒီအညစ်အကြေးတွေကို မြင်နေမှတော့ ဒီဝက်သား တုံးဟာ စားလို့ကောင်းပါဦးမလား”

“မကောင်းတော့ပါ ဘုရား”

“ဒီဝက်သားဟင်းကို တပ်မက်ပါဦးမလား”

“မတပ်မက်တော့ပါ ဘုရား”

“စားဖို့နေနေသာသာ လက်နဲ့တို့ထိဖို့တောင် အတော်ဝန်လေးလှပြီ”

‘သဘောပေါက်ပါပြီ ဘုရား။ ကိုရင်ကြီး မိန့်ကြားပုံမျိုး အရင်က မကြားဘူးခဲပါ။ မှတ်သားလောက်ပါတယ် ဘုရား’ လို့ ဝန်ခံကြပြီး ‘တပည့်တော်တို့ကို ကိုးရက်အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ခွင့်ပြုပါ’ လို့ လျှောက်ထားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဂိုဏ်းဆရာနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းပေါ်မှာ နေရာပေးပြီး ကျုပ်ကတော့ တော်ရာသွားပြီး တရားမှတ်နေလိုက်တာပေါ့။ ဘာမှမကြာလိုက်ပါဘူး။ ‘အောင်မယ်လေးဗျ... ကိုရင်ကြီး ကယ်ပါဦး’ ဆိုတဲ့အသံတွေ ပေါ်လာတယ်။ ကျောင်းနားကို ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ဆရာနှစ်ယောက် ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးသွားကြပြီ။ ကိုးရက်အဓိဋ္ဌာန်ဆိုတာ ဘယ့်နှယ် ကိုးမိနစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ပြေးကြပါရောလားလို့ မှတ်ချက်ချမိပါတယ်။

မှတ်ချက်နောက်မှာ တွေးစရာ၊ အတွေးနောက်မှာ အာသာဆန္ဒတစ်ခု၊ အာသာမှ အာရုံသို့။

ကျုပ်လက်က ဆေးလိပ်တိုကလေးဆီ လှမ်းလိုက်တဲ့ (ဒီအခိုက်အတန့်ကလေး အာရုံနောက် စိတ်

လိုက်သွားချိန်မှာ သတိလစ်သွားတာနဲ့) ကျုပ် နှာခေါင်း ပေါက်က တစ်ဆင့် မီးခိုးစက်ဝိုင်းတွေ အကွင်းလိုက်၊ အခွေလိုက် ဝင်သွားတယ်။ ရင်ညွန့်မှာ တန့်နေတယ်။ ပြီးတော့ နှလုံးအိမ်မှာ ဝန်းရံပတ်ဖွဲ့နေတယ်။ အဲဒီ နောက် ဟဒယနှလုံးအိမ်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်တော့တယ်။ နှလုံးအိမ်ကထွက်လာတဲ့ သွေးတွေဟာ သွေးလွတ်ကြော၊ သွေးပြန်ကြောတွေကတစ်ဆင့် ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံးသို့ မဖြန့်သာတော့ဘူး။ ဒီမှာ မောလာတယ်၊ ကျပ်လာတယ်၊ ဆို့လာတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဗိုင်းခနဲ လဲသွားတယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ရဲ့ဝမ်းထဲ မာရ်နတ်ဝင်အောင်းနေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သတိရမိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တွင်းမှာတော့ မာရ်နတ်ရဲ့ အခြွေအရံတွေထဲက တစ်ယောက်မျှသာ၊ ဘာပဲဖြစ်စေ... ထွက်လေကို သတိကပ်ပြီး ရှိုက်ထုတ်လိုက်တယ်။ နှလုံးအိမ်ကို ကိုင်ညှစ်နေတဲ့ အကွင်းလိုက်၊ အခွေလိုက်သော မီးခိုးစက်ဝိုင်းဟာ ပုံသဏ္ဍာန်မပျက် ပြန်ထွက်သွားပါလေရော။

ဒီမှာ သင်ခန်းစာက သတိလစ်ရင် လစ်တဲ့အချိန်တွယ်မှာပဲဆိုတာပါပဲ။ ပြီးတော့ မိမိမှာ သမာဓိခိုင်ခံ့နေရင်ဘယ်လိုအန္တရာယ်ပဲလာလာခုခံနိုင်တယ်လို့လည်း သိစေချင်ပါတယ်။ ကောင်းစွာဆောက်တည်အပ်သော သမ္မာ သမာဓိသည်ပင်လျှင် မဂ်၏ရှေ့ပြေး မဟုတ်ပါ

လား။ စိတ်ကို ညစ်ညူးနောက်ကျိစေတဲ့နိဝရဏတရား
 တွေကို သမာဓိနဲ့ ဖယ်ရှားပစ်ရတာပဲ။ သမာဓိအား
 ကောင်းလာတဲ့အခါ သမ္မာဒိဋ္ဌိ (အယူအမြင်စင်ကြယ်
 ခြင်း)နဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပ (မှန်ရာကိုသာ ကြံစည်နှလုံး
 သွင်းခြင်း)ဆိုတဲ့ ‘ပညာမဂ္ဂင်’ အလိုလို ဝင်လာပါတော့
 တယ်။

အဲဒီတော့ အခြေခံကတော့ သီလ၊ သီလစင်
 ကြယ်မှ စိတ်စင်ကြယ်တယ်၊ စိတ်စင်ကြယ်မှ အယူ
 အမြင်စင်ကြယ်တယ်။ သီလဝိသုဒ္ဓိ၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဆိုတဲ့
 တရားသုံးပါးက ကွင်းဆက်သဘော အမှီသဟဲပြုနေ
 ပါတယ်။ ဝိသုဒ္ဓိသုံးပါး နိုင်ပြီဆိုရင်တော့ ပထဝီ၊ တေ
 ဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်လေးပါး ကမ္မဋ္ဌာန်း
 ဆက်ရှုနိုင်ပါပြီ။ ဝင်လေထွက်လေ ဆက်မှတ်မယ်ဆို
 ရင်လည်း နှာသီးဖျားက စောင့်ပြီးတော့သာ ပိုင်ပိုင်
 နိုင်နိုင် မှတ်ပါတော့လို့ ထပ်ပြောချင်ပါတယ်။ လေ
 နောက် လိုက်မှတ်နေရင် ဖြစ်ပျက်လက္ခဏာ မထင်ရှား
 တော့ပါဘူး။ ဖြစ်ပျက်မှ မမြင်သေးသူကို အယူအမြင်
 စင်ကြယ်ပြီလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။

ဖြစ်ပျက်အဆင့်ဟာ ဝိပဿနာလမ်းကြောင်း
 ပေါ် ရောက်နေပြီ။ ဖြစ်ပျက်ချုပ်တာကိုမှ မင်္ဂလမ်း
 ကြောင်းပေါ်ရောက်တယ်လို့ မှတ်သားအပ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဖြစ်ပျက်မြင်ပြီဆိုရင် မလွှတ်တော့နဲ့၊ ဆုပ်ထားပါ။ တရားရှာသူဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲရှုရှု ဖြစ်ပျက်မြင်လာတာနဲ့ လက္ခဏာကြီးသုံးပါး (အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ) ဝင်လာပုံ တူညီကြပါတယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရှုရှု ခန္ဓာမှာပဲ ရှုရပါတယ်။ ခန္ဓာအပြင်မှာ တရားမရှိပါဘူး။ ကိလေသာအားကြီးတဲ့ခေတ်မှာ ဟောတရားနာရုံနဲ့ တရားမရနိုင်ပေဘူး။

ခန္ဓာကိုရှုဆိုပေမယ့် ခန္ဓာကို အမှီပြုနေတဲ့ စိတ်ရဲ့သဘောလေးကို ရှုရတာပါ။ တဏှာလည်းစိတ်၊ ဥပါဒါန်လည်းစိတ်၊ ကံသုံးပါး ပြုခွင့်ပေးနေတာလည်းစိတ်၊ စိတ်တစ်ခုမှဖြစ်ခင် အာရုံအရင်ယူရသေးတာ ထင်ပါတယ်။ ဥပမာ- ကြိုက်စိတ်ဆိုပါတော့၊ ကြိုက်စရာအာရုံနဲ့ ပေါင်းမိသွားမှ ကြိုက်စိတ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာ။ ဒီတော့ အာရုံနဲ့ စိတ် မပေါင်းမိခင် ဖြတ်ချနိုင်ရမယ်။ အာရုံအနားမှာ ကပ်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ပေးရမယ်။ စိတ်အာရုံကို သိမ်းဆည်းပြီး ဒီရုပ်ကြီး ဖောက်ပြန်နေတာပဲ ရှုပါ။ ဆိုလိုတာက ရုပ်ဖြစ်ပျက်ပေါ်မှာပဲ စိတ်တင်ထားပါ။

အဖြစ်မြန်၊ အပျက်မြန် ရုပ်ခန္ဓာကြီးရဲ့ဒုက္ခကို ထင်ရှားပီပြင် တွေ့မြင်ပြီဆိုလျှင် ကြိုက်အာရုံ စသော သမုဒယတွေ အလိုလိုပယ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒုက္ခမြင်

လို့ သမုဒယပယ်ရင် နိရောဓနဲ့ မဂ္ဂ အလိုလိုဝင်လာပါ
 လိမ့်မယ်။ နိရောဓက လွတ်မြောက်ကြောင်း၊ မဂ္ဂဆို
 တာ လွတ်မြောက်ရာ။

အိပ်ရာကနိုးခဲ့ပြီ

“ဆေးခန်းရောက်သွားတဲ့ အတွေ့အကြုံကို အမိန့်ရှိပါဦးဘုရား”

ပိုပိုက လျှောက်ထားသဒဒ ည်။ ကိုရင်ကြီး၏ ခြေ ရင်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် ပိုပိုပဲရှိတော့သည်။ ညဉ့်သန်း ခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးလုပြီ။

“ဥတုနဲ့ အာဟာရကို အကြောင်းပြုပြီး အတော် လေးနေမကောင်းဖြစ်လိုက်ပါတယ်။ ဥတုကကြမ်း အာဟာရက မရှိနဲ့ဆိုတော့ ဒီခန္ဓာကြီး ဗုန်းဗုန်းလဲတော့ တာပေါ့။ ဒီခန္ဓာကြီးနဲ့နေရတာ ပျင်းမုန်းငြီးငွေ့ကြီးဖြစ် နေတာ။ သူ့သဘော သူဆောင်နေတာပဲဆိုပြီး ပစ်ထား လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သတင်းကြားနဲ့

ရောက်လာတော့ ဘယ်ကြည့်ရက်တော့မလဲ။ ရေနံ
ချောင်းက အကောင်းဆုံးလို့ထင်တဲ့ ဆေးခန်းကို ပင့်
ဆောင်သွားကြတာပေါ့။

ဆရာဝန်က ရေနံချောင်းမှာ နာမည်ကြီးပါ။ လူ
နာတွေလည်း စည်ပါတယ်။ ကိုရင်ကြီးကို စမ်းသပ်ချိန်
မှာ ဆရာဝန်က မေးလေ့မေးထရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့
စစ်ဆေးတာပေါ့။

“ ... ... ”

“ ... ... ”

“အရှင်ဘုရား... အိပ်လို့ပျော်ရဲ့လား”

“အိပ်မပျော်တာမဟုတ်ဘူး၊ မအိပ်တော့တာ”

“မအိပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုရင်ကြီးရဲ့၊ လူဆို
တာ အိပ်ရတယ်။ အိပ်ရေးဝမှ ကျန်းမာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိလေသာ နယ်ပယ်ထဲမှာ
တော့ အိပ်နေကြတာပါပဲ။ ဒီဘက်က အားထုတ်တဲ့
နယ်ပယ်မှာတော့ အအိပ်အနေ နည်းကြပါတယ်”

“ကိုရင်ကြီးကို ဆေးကုမလို့မေးနေတာပါ။ ကို
ရင်ကြီး မအိပ်တာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ”

“(၂၇)လ”

“ဘယ်လိုဘုရား”

“မအိပ်တာ (၂၇)လရှိပြီ”

ဆရာဝန်ဟာ မိနစ်ပိုင်းမျှ စဉ်းစားတွေဝေနေတယ်။ ပြီးတော့ ဆေးခန်းထဲက လူနာတွေဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ဖြောင်းခနဲမြည်အောင် လက်ခုပ်တီးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့...

‘လူနာတွေ... ဟောဒီကိုရင်ကြီးကို ကြည့်စမ်းပါ။ မအိပ်တာ (၂၇)လရှိပြီဆိုတယ်။ ဒီလောက်ကြာအောင် မအိပ်ဘဲနေတယ်ဆိုတာ စိတ်ရောဂါရဲ့ လက္ခဏာပဲ’လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒေါက်တာရယ်... ကျုပ်ကို ရူးနေပြီလို့ ပြောချင်တာမဟုတ်လား။ အားမနာပါနဲ့၊ ကျုပ်ကလည်း ပြန်မေးပါရစေ။ အရူးဆိုတာ ဘယ်လိုလူကို ခေါ်တာလဲ”

ကျုပ်က ကြားဖြတ်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ ဆရာဝန်ရဲ့ မသိမှုကြောင့် ဖြစ်တော့မယ့် အကုသိုလ်ကို အချိန်မီ ဟန့်တားလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“အရူးဆိုတာ မအိပ်တာ၊ အင်း... အင်း... အဲ... သတိမရှိတော့တဲ့သူတွေကို အရူးလို့ခေါ်တာ”

“အိပ်ရမှန်းမသိ၊ စားရမှန်းမသိ၊ ရှက်ရမှန်းမသိ၊ ကြောက်ရမှန်းမသိ... မသိမောဟ ပိတ်ဖုံးပြီး တွေတွေဝေဝေနဲ့ သတိလက်လွတ်နေလေ့ရှိသူကို အရူးလို့ခေါ်တယ်မဟုတ်လား ဒေါက်တာ။ ကျုပ်က သတိအမြဲရှိနေတဲ့ ဘုရားသားတော် ကိုရင်ကြီးပါ။ သတိတောင်မှ သာ

မန်သတိမျိုးမဟုတ်ဘဲ တရားနဲ့ယှဉ်တဲ့ သမ္မာသတိမျိုးပါ။ သမ္မာဆိုတာ မှန်သော၊ကောင်းသောလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ သမ္မာသတိနဲ့အတူ တရားအားထုတ်ခြင်း တည်းဟူသော သမ္မာဝါယမလည်းရှိတယ်။ အားထုတ်ခြင်းကြောင့် စိတ်တည်ကြည် ခိုင်ခံ့ခြင်းဆိုတဲ့ သမ္မာသမာဓိလည်းရှိတယ်။ အဲဒီလို မဂ္ဂင်သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံနေသူကို ရူးတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား ဒေါက်တာ”

“မဆိုနိုင်ပါဘူး ဘုရား၊ အမိန့်ရှိပါ”

ဒေါက်တာဟာ ကျုပ်ရဲ့ ရှင်းပြချက်တွေကို လက်ခံသွားပြီး သိမ်မွေ့လာပါတယ်။

“မအိပ်တာနဲ့ ရူးသွားပြီလို့ သတ်မှတ်တာ အနောက်တိုင်းဝါဒ၊ အနောက်တိုင်း ဆေးပညာအမြင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဘုရားခေတ်မှသည် ဒီကနေ့ ဝေဘူဆရာတော်၊ မိုးကုတ်ဆရာတော် ခေတ်အထိ မအိပ်မနေကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ ရဟန်းသံဃာတွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။ အိပ်တယ်ဆိုတာ ကိလေသာရဲ့အလုပ်ပါ။ ကိလေသာခေါင်းပါးလာတာနဲ့ အမျှ အအိပ်အနေ နည်းလာပါတယ်။ ကိလေသာလုံးလုံးကုန်ရင် လုံးလုံးမအိပ်တော့ဘူး ဒကာကြီး”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တင်ပါ... တင်ပါ”

ဆရာဝန်နှင့် လူနာများ သဘောတူငြိမ်သက်သွားပါပြီ။

တကယ်တော့ ဗုဒ္ဓဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုက ‘သိခြင်း၊ နိုးခြင်း’လို့ ဖော်ညွှန်းနေပါတယ်။ တစ်သံသရာလုံး မသိအဝိဇ္ဇာ ကိလေသာတွေနဲ့ အိပ်မောကျခဲ့ရာက ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်လာချိန်မှာ အဝိဇ္ဇာမှ နိုးထကြဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟူသည် ‘နိုးနေသူများ’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။

“အဲဒီတော့ ဒကာကြီးဒေါက်တာရေ ... လောကမှာ ရူးတယ်ဆိုတာ တောင်တွေးမြောက်တွေးက ရူးသွားတာပါ။ တရားရှုမှတ်နေသူ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဟာ အတိတ်ကိုလည်း မသွားတော့ဘူး၊ အနာဂတ်ကိုလည်း မပြေးတော့ဘူး၊ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာ တည်နေတယ်။ အာရုံတွေ သိမ်းဆည်းထားပြီဖြစ်လို့ စိတ်ယောက်ယက် ခတ်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ စိတ်ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘဲ ချမ်းသာနေတော့တာပေါ့ ဒကာကြီး”

“တင်ပါ... တင်ပါ... နားလည်ပါပြီဘုရား”

ဆေးခန်းက ပြန်လာပြီးပါမှ ဒီရုပ်ကြီးတစ်နည်းတစ်ဖုံ ဖောက်ပြန်လိမ့်ဦးမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိနေတယ်။ အခုဆိုရင် ကျားကိုက်ချောင်းသုသာန်မှာ ဥပုသ်သည်တွေနဲ့ စည်ကားစပြုနေပြီ။ ကျုပ်ကတော့ ထူးထူးထွေထွေ ရှည်ရှည်လျားလျား တရားဟော၊ တရားပြ မလုပ်

တတ်ပါဘူး။ ဘုရားအာရုံပြု၊ ဆိတ်ဆိတ်နေ၊ ဝင်လေ ထွက်လေမှတ်လို့ ညွှန်ပြလိုက်တာပါပဲ။

ဒီတစ်ပတ် ဥပုသ်နေ့ဟာ သာသာယာယာရှိ တယ်။ သမီးသုံးယောက်လည်း ချိန်းချက်ပြီး ရောက် လာကြတယ်။ အငယ်မက ‘စောစောစီးစီး သင်္ကန်းလျှော် လိုက်ရအောင်’ လို့ သူ့အစ်မတွေနဲ့ တိုင်ပင်နေတယ်။ အလတ်မက ‘နေ့လယ်မှ လျှော်တာပေါ့။ အခုရွာထဲ သွားပြီး လက်ဖက်ခြောက်ဝယ်ရဦးမယ်။ ဥပုသ်သည် တွေ ဧည့်ခံဖို့လေ’လို့ အချိန်ဆွဲနေတယ်။ ကျုပ်က ဒကာကြီးတစ်ဦးကို တရားချနေရတယ်။

“ဒကာကြီးရေ... သစ်ခုတ်တာ ဟိုနားတစ်ချက် ခုတ်၊ ဒီနားတစ်ချက်ခုတ်နဲ့ ဒီသစ်ပင် ဘယ်တော့လဲ တော့မလဲ။ တစ်နေရာတည်းကိုသာ သဲသဲမဲမဲခုတ်၊ ဒီသစ်ပင် မလဲခံနိုင်ရိုးလားဗျ။ ဒကာကြီး ကျင့်တဲ့နေရာ မှာလည်း ပုတီးဖြင့် ပုတီး၊ အင်းဖြင့် အင်း၊ ဝင်လေ ထွက်လေဖြင့် ဝင်လေ ထွက်လေ... နည်းကောင်းတစ်ခု ကိုကိုင်ပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲ ကျင့်ပါတော့လားဗျ။ ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ်နဲ့က စပ်ရာဖာရာများတဲ့ ပုဆိုးလို မြင် မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ချုပ်ရိုးတစ်ကြောင်းတည်းသီတာ ပဲကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ အသက်တွေလည်း ကြီး လှပြီ ဒကာကြီးရဲ့”

“ကောင်းလှပါပြီ ဘုရား၊ တပည့်တော် ကြီးစား ပါ့မယ်”

နောက်ဒကာတစ်ယောက်ကတော့ သူသည် တစ်နေ့ တစ်နာရီ ကြိုးစားပြီး တရားထိုင်နေပါသော် လည်း သမာဓိမရသေးကြောင်း ရိုးရိုးသားသား တင်ပြ အကူအညီတောင်းလာပါတယ်။

“ဒကာကြီး ဘယ်လိုမှတ်သလဲ” လို့မေးတော့...
‘ပေါ်ရာကို မှတ်တာပဲဘုရား’ လို့ဖြေတယ်။

“ပေါ်တာတွေနောက် လိုက်မှတ်နေရင် ဘယ်လို လုပ် စိတ်ငြိမ်ပါတော့မတုန်း။ ငယ်ထိပ်ဖြင့် ငယ်ထိပ်၊ နှာသီးဝဖြင့် နှာသီးဝ... ရှုကွက်တစ်ခုသတ်မှတ်ပြီး မှတ် ကြည့်စမ်းပါ။ စိတ်ငြိမ်လာပါလိမ့်မယ်”

လို့ အကြံပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဒီအချိန်အထိ ကျုပ် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ ဥပုသ်သည်နဲ့ တရားသမားတွေ ပုတီး စိပ်သူစိပ်၊ တရားထိုင်သူထိုင်နဲ့ ဆိတ်ငြိမ်သွားချိန်မှာ...

‘ဟောဗျာ... လုပ်ကြပါဦး၊ ကိုရင်ကြီး လဲကျသွား ပြီ’ ဆိုတဲ့အသံနဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားကာ ကျုပ် အနားမှာ ဝိုင်းအုံလာကြတယ်။

“ဟယ်... ခုနပဲအကောင်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွား တာပါလိမ့်”

ခန္ဓာဆိုတာ ဖောက်ပြန်တတ်တယ်။ စက္ကန့်၊ မိနစ်နဲ့အမျှ ဖောက်ပြန်နေတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်သလို မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ တရားသဘောကို မသိရှာကြသေးဘူး။

“ဟဲ့... ဟဲ့... လုပ်ပါဦး၊ ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေ ထွက်လာပြီ။ သိပ်မအုံနဲ့... ယပ်ခတ်ပေး”

“ဟော... ဗိုက်ကြီးလည်း ဖောရောင်လာပြီ။ မျက်လုံးကြီးတောင် စုထွက်လာသလိုပဲ။ ဒုက္ခပဲဟေ့၊ ဆေးဆရာသွားခေါ်ပါဟ”

“ဆရာခေါ်မနေနဲ့၊ ထော်လာဂျီသာ မောင်းယူ လာခဲ့တော့။ ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မှာ”

ဘယ်သူမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရှိပါဘူး။ စိတ် လှုပ်ရှား ကိုယ်လှုပ်ရှား၊ ခြေကားယား လက်ကားယား၊ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတွေနဲ့။ အမှန်က ကျုပ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ကြီးက တရားပြနေတာ။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာ၊ ပျက်နေတာ၊ ဖြစ်ပျက် ချုပ်သွားတာ။ ကျုပ် ဘယ်လို ပြောရပါ့မလဲ။ ကြိုးစားပြီးတော့ အသံကို ညှစ်ထုတ် ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဥပုသ်သည်အပေါင်းတို့...”

အသံတိုးတိုး ထွက်လာတယ်။ ဆက်ပြီး ကြိုးစား ကြည့်ပါတယ်။

“ဥပုသ်သည်အပေါင်းတို့... ကျုပ်ရဲ့ ဖောက်ပြန်

တဲ့ ခန္ဓာကြီးကို ဥပုသ်သည်များကို လှူပါတယ်။ ဒီခန္ဓာကြီးကို ရှုကြည့်ပါ။ တရားမှတ်ကြပါ။ ဒီခန္ဓာကြီးဟာ ဖောက်ပြန်နေတယ်။ ရုပ်နဲ့နာမ်ဟာ ဖောက်ပြန်နေတယ်။ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော ဓာတ်တွေ ဖောက်ပြန်နေတယ်။ သူ့သဘောသူဆောင်ပြီး ဖောက်ပြန်နေတယ်။ ခန္ဓာကြီး ရောင်ကိုင်းဖောင်းပွ၊ ဝါယောလေဓာတ် ဖောက်ပြန်နေတယ်။ နှပ်တွေ၊ တံတွေးတွေ စီးကျနေတယ်။ အာပေါဓာတ် ဖောက်ပြန်နေတယ်။ ကျုပ် သဘောအတိုင်း မဖြစ်ဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်၊ ပျက်နေတယ်။ ဒါကိုပဲ ဒုက္ခ၊ ဒါပဲ အနိစ္စ၊ ဒါပဲ အနတ္တ လက္ခဏာရေးသုံးပါး မြင်အောင်ရှုကြပါ။”

အားလုံး ငြိမ်သက်နေတယ်။ ကျုပ်ကို ကိုင်လား ဆွဲလား မလုပ်တော့ဘူး။ ရှုမှတ်နေကြပြီ။ ပြီးတော့ သာဓု... သာဓု... တဲ့၊ သာဓုခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီလို ခန္ဓာလှူပြီး တရားဟောခဲ့တာပါ။

ဒီခန္ဓာကြီးဆိုတာ မွေးကင်းစကတည်းက အာရုံတွေနဲ့ မွေ့လျော်ခဲ့တာ။ အမေ့ရင်ခွင် နူးညံ့တဲ့အထိ အတွေ့၊ အိပ်ရာခင်းရဲ့ နူးညံ့တဲ့အထိအတွေ့၊ ချောသိပ်တဲ့ နာပျော်ဖွယ်တေးသီချင်းသံ၊ ကြည့်လို့မဝနိုင်တဲ့ ရောင်စုံအရုပ်ကလေးတွေ၊ ချိုဆိမ့်တဲ့ အစာအာဟာရ၊ နှစ်သက်ဖွယ် မွှေးရနံ့... စတဲ့ အာရုံငါးပါးကြားက လူ

လားမြောက်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ဒီရုပ်၊ ဒီနာမ်၊ ဒီခန္ဓာကို
အာရုံတွေကလွတ်အောင် မရုန်းချင်ကြဘူးလေ။

ဒီအာရုံတွေဆိုတာ တဏှာက လက်သပ်မွှေး
ထားတာ။ ကျုပ်ကတော့ တရားခံကိုမိပြီ။ မသိမှု
အဝိဇ္ဇာကိုလည်း ကိစ္စတုံးစီရင်ခဲ့ပြီ။ ကျုပ်ရဲ့လားရာဂတိ
က လွတ်မြောက်ရာဆီ... ။

ဒီဘဝ တရားရလိုသော်

ကိုရင်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွေ့ တရားများကို နာကြားမှတ်သားနေသည်မှာ ညဉ့်နက်ရာမှာ အလင်းဘက်သို့ပင် ကူးလာခဲ့ချေပြီ။ ကိုရင်ကြီးကို အားနာလှပြီ။

“မွေးခုနစ်၊ မွေးချင်း၊ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ကို သိပါရစေဘုရား”

“ခမည်းတော် ဦးပွ၊ မယ်တော် ဒေါ်အုန်းတင်တို့ကနေ ရေနံချောင်းမြို့နယ်၊ ဖရဲကျွန်းရွာမှာ (၁၃၀၄) ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် (၁၄)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ မွေးခဲ့ပါတယ်။ မွေးချင်းသုံးယောက်မှာ အကြီးဆုံးပါ။ လူ့ဘဝတုန်းက ဦးလှအောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အရှင်ဘုရား... တရားရကြောင်းရဲ့ အနှစ်ချုပ်
ဩဝါဒချီးမြှင့်ပါဘုရား”

ကျွန်တော်၏ လျှောက်ထားချက်ကို ကိုရင်ကြီး
က လေးနက်တည်ကြည်စွာဤသို့အမိန့်ရှိခဲ့ပါသတည်း။
ဝတ်ကြောင်ကိုပယ် သာသနာ့ဘောင်ဝင်
ဗိုလ်ငါးပါးလက်ကိုင်ထား မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနဲ့သွား
အယုတ်တရားနှစ်ပါးရဲ့ဗဟို တည့်ပစေ
ဆိတ်ငြိမ်ရာကပ် ရောင့်ရဲခြင်းကစ
ဒီဘဝ တရားရနိုင်တယ်။

နောက်ဆုံးသတင်း - ကိုရင်ကြီးအရှင်ဝိမလ
အား (၂၀၀၃)ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁၃၆၅-ခုနှစ်၊ တန်ခူးလ)
တွင် ရေနံချောင်းမြို့၊ ပညာလွင်ဘော်ဒါမှ ဦးမောင်
မောင်လွင်၊ ဦးမြင့်စိုးတို့၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟဖြင့် မြင့်မြတ်
သောရဟန်းဘဝသို့ ခံယူရောက်ရှိခဲ့ပါကြောင်း... ။

မောင်သွေးချွန်

မဟာမြိုင်ဆရာတော်တရားများ
မောင်သွေးချွန် စုစည်းပူဇော်ခဲ့သမျှ

- ၁။ ကိလေသာတောင်တန်းကြီး
- ၂။ အမေ့အတွက်မမေ့တရား
- ၃။ ဘာကြောင့်-၁
- ၄။ ဘာကြောင့်-၂
- ၅။ အောင်မြင်ကြီးပွား မင်္ဂလာခြေလှမ်းများ
- ၆။ အစစ်အမှန်အောင်နိုင်ခြင်း
- ၇။ ပယ်လမ်း လျှောက်လမ်းပေါက်စခန်း
- ၈။ မသိရာမှ သိရာသို့ (အလုပ်ပေးတရားစု)
- ၉။ တံခွန်ထူ နတ်လူ သိစေသား
- ၁၀။ ဘဝသေမှ ဘဝရှင်သို့ (ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏တစ်နေ့တာပြုကျင့်ရုံများ)
- ၁၁။ သုဝဏ္ဏသျှမ်းတောင်မှ သုဝဏ္ဏလျှမ်းတောင်သို့
- ၁၂။ ကာမမှ ဓမ္မသို့
- ၁၃။ ဆယ်ဆသာရမယ်
- ၁၄။ တလူလူ တလွင့်လွင့် အဆင့်မြင့်လူ
- ၁၅။ အကြွေးရှင် ကြွေးကင်းတရားစု
- ၁၆။ အကောင်းဆုံးကိုရအောင်ယူ
- ၁၇။ နတ်တလူ အလုပ်ပေး တရားစု
- ၁၈။ လမ်းနှင့်ပန်းတိုင်
- ၁၉။ သီလဂုဏ်ရည် ရွှေတိုင်းပြည်
- ၂၀။ ပါရမီတို့၏ သဘောသရုပ်
- ၂၁။ နီတိနှင့်ပီတိ
- ၂၂။ ပေါင်းကူးမြင့်တင်တရားစဉ်
- ၂၃။ ဘာကြောင့် ၁+၂ ပေါင်းချုပ်
- ၂၄။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏နဝဂုဏ်တော်
- ၂၅။ လမင်း၏အလင်းသစ္စာ

သုဝဏ္ဏလျှမ်းသာသနာပြုစာစဉ်-၁၁

ကျေးဇူးတော်ရှင်
မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်
၏

ကိလေသာတောင်တန်းကြီး

(ဓမ္မဆိုင်ရာ ပုံပြင်၊ အလင်္ကာ၊ ဒဿန ဩဝါဒများ)

မောင်သွေးချွန်

စု စည်း ပူ ဇော် သည်။

(စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၈၆/၂၀၀၁(၁၁))

သုဝဏ္ဏလျှမ်းသာသနာပြုစာစဉ် - ၂

ကျေးဇူးတော်ရှင်
မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်
၏

အမေ့အတွက်မမေ့တရား

မောင်သွေးချွန်

စု စည်း ပူ ဇော် သည်။

(စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၆၈/၉၉(၁၀)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၃၃/၉၉(၁၀))

- ကမ်းကျန်အောင်ဆိုလိုက်ခဲ့ရာမှ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ အရောက်ကူးပြခဲ့သော
- တုံ့အောက်ကမားတမျှ နိုင်းကလှလှသောတဝမျိုးမှ တရားမွေကို အရယူပြီ ပေးဝေငှခဲ့ပါသော
- စာမတတ်ပေမတတ် အရှင်မြတ်နှစ်ပါး၏ ဓမ္မာကိုယ်တွေ့ ဝိပဿနာတရားစု . . . ။

ဘဝကြမ်းမှစမွလမ်းသို့ မောင်သွေးချွန်

